THIS IS MY LIFE

Hans Nilsson

1960-08-27 – 2003-08-01

This is my life
Förlag: PON MUSIC
Copyright © Hans Nilsson, 2020
Tryck: Bording AB

Hej!

Den här boken har jag gjort för mig! Om du vill läsa den, är du välkommen!

Henrik Moberger har hjälpt mig att skriva genom att intervjua mig och jag har då berättat om mitt liv så som jag upplevt det. Det finns säkert massor av människor, som ser det på ett annat sätt, men det intresserar mig inte.

Av mig och om mig, är denna bok!

Jag har själv tagit de flesta fotona, dock inte de jag själv förekommer på. Familjemedlemmar, vänner och okända har fotograferat, liksom fotografen Thord ”Todde” Engström. Han har tagit de allra bästa av dem alla!

Anne Radestedt har gjort layouten och därför ser det ut som en bok och inte som ett Excel-dokument.

Jag har än så länge haft ett underbart liv, som jag inte vill glömma.

Del 1

Jag är Hans Nilsson

Den 27 augusti 1960 föddes jag på Sundsvalls BB.

Min mamma hette Maj-Britt Näström och min pappa Seth Heiner Berglund. Men han tilltalades bara Heiner i hela sitt liv. Båda var födda på våren 1933, men var inte gifta än, så jag blev ett ”trolovningsbarn”.

Min mamma verkar ha gjort ”revolution” mot sin pappa, som var frikyrkopastor. Så hon blev ganska vild av sig och hade redan två barn före mig, men med två andra män. Båda barnen, en pojke och en flicka, bodde hos fosterföräldrar.

Min mamma ville inte ha mig heller, så hon lämnade BB utan mig efter två dagar, den 29 augusti. Den dagens namn är Hans och det fick bli mitt namn, med tillägget Olov. Tre dagar senare skrevs lille Hans in på spädbarnshemmet i Sundsvall.

Pappa Heiner ville egentligen ta hand om mig, men fick inte. Han var elektriker, med ordentligt jobb, men på den tiden räckte det inte för vårdnad. De var ju inte gifta.

Jag hade redan i 6-7-årsåldern fått veta att jag var adopterad, men när jag blivit 35 år, 1995, hade jag blivit tillräckligt nyfiken på min biologiska bakgrund för att börja forska litet.

Heiner och Maj-Britt hade gått skilda vägar och Heiner träffade en ny kvinna, Ingrid. När jag fann dem bodde de i Gnarp, söder om Sundsvall.

När jag skulle söka Heiner, gick jag in på ålderdomshemmet och frågade rakt ut i lokalen om någon kände Seth Heiner. ”Nej, men jag känner hans bror Torvald”, svarade en gubbe. Så, via brodern, hittade jag honom. Jag fick lov av Ingrid att få besöka honom dagen därpå. Min fru, Sabine, och vår dotter Li, var med också.

Det blev en sömnlös natt. Jag hade aldrig träffat min biologiska pappa, så det var nervöst.

Vi kom dit och han sade inte många ord, vi hörde mest bara det norrländska läppljudet, ett pysande när man drar in luft mellan läpparna. Ja, ni vet…

”Följ med ut”, sade han och jag lommade med ut i skogen. Där bröt han av en gren på ett träd, täljde till det i slagruteform och gav mig den. ”Gå framåt”, löd ordern och jag gick framåt med slagrutan och plötsligt vek den sig nedåt marken. Jag kunde inte hålla emot. Det stämmer, det funkar! Det visade sig att en bäck rann under stigen jag gick på. Då blev han nöjd och konstaterade att jag måste vara hans son, som ärvt den egenskapen.

Heiner dog i Alzheimer den 22 maj 2004.

Han visste, att min mamma Maj-Britt fanns i Malmö. Hon arbetade som sjukvårdsbiträde på äldreboendet Rosengården i Malmö. Där blev hon så småningom vårdtagare istället och hon dog i november 2018. Till begravningen kom ingen. Hon hade inte haft någon kontakt alls under livet med sina tre barn, så ingen var heller särskilt angelägen att gå på hennes begravning.

Jag är glad att jag inte vuxit upp med henne.

Hennes båda första barn, mina halvsyskon och fosterbarn redan när jag föddes, heter Staffan, boende i Härnösand, och Cristina, gift med en spanjor och boende i Kista med två barn.

Heiner och Ingrid fick två döttrar, Maria, som bor i Hudiksvall, och Kristina, gift med en italienare i Rom. Kristina har en son, Gabriele.

Tillbaka till min tid på barnhemmet i Sundsvall. Jag minns förstås ingenting av mitt halvår där. Inte heller att ett barnlängtande par från Helsingborg, Jan och Gunnel Nilsson, hade haft kontakt med Assistent Fru Astrid Gagge vid Sociala Byrån i Sundsvall och då fått veta, att en liten pojke fanns tillgänglig för adoption. ”Då pojken har två halvsyskon här i trakten, anser nämnden det vara lyckligast, att han placeras i ett hem, som ej är beläget i Sundsvalls närhet”, skrev nämnden i brevet till Gunnel. Barnets biologiska föräldrar beskrevs i (ganska) positiva ordalag och barnet, alltså jag, beskrevs som frisk och välmatad.

Jo, välmatad, för det fanns med ett intyg från barnavårdslärarinnan Anna Lilja. Där står att jag vägde 4 150 gram när jag föddes och 7 630 gram när jag skrevs ut. Vid den tiden åt jag 200 gram sempervälling på vatten klockan 06 och 10, mos och soppa klockan 14 och gröt med saftsås klockan 18. Plus 15 droppar AD-vitamin varje dag, och därtill rå fruktsaft av till exempel apelsin.

Jag var BCG- och trippelvaccinerad och förklarades frisk av Doktor von Sydow på Sundsvalls Barnsjukhus den 11 mars 1961.

Så, den 13 mars 1961, sattes jag på ett flygplan till Ängelholm och möttes där av Gunnel och Jan Nilsson.

Så blev norrlänningen en riktig skåning, boende på Hövidsmansgatan 16 i Hälsingborg (med ä fortfarande).

Men själva adoptionen dröjde. Efter en tid, oklart hur lång, ansökte Jan och Gunnel vördsamt om tillstånd att adoptera Hans Näsström. ”Ifrågavarande barn har vistats i vårt hem sedan den 13/3 1961 och vi ha under tiden blivit alltmer fästade vid honom och betraktar honom redan såsom vår egen son”, skrev de i ansökan.

Det var förmodligen vid tiden för min ettårsdag, men domen från III Avdelningen vid Rådhusrätten i Hälsingborg kom inte förrän den 29 maj 1962. Domstolen fann det då ”skäligt meddela sökandena tillstånd att såsom adoptivbarn antaga…”

Billig var jag dessutom. Lösen 7:-, stämpelavgift 1:-, summa 8:- kronor.

Åtta spänn!

Jan och Gunnel blev förstås mina föräldrar på riktigt, men jag har alltid använt orden Mor och Far om dem, aldrig mamma och pappa.

Jag hade ju ingen aning om mina biologiska föräldrar, men hade alltså redan som 6-7-åring fått veta, att jag var adopterad. Varför de berättade så pass tidigt, kan bero på att jag var så olik mina adoptivföräldrar. Jag var helblond medan mor hade kolsvart hår och mörk hy. Far var också mörk, men hade i alla fall varit mer lik mig när han var barn. Men de kände nog,

En av dom första bilderna på mig, våren 1961 i Helsingborg.

Hos fotografen, 9 månader gammal.

att jag behövde veta och jag minns exakt garderoben i ett rum in till vänster i lägenheten, där det hängde en brun väska med papper i – adoptionshandlingarna. Exakt vad mor sade, minns jag inte, men ordet elektriker fastnade i minnet.

Riva del Sole i Italien 1963. Mossan, Inga-Viola, Berta, Asta och jag. Fassan tog bilden.

Letar krabbor i Ranarpsstrand.

Mor och Far, Frida och Inga-Viola

Far Jan, född 31 mars 1927, var resande säljare av olika saker – barnkläder, Castrol oljeprodukter, Tretorns stövlar och annat. Tennisprodukter också, så jag fick både racket och bollar. Han jobbade alltid, kvällar och helger, och avancerade till att bli en av företagets fyra säljchefer. Så flyttade han till Myresjöhus, fortsatte med truckar; Tow Motor och ett annat märke. År 1971 blev han försäljningschef på Svensk Termoplastisk Industri, som långt senare skulle döpas om till STI Plast AB.

Mor Gunnel, född 27 september 1926, jobbade i affären Widboms på Kullagatan i Helsingborg. Där sålde hon tyger, men när den slog igen hamnade hon på Mariannes Badbod och sålde handdukar, tvålar och annat. Så småningom lämnade hon arbetslivet och blev hemmafru.

Mor Gunnels mamma, min mormor, Frida Hjelm, blev tidigt min allra bästa kompis. Men också mors kusin, Inga-Viola från Höganäs, blev en mycket viktig person för mig. Hon jobbade på Arnbergs Korsettfabrik, men har under sitt liv också tagit hand om alla barn i släkten. En underbar människa och den som levde längst av dem alla. Hon blev 94 år gammal och dog 26 oktober 2019.

Jan och Gunnel blev bra föräldrar för mig. Inte så intensivt kärleksfulla, men ändå bra.

Redan 1963 besökte vi Italien för första gången. Arnbergs hade semester-

lägenheter där och vi åkte dit i vår vita Peugeot 404. Jag minns också mitt första italienska ord – *gelato*.

Bilen byttes sedermera till en vinröd 404, som ersattes av en vit 504.

Från 1963 hade vi också sommarstuga i Ranarpsstrand, vid Skälderviken väster om Förslöv, på Hallandsås södra sida. Där tillbringade vi mycket fritid under alla år.

Si och så med skolan

1967 började jag första klass på Slottvångsskolan i Helsingborg, där jag gick till och med femte klass. Där blev jag inte precis mobbad, men hotad och rånad. Elaka kamrater, ledda av Johan, tog mina godispengar.

Det blev mycket musik i skolan. Jag var kompis med Dan Persson, senare basist i Torsson, ”det fjärde bästa bandet i Lund”. Själv spelade jag förstås blockflöjt, men också klassisk gitarr (det gick dåligt). Senare blev det elorgel, som jag spelade i vårt första band, och synt. Till slut blev det riktig gitarr och på den vägen har det varit. Idag spelar jag gärna akustisk gitarr.

Men det är ju idag…

Då, 1972, efter fem år i skolan, skulle vårt hus renoveras under sommaren. Det ägdes av arkitekten Lars Ek, som hade massor av djur – terrarium i källaren med ormar och spindlar – och en levande svart panter på kontoret.

Min första skoldag. Här med min nästkusin Marie-Louise, 3 år äldre.

Min första lärare, Ester Mårtensson.

Med min katt “Pricken” i Munka Ljungby.

Förskolan, 1966-1967 i Helsingborg. Jag står andre från höger i mittersta raden.

Tredje klass på Slottvångsskolan i Helsingborg. Jag sitter längst till vänster i främsta raden.

Sjunde klass på Kungsgårdsskolan i Ängelholm.
Jag är tvåa från vänster i andra raden nedifrån.

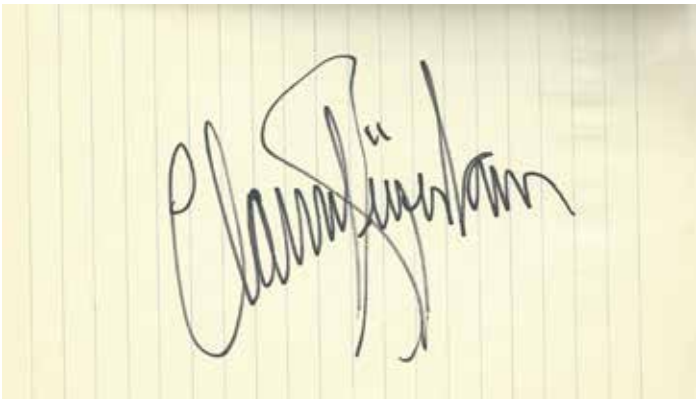

"Clabbe" Claes af Geijerstam.

Björn Skifs.

Jag fick då lov att rita och måla på alla väggar i lägenheten, men när vi kom tillbaka från sommarstugan, hade ingen renovering gjorts.

Far och mor valde då att köpa ett eget 1,5-planshus i Munka-Ljungby och jag började sexan i Toftaskolan. En fin skola, ritad av – ja, Lars Ek – med en 25-metersbassäng och många möjligheter att utöva olika idrotter – bland annat tennis, bordtennis och badminton. Jag tränade aktivt och badminton blev min sport, som jag fortsatte med in i vuxen ålder. Dock utan att tävla.

1973 började jag i högstadiet – som inte fanns i Munka-Ljungby. Så det blev att åka buss ett par mil, till Kungsgårdsskolan i Ängelholm. Besvärligt med snö på vintern och skolan var dessutom känd som ”stökig”. En gång körde, en något äldre, elev motorcykel genom hela skolkorridoren.

Den hösten upplevde jag min första popkonsert, tillsammans med mor och far. Det var Dr Hook and the Medicine Show, som uppträdde i Malmö.

Redan 1974 var det dags att flytta tillbaka till Helsingborg. Mor och far hade köpt ett ännu ofärdigt hus på Strandvägen/Drottninggatan och sålde villan i Munka-Ljungby, men bygget försenades och vi bodde på ”undantag” på en bondgård i Ranarp till i oktober. Vi saknade badrum och när jag skulle duscha, körde jag mors stora Opel Admiral till en sommarstuga. Jag var visserligen bara 14 år, men vägen var liten och det var bara en kilometer…

Jag hade börjat höstterminen i åttonde klass på Magnus Stenbocksskolan och åkte dit med far på morgnarna, men fick efter skolan vänta på honom ett par, kanske upp till fyra timmar, på Svensk Termoplastisk Industri tills han slutade jobbet och skulle köra ”hem till gården”.

Det var en jobbig höst…

Men samtidigt en rolig, för nu gick jag på min första riktiga popkonsert utan mor och far. Artisten var Björn Skifs och jag fick jobba som ”roddare” un-

der ljudteknikern Claes af Geijerstam. Den gången blev det inte bara gratis, jag fick två fina autografer dessutom.

Och i oktober flyttade vi äntligen in i det nya radhuset på Strandvägen.

Jag var ju ändå 14 år, så jag började förstås också köra moppe. Och håret var redan då långt, men kunde ändå inte dölja mitt högra öra. Det liknade en vingmutter och störde mig så mycket, att jag fick operera in det. Det blev bättre, men jag behöll håret i alla fall…

Sommaren 1975 blev det semester, men inte till Italien, utan Spanien. Till Torremolinos, en plats fylld med vilda hundar och svensktalande spanjorer.

År 1976 började jag gymnasiet. Men inte på fyraårig teknisk linje, som far ville, utan på social linje. Ämnen som psykologi, engelska och matte gjorde jag på en termin, men var så trött på resten, att jag tillbringade mer tid hemma hos kompisar än på skolan under vårterminen. Det slutade med att jag blev utslängd ur skolan utan betyg, en vecka innan sommarlovet.

Sommaren 1977 fick jag åka på språkresa, ordnad av Skolungdomens Internationella Studier, mer känt som SIS. Jag bodde hos Daisy och Ken Dickens i Bournemouth tillsammans med tre andra svenskar, en spanjor, en arab och parets egen son. Vi hade kurs varje förmiddag och pratade mycket engelska, men vi hade förstås också väldigt mycket kul.

Jag på min Suzukimoppe på Strandvägen i Helsingborg.

Jag och Åsa i Torremolinos, där vi var med våra föräldrar 1975.

Fotot på 8:an på Magnus Stenbocksskolan i Helsingborg 1974, tog jag själv.

8:an 1974, taget av någon som tydligen tycker att det är tråkigt med klassbilder.
Själv står jag tredje från vänster på övre raden.

9:an 1975, Magnus Stenbock, Helsingborg. Jag står mitt i med solglasögon.

Första året på Social linje på Olympiaskolan i Helsingborg.
Här står jag andre från vänster i mittersta raden.
För mig även sista året.

Jag hade då fastnat för punken och lyssnade på flera konserter – till exempel The Vibrators och The Jam.

Punken kom till världen. The Vibrators i Bournemouth 1977.

Mer punk. The Jam i Bournemouth 1977 med Todde.

Såg Bob Dylan på Scandinavium i Göteborg tillsammans med Göran Lindell.

Jag började också jobba den sommaren, i juli, som lördagsbrevbärare. Man jobbade på beting, så jag kunde vara snabb och sluta tidigt. Tjänade pengar och undvek att förbruka några pengar eftersom jag inte kunde vara ute på fredagskvällarna. Jobbet började tidigt lördag morgon. Det var win-win för mig. Jag kunde också fortsätta jobba på lördagarna under skolterminen.

Så det blev att börja om igen med skolan hösten 1977, nu på processteknisk linje på Rönnowska Gymnasiet. Nu gick det bättre och jag skulle komma att bli processtekniker.

Den viktigaste händelsen 1978, var en konsert med Bob Dylan i Scandinavium i Göteborg. Han spelade i tre timmar, gjorde bara en paus och öste sedan på igen. Oförglömligt!

Näst viktigast, och något som gjorde mig fast för livet, var den första egna semestern i Italien. Det är nu över 40 år sedan och jag har alltså varit fast för Italien sedan dess. Vi skulle ha varit i Arma di Taggia, men hamnade i Alassio, och det blev lika kul.

Varför vi ändå inte bor stadigt i Italien idag, beror på att småorterna på Rivieran där, är lika döda på vintern, som småorterna på den franska Rivieran. Alltså blev det Nice som fast bostad, fastän min italienska är väldigt mycket bättre än min franska. Som är noll…

En annan konsert 1978, ett djävla röj och väldigt roligt, var på Terrassen i Helsingborg när Kal P. Dal rockade

som värst. Jag var där, liksom i Alassio och i Bournemouth, med min då bästa vän och klasskompis, Thord ”Todde” Engström. Vi träffas fortfarande ibland.

1978 blev jag myndig och behövde inte ha mina föräldrars tillstånd att lämna Svenska Kyrkan, som man på min tid föddes in i. Döpt hade jag blivit, för man har inte så mycket att säga till om i den åldern, men konfirmationen hoppade jag över och då gäller ju inte dopet eftersom konfirmationen är en bekräftelse av dopet. Jag har alltid ifrågasatt allt och det är inte för att jag skulle vara dåligt påläst, som jag inte tror på att den judiska killen från Mellanöstern representerar det ni kallar Gud.

Körkort, jobb och nästan vuxen

Jag fyllde 18 den 27 augusti 1978 och tog givetvis körkort för bil direkt.

I februari 1979 såg jag Suzi Quatro på Sundspärlan i Helsingborg och i mars Rockpile – alltså Dave Edmunds och Nick Lowe – på Akademiska Föreningen i Lund.

Den 9 maj såg jag Thin Lizzy på Olympen i Lund.

Ordet student tycker jag är tramsigt när man gått två år på yrkesskola, men okay – i juni 1979 blev jag ”student” och processtekniker. Dagen efter examen började jag jobba på Sydferniss, ett företag som producerade grunden till färger och lacker – vi skickade basen till oljefärger till oljeländerna, skojade vi om.

Samtidigt fick far chansen att köpa ut Svensk Termoplastisk Industri, som var den svenska delen av ett danskt företag. Han frågade sina två kolleger om de ville vara med, men båda avböjde och gick hem. Så han köpte bolaget själv och frågade mig om jag ville vara med och hjälpa honom.

Mitt arbete på Sydferniss var en sorts treskift – en vecka i första skiftet, nästa i andra och tredje veckan i tredje skiftet. Så jag hade ju alltid två lediga, men varierande, skift över för att kunna jobba hos far.

Det funkade förstås inte och i oktober 1979 köpte jag in mig till 50 procent i firman och började jobba heltid med far. Verksamheten hade inte gått så bra, så det var nog därför kollegerna inte vågade satsa på det. Därför gällde det också för oss att bygga upp verksamheten ordentligt. Jag skrev fraktsedlar och fakturor och bokförde – i en bok. Dator, eller vad det då hette, hade vi inte råd med.

Jag hade fyllt 19 år och vuxen nog att flytta hemifrån, först till en kompis lägenhet, sedan till en egen på Planteringsvägen 131D, ute på söder.

På firman skötte jag lagret och kontoret medan far var ute och sålde. Jag blev självlärd i bokföring och försäljning, som jag också hjälpte far med. Och som född i jungfruns tecken, är jag väldigt duktig på att organisera.

Språkresa till Bournemouth i England 1977.
Jag står litet till vänster om mitten och Todde närmast till höger om mig.

Processteknisk linje på Rönnowska Skolan i Helsingborg 1977-79.
Jo, jag sitter längst till vänster i bild.

Som nybliven processtekniker visste jag också hur plast kom till och jag övertygade far om att investera i en cirkelsåg för att vi skulle såga till kundernas plastdetaljer. Det jobbet hade vi lagt ut på andra, men fick nu in i firman. Men plastsågar fanns inte, så vi fick anpassa sågen själva till att fungera på plast.

Det ena gav det andra och firman växte. Far sågade på lördagar och jag på söndagar.

Vi hyrde 200 kvadratmeter i ett lagerhotell, men behövde mer och lyckades hyra ett fack till när grannen lämnade det. Mor var med ett tag, men trivdes inte, och vi behövde en sekreterare.

Medan jag var på lagret intervjuade far sökande. Senare fick jag veta, att en av dem hette Sabine Arwe. Hon fick inte jobbet och ville nog inte heller arbeta hos den pipröknde gubben. Det här skulle jag få reda på senare…

En sekreterare anställdes i alla fall och vi jobbade på.

I september 1980 åkte jag till London. Jag skulle se Dr Feelgood på The Hammersmith Palais och den konserten är den häftigaste jag varit på. Publiken bestod av allt från 14-åringar till 80-åringar och det var en fantastisk stämning.

Sommaren 1981 var jag, återigen med Todde, för första gången i Arma di Taggia. Där hade vi hyrt en lägenhet och hade en kul semester.

Rockpile = Billy Bremner, Nick Lowe, Terry Williams och Dave Edmunds på AF i Lund 1979.

Thin Lizzy, Olympen i Lund 1979.

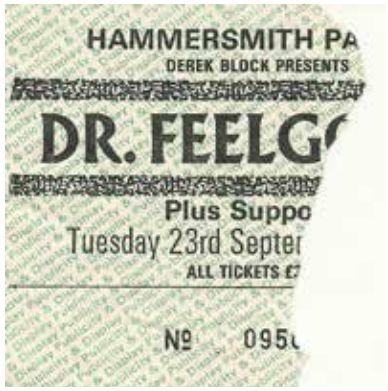

Dr Feelgood, Hammersmith Palais i London.

Thord med inte sin bil i Arma di Taggia.

En av mina få dagar i lumpen. Här i Kalmar.

Första gången jag såg Rolling Stones var med Nino i Nice 1982 - Fantastico!

Lee Brilleaux sångare i Dr Feelgood här i Helsingborg.

Eftersom jag hade företag, fick jag uppskov med lumpen några gånger. Men i september 1981 tvingades jag ändå bita ihop och rycka in på F10 i Ängelholm för att göra grundutbildningen där. Sedan åkte jag till Kalmar för att under en tid utbildas i meteorologi. Jag hade då en blåmetallic Peugeot 504, med taklucka, och körde hem varje helg för att jobba – jag drev ju ett företag.

Det var bara vi på regementet och jag delade våningssäng med en blond, långhårig kille vid namn Hans. Vi räknade moln och mätte lufttryck. Inte alltför upphetsande…

Tillbaka i Ängelholm hade jag tröttnat helt – vägrade ta dumma order. Jag fick träffa psykologen och till sist tröttnade de på mig och gav mig frisedel. Jag fick då veta, att jag aldrig skulle kunna få kommunal eller statlig tjänst efter det.

Inte för att det stod på min önskelista, men det var en underlig koppling, tycker jag.

Min militärtjänst slutade efter 80 dagar och jag var tillbaka på jobbet senhösten 1981.

1982 såg jag för första gången Rolling Stones. Det var tillsammans med Nino och dessutom i Nice. FANTASTICO!

De följande åren handlade om att jobba, jobba och jobba. Och det gick bättre och bättre – nu kunde jag ta ut

lön varje månad. Och gå på konserter. I oktober 1983 såg jag Dr Feelgood på Bahnhof i Helsingborg, den lokal som hade hetat Spiltan, och där jag som 14-åring spelade biljard. 1983 såg jag också Tottas Bluesband på Holger Danske i Helsingør – en riktigt rökig källare.

Pingsthelgen 1984 var tiden för Köpenhamns karneval. Jag lånade firmans van och tog med Todde till Danmark. Vi parkerade bakom Kongens Haeve, bodde i bilen, drack pilsner och lyssnade på konserterna. Joan Baez i strålande sol, Santana likaså, sedan kom Bob Dylan. Ordentligt påröki. Han klarade inte munspelet och bytte ilsket munspel flera gånger. Men han tröttnade, körde låten Hard Rain och då började – ösregnet. Och vi gick tillbaka till vår torra van.

Jag fick tretton rätt på tipset!
Hjärtat höll på att stanna på mig när jag rättade kupongen en söndagseftermiddag på jobbet.
Se'n visade det sig att det var årets sämsta utdelning, för typ alla hade alla rätt!
Ny TV och köksmöbler räckte det ändå till.

Köpenhamnskarnevalen.

25 med hus och fru

1985 fyllde jag 25 år. Nu tjänade jag pengar, käkade mackor på lunchen, grillade kött på kvällarna och kunde få banklån. Med en krona som kontantinsats, fick jag lån i Götabanken till 15 procents ränta och började bygga ett hus på 157 kvadratmeter. Det låg på Rosenvägen 28 i Laröd, nära Sofiero.

I augusti 1985 var jag på en fest i Helsingborg. Kände egentligen ingen på festen och började prata med en tjej, som inte heller kände någon på festen. Hon hette Sabine Arwe. Vi delade en flaska vin och sedan dess är vi tillsammans.

Joan Baez, Carlos Santana och Bob Dylan under Köpenhamnskarnevalen.

Mitt första hus på Rosenvägen i Laröd.

Sabine jobbade då som sekreterare på Camp Scandinavia, ett företag som sålde vårdprodukter. Hennes tyska föräldrar bodde i Sverige när hon skulle födas, men hennes mamma åkte till Tyskland och födde barnet där eftersom det hade kostat för mycket i Sverige. Därmed blev Sabine tysk medborgare och är det fortfarande. Efter ett halvår kom hon till Sverige och har sedan också fått en lillasyster. Tyska var språket i hemmet, men svenska utanför.

Nu var vi två och i oktober 1985 åkte vi på bilsemester till Nederländerna. 504:an var död, så nu hade jag en blå Golf. Någon konsert var vi inte på, men gick på bio i Harlem och såg filmen Mad Max med Tina Turner.

Under 1985 och 1986 var vi med i en ideell förening i Helsingborg, kallad Öresundstwist. Vi åkte då färjan Marina mellan Helsingborg och Snekkersten i Danmark, drack dansk øl och lyssnade på fantastisk musik. Det blev artiklar i både Helsingborgs Dagblad och FibAktuellt.

I april 1986 skulle jag göra besök hos en leverantör i Vreden i Västtyskland. Jag tog då med Sabine och vi förlovade oss i Hagen. Ringarna var av titan. Sabine har nog koll på var de finns idag…

Under några år dansade vi Line Dance en gång i veckan. Man står i rader och dansar till countrymusik. Roligt och bra som träningspass.

Jag spelade också själv – vi hade ju en bra träningslokal i form av vårt lager på firman, som fortfarande hette Svensk Termoplastisk Industri. Bandmedlemmarna varierade hela tiden och vi körde låtar av Black Sabbath, men också av Beatles, Lou Reed, ZZ Top och andra. Vi uppträdde aldrig, men hade ändå väldigt kul.

Eftersom jag som jungfru är en organisatör, skulle förstås förlovningen följas av giftermål och barn.

Sålunda gifte vi oss i ett rådhus i Berlin i december 1986. Eftersom Sabines föräldrar hade flytt – med tunnelbanan – från Östtyskland, flyttat till Sverige, men fött Sabine i Hamburg, sade min logik att vi skulle gifta oss i Berlin. I Västberlin, mitt i alltihop.

- Ja, det gör vi, tyckte Sabine.

Och eftersom jag är en riktig ordningsman, skedde det klockan 12.00 den 12/12 1986. Det kan man ju inte glömma heller.

Sabines farmor, Margarethe, kallade ett bröllop i december för ”pepparkaksbröllop – det kan aldrig hålla”. Hon var alltid rakt på sak, det gillade jag, men oj, så fel hon fick. Vilket hon nog ändå var glad över.

Mina föräldrar var med på bröllopet, Sabines likaså. Plus hennes syster och gudmor. Hon bodde i Västberlin.

Sabine och jag körde min blå Golf och tog färjan mellan Trelleborg och

Checkpoint Charlie med Sabine.

Berlin Penta Hotel.

Världens äckligaste fika!

Bröllop i Berlin - med Sabine och mig som huvudpersoner.

"Första" kyssen!

Berlin, Penta Hotel mitt i centrum.

Familjen och vigselförrättaren.

Rostock. De andra kom med fassans Buick samma väg några dagar senare – utom Sabines pappa. Han var efterlyst i Östtyskland för barnarov, för hennes mamma hade varit under 18 år när de flydde med tunnelbanan. Så han fick lov att flyga in i Västberlin.

Sabine beställde en bukett, som skulle stå på bordet på bröllopsmiddagen. Men hon tänkte i kronor, medan D-Marken var fem gånger så dyr. Så den buketten blev jättelik.

Vi hade träffat ett irländskt band, som skulle spela på en irländsk pub utanför Berlin samma kväll. Dem ville vi höra, så efter bröllopsmiddagen fick alla dra dit från Berlin Penta Hotel i två taxibilar. På puben fanns det mycket skumt folk – perfekt för oss – medan föräldrarna tyckte ”Neeeej…” Men Sabines gudmor tyckte det var fantastiskt.

Vi spelade dart, lyssnade på traditionell musik som ”Red is the rose”. Den rosen blev vår symbol, som vi har tatuerat in på våra armar och som var symbolen på vårt stora 30-årskalas i Nice 2016.

Det blev ett bröllop vi inte kan glömma, förstås.

Livet gick vidare med våra arbeten och sommaren 1987 var det dags för semester. I Italien, förstås, men nu på Sicilien och platser som Naxos och Taormina. Men också de vulkaniska Lipariska öarna, till exempel Stromboli, Volcano, Salina och Lipari.

Sabine var gravid och jag hade, som ofta tidigare, halsfluss och gick på penicillin.

I Naxos träffade vi ett danskt par, som lovade oss att få bo hos dem en helg i juli, när vi skulle se Johnny Cash på Tivoli i Köpenhamn. Vi bodde där, men de följde inte med på konserten. Som var djävligt bra!

I september såg vi dessutom Bob Dylan igen, tillsammans med Tom Petty & The Heartbreakers, förstärkta med Roger McGuinn från the Byrds, som också hade en grym doa-kör på tre tjejer.

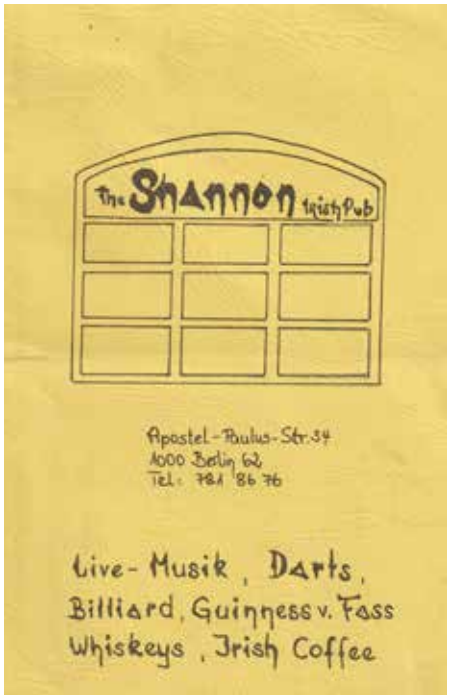

Puben vi gick till efter bröllopsmiddagen.

Bästa julklappen

Julen närmade sig och Sabine skulle föda. Hon ville in dagen innan julafton, men jag mätte tiden mellan värkarna och hon fick vänta. Jag hade gått profylaxkurs och var helt lugn, så jag gick och lade mig. Samma sak på julaftons morgon. Hon ville in men jag tyckte det var för långt mellan värkarna. Men jag ringde sjukhuset och eftersom de hade tomt på BB, tyckte de att vi ändå kunde komma in.

Så vi såg Kalle Anka & Co på BB och först klockan 9 på kvällen föddes vår lilla Li. Jag satte på henne första blöjan, de första kläderna och en tomtemössa. Mor och dotter mådde bra och fick ett eget rum. Sedan åkte jag runt och skålade med alla vi kände i champagne.

Bröllopsresa till Lipari.

Bob Dylan, Tom Petty och Roger McGuinn.

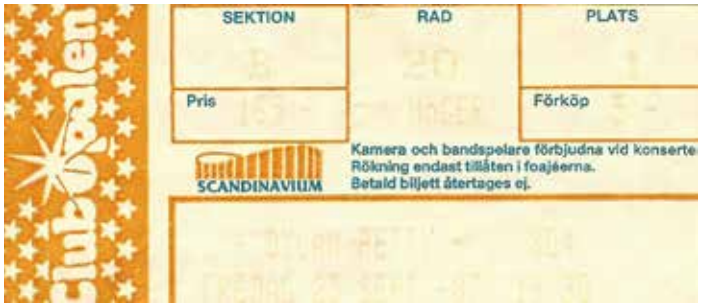

Sabine & Li flankerade av Ingo och Jan, alltså morfar och farfar.

Hon föddes på julafton – väl arrangerat av mig och en svår dag att glömma bort…

I augusti 1988 var Li åtta månader och det var dags att introducera Italien i hennes liv. Så vi åkte på semester till Ligurien. Nu hade vi bytt upp oss till en Toyota Camry kombi, med elfönsterhissar, minsann.

Somliga tyckte att det var tokigt att köra bil till Italien med en så liten baby, men det var inte minsta problem.

Väl hemma igen handlade mitt liv mest om firman och jag jobbade så inihelvete under de här åren på 80- och 90-talen.

Men vi tog oss förstås tid att gå på konserter…

I september 1989 var Dr Feelgood på Ceasar's Palace i Helsingborg. Men bandets trummis hade drabbats av någonting, så svensken Ingemar Dunker kallades in istället under turnén. Jag själv kan aldrig gå på konsert utan att försöka ta mig in backstage. Så också nu och jag fick ett snack med Dr Feelgood – och mådde bra av det.

Sabine satt alldeles tyst under samtalet, men några år senare blev hon inbegripen i ett samtal med bandets gitarrist, Steve Walwyn, utan att ha en aning om vem han var.

Så rullade det på. Sabine skötte Li medan jag skötte STI. Det gick bra och för första gången kunde jag köpa den bil jag verkligen ville ha – en vit Audi 100 Avant.

Historien om STI

– Svensk Termoplastik Industri

1951
Guldsmeden Niels Berth registrerar DTI – Dansk Termoplastisk Industri. DTI tillverkar termoplastiska halvfabrikat, det vill säga stänger, rör och plattor, för vidare mekanisk bearbetning (svarvning och fräsning) till maskindetaljer. Både mekanisk bearbetning och formsprutning utförs.

1956
Svensk Termoplastisk Industri grundas som dotterbolag i Sverige, med huvudkontor i Göteborg och materiallager i Malmö. Men snart flyttas lagret till Helsingborg och snart därefter även kontoret.

1976
Mölnlycke AB köper STI och DTI.

Varför, undrade jag, men såg att Mölnlycke producerade diverse produkter i plast; sprutor, navelsträngsklämmor och sjukhusmuggar med pip, till exempel. Därav intresset för moderbolaget DTI.

1979
Far, Jan Nilsson, köper STI av Mölnlycke, den 1 januari för det bokförda värdet 84 000 kronor. DTI läggs ner.

Jag, Hans, börjar min anställning den 1 oktober 1979.

Samarbete startas med Schüder Oilex KG i Nentershausen i Västtyskland.

Kontaktpersoner är Frau Schönemann, Hans Gedin och Herr Schmidt.

Andra samarbetspartners är ACO Plast i Danmark med Kjeld Pedersen (grundat 1969) och likaledes danska AI Plast med John Tomassen, grundat 1978.

Båda företagen är avknoppade från DTI. De är mekaniska verkstäder,

Niels Berth, grundaren.

Gammalt reklamblad.

Prislista från huvudkontoret i Göteborg 1974.

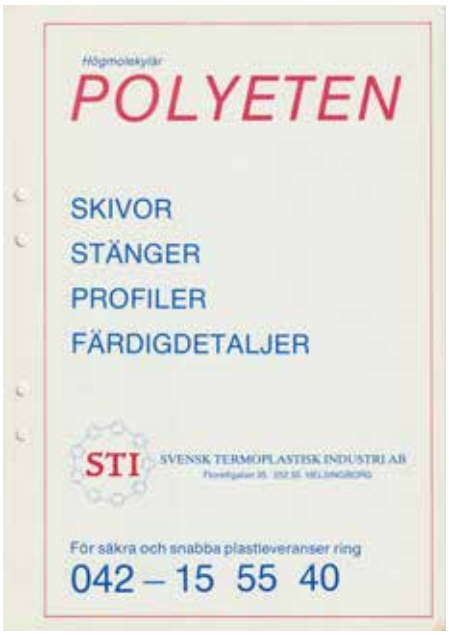

Vår första "moderna" broschyr 1985...

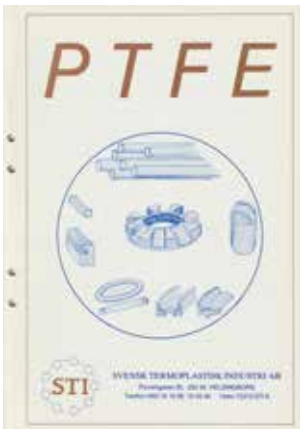

...och vår andra samma år.

Svensk Termoplastisk Industri AB - Florettgatan 35 i Helsingborg.
Fassans Buick och firmans Cheva-Van.

Äntligen ett eget hus med gott om plats att växa i.

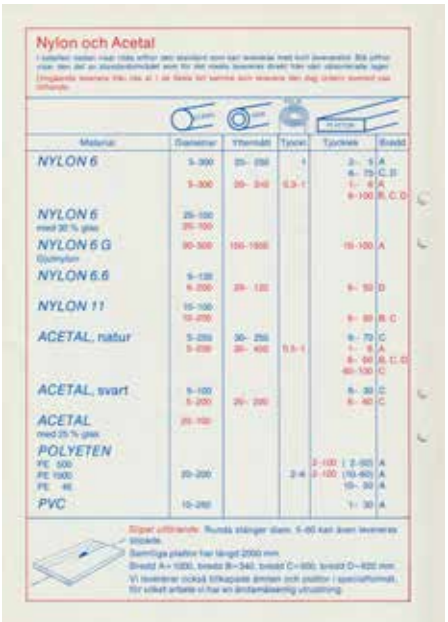

Samma stil på broschyren även år 1986.

Jag hittade en reklampryl som påminde om broschyren. Innuti fanns 5 tärningar så man kunde spela Yatzy. Den kunde även användas som kork till en ej urdrucken vinflaska.

Varumärket STI är nu så inarbetat att vi kortar namnet 1983.

som bearbetar material till oss och köper material av oss – ett bra utbyte av tjänster och produkter.

1985
STI flyttar från en 300 kvadratmeter stor hyrd lokal på Florettgatan till egen tusen kvadratmeter stor fastighet på Mörsaregatan 7.

1986
Jag övertar STI och inleder datoriseringen med en WANG minidator.

Vår policy är ”Kvalitet är att leverera rätt sak till rätt plats i rätt tid”.

1987
Lagret byggs ut med ungefär 500 kvadratmeter.

STI:s första tryckta katalog skickas ut och vi installerar den första formatsågen.

1988 – 1989 – 1990 – 1991 – 1992
Vi jobbar intensivt dessa år och verksamheten växer kraftigt.

1993
STI, Svensk Termoplastisk Industri AB, omregistreras äntligen till STI PLAST AB.

• Vi är nu 13 anställda och det första STI-NYTT, embryot till en personaltidning, publiceras. Producerat av företagets chefssekreterare, Sabine.

• Arbetet med att få STI godkänt enligt kvalitetssystemet ISO 9002 inleds.

• En kontrollavdelning upprättas.

• För första gången har STI semesterstängt i två veckor. Resultatet: Aldrig mer! Orsaken är att vår största kund, Tetra Pak, sade ”vad i helvete” när jag stängde.

• STI inför personalbefrämjande åtgärder, som ett bidrag till synundersökningar och arbetsglasögon. Vi inleder också samarbete på Bergahälsan, som blir företagets hälsovård med årliga hälsoundersökningar av all personal och där alla familjemedlemmar får tillgång till deras husläkarsystem till normal patientavgift.

1994

Den första CNC-fräsen köps in. De vietnamesiska bröderna Con + Duc anställs för att arbeta med fräsen.

• Röchling Sustaplast KG slår ihop Schüder Oilex KG med Sustaplast i Lahnstein.

• Det Blå Tornet är färdigbyggt. Övervåningen blir mitt kontor med konferensrum på bottenplanet och med en smal spiraltrappa emellan. Jag lyckas slippa kravet på handikapphiss.

1995

STI firar sina 10 år på Mörsaregatan. The Travellers spelar på festen, förstärkta av mig och Bosse.

Den stora byggnaden varade inte länge. Dags att bygga till 1987.

Resning av tillbyggnaden. Ingen visste då att jag några år senare skulle köpa byggnaden man ser till höger.

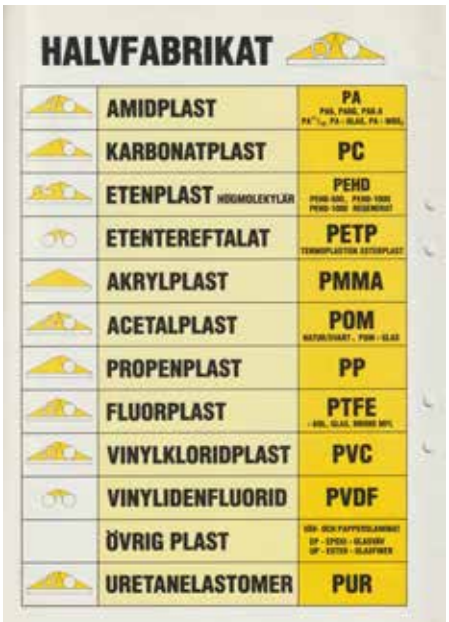

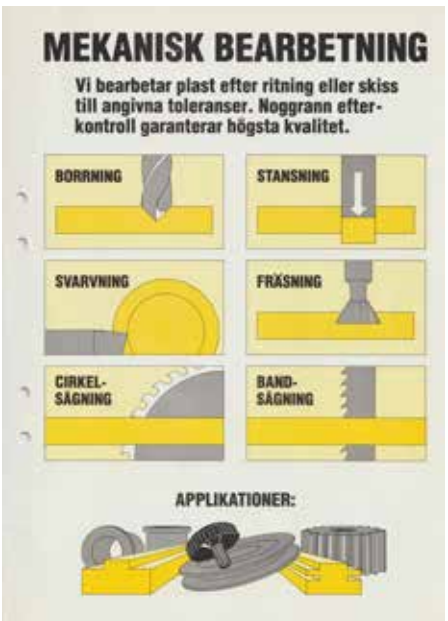

Wilhelm Geete anställdes och kom med nya ideer.
Broschyr 1986.

1987 ändrade vi stil på broschyren igen.

Vår första katalog, 1987.

Egendesignade julkort måste man ha 1988.

Broschyr 1991.

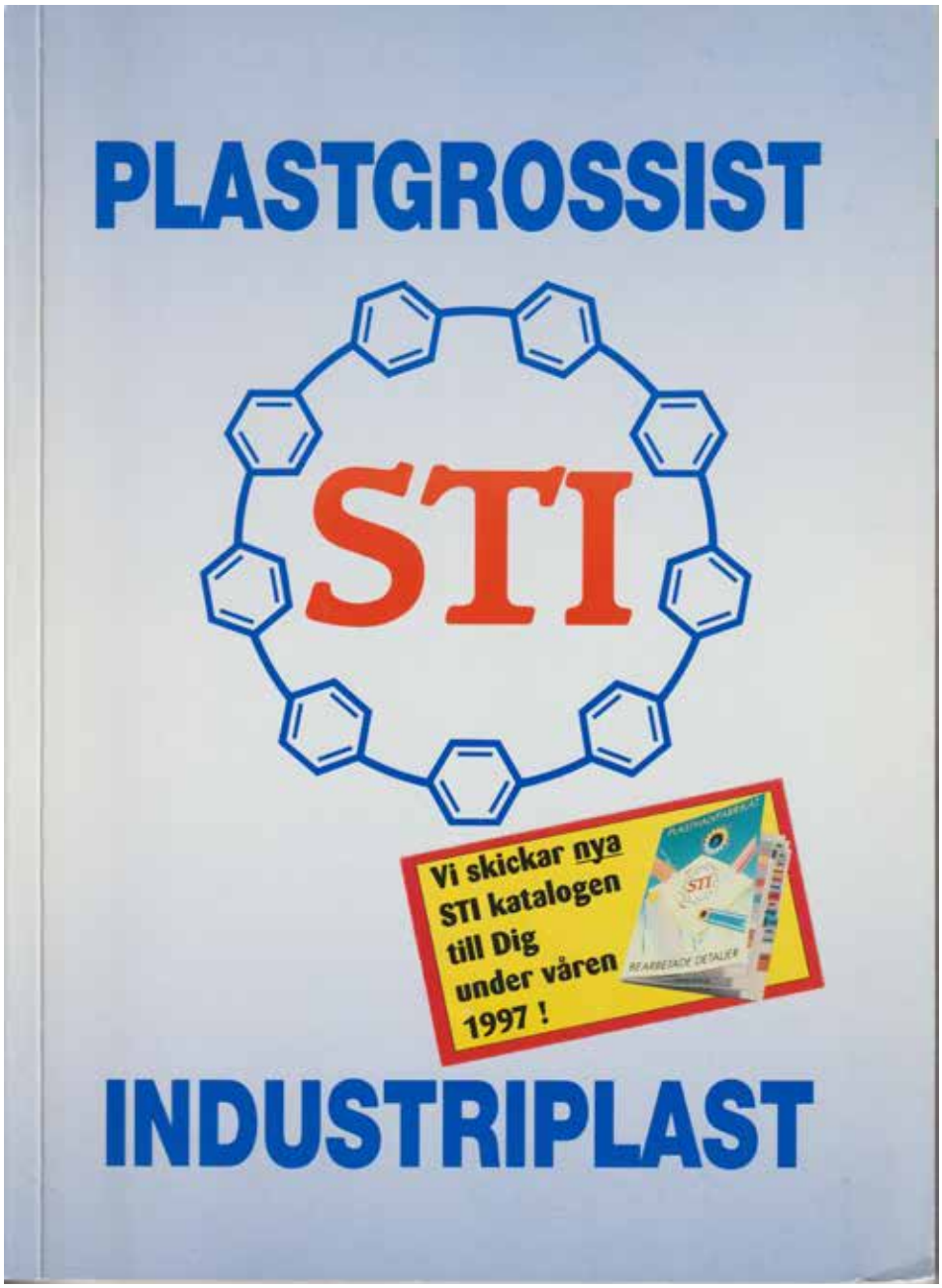

Katalog 1991.

Broschyr 1994.

STI fyller 40 år...

...och med utökade lokaler igen.

• Den 8 november utökas STI:s lagerkapacitet med 1500 och kontorsytan med 500 kvadratmeter genom att vi köper byggnaden ”bakom” STI, på Pistolgatan 6. Det är så billigt, att Handelsbankens handläggare borde få sparken. Men nöjd är jag…

• Mässan K’95 pågår i Düsseldorf i oktober och jag leder vår fyrmannadelegation av säljare och inköpare, som åker dit. K betyder Kuntstoff, alltså syntetiska material.

• Jag vill inte riskera att ha drogberoende personal, och inför därför en drogpolicy för STI. Bergahälsan genomför oanmälda kontroller.

• Våra sponsorsatsningar fortsätter och vi stöder bland andra World Wildlife Fund och Länkarna.

• Minidatorn Wang byts ut mot en ny och snabb Compaq PC-server.

• Streckkodsystem införs på standardartiklar för snabbare inventering.

• Sverige blir medlem i EU. Det betyder stora förändringar för STI för förtullning, handelsstatistik och moms.

1996

Vi är 18 anställda och omsätter 33 miljoner kronor.

STI köper C&M Plast AB, som ägs av Ingo Arwe. Det skapar stor uppståndelse.

STI firar 40-årsjubileum.

Pistolgatans lokaler invigs varefter kontor och bearbetning flyttas dit, medan halvfabrikatslager, sågning och packning blir kvar på Mörsaregatan. De gamla kontorslokalerna står nu tomma.

ISO 9002-arbetet intensifieras på grund av ökat tryck från kunderna.

Vi arbetar också med miljöcertifieringen ISO 14001 och börjar samla spillbitar av PE och PC till återvinning.

Den första konferensen utomlands med hela personalstyrkan sker hos Röchling Sustaplast KG i Lahnstein.

Biljardrum, musikrum, lekrum för barn och styrketräningsrum inrättas på Pistolgatan. Öppna 24 timmar om dygnet – undantaget de anställdas arbetstid. Biljardrummet används som företagets rökrum, men samtidig vädring är ett krav.

Stefan Wallin, STI:s revisor, anställs som ekonomichef.

1997

Vi är nu 20 anställda och omsätter 35 miljoner kronor.

STI är nu skuldfritt! Och belönas med trippel-AAA, som innebär högsta kreditvärdighet.

Logotypen STI® blir registrerat som varumärke.

Vi kopplar upp oss mot Internet med egen hemsida och adressen www.stiplast.se.

En ny katalog skickas ut.

En CD med Plastic STI Band distribueras som reklampryl och blir succé.

Hela personalen åker på konferens till Scanplastmässan i Göteborg.

Vi genomför utbildning i Windows ’95 och inför datasäkerhet. Vi är nu representerade på Internet och på julfesten demonstrerar Hans hur STI artar sig på nätet.

Vi installerar telefonsvarare under lunchtid.

Inventering sker nu löpande.

En CNC-svarv inköps för att vi ska kunna erbjuda ett bredare bearbetningssortiment.

Förrevision för ISO 9002 sker 9-10 oktober. Vi är nu så färdiga med ISO 9002, att kvalitetsmanualer kan delas ut till samtliga anställda. Den stora certifieringen för ISO 9002 sker 9-10 december och utförs av TÜV.

För ISO 14001-arbetet påbörjas samarbete med Eco Tech och STI skapar en miljöpolicy. Spill från alla termoplastiska material går nu till återvinning. Dessutom införs källsortering.

STI, Mörsaregatan 7 i Helsingborg.

STI, Pistolgatan 6 i Helsingborg, hopbyggd med Mörsaregatan 7 via den röda plåtbyggnaden.

Vår första CD!
Andra företag skickar pennor och golfbollar som reklamprodukter - vi skickar musik.

Katalog 1997 med samma omslag som broschyren.

Broschyr 1997.

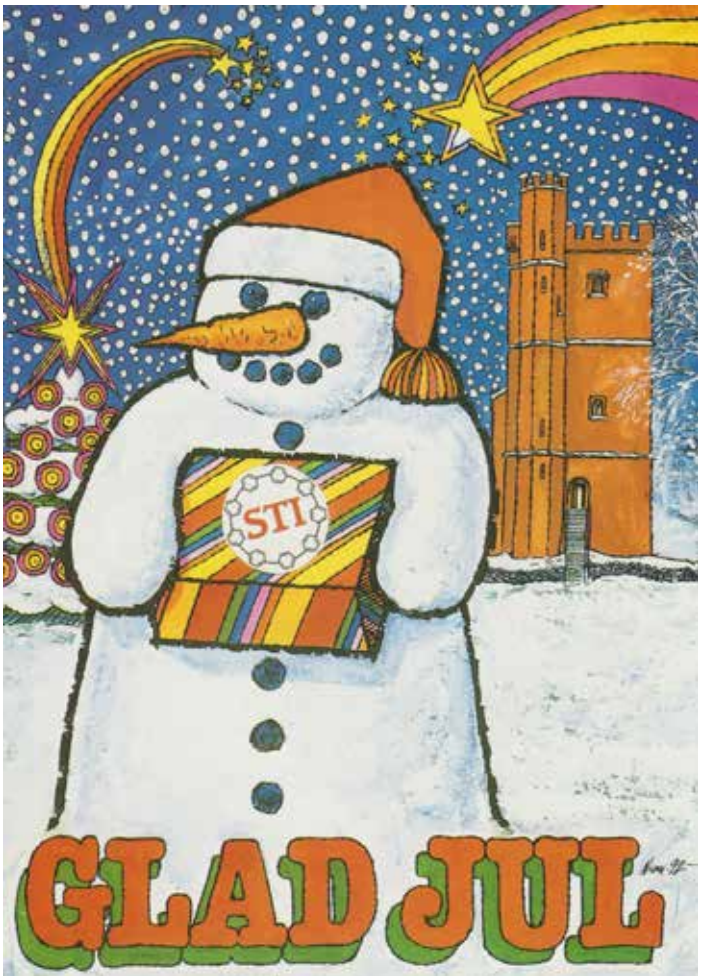

Julkort 1997.

Julkort 1998.

Julkort 1999.

Julkort 2000.

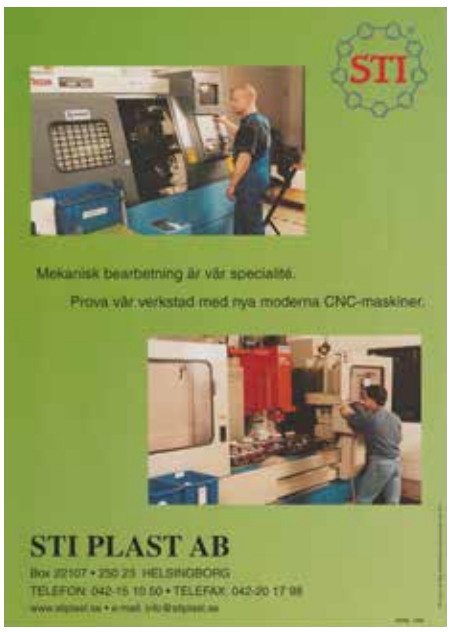

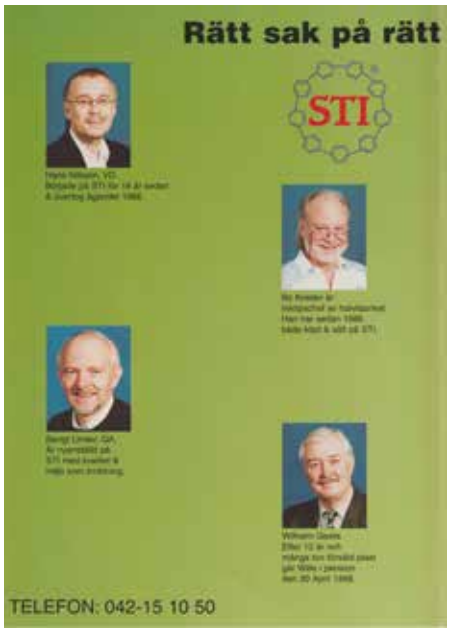

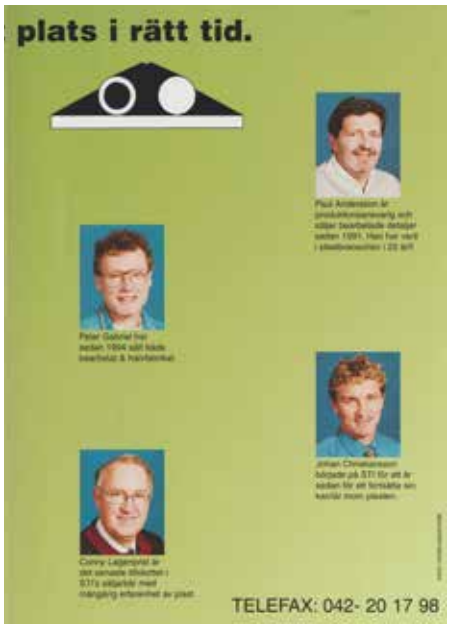

Broschyr 1998.

1998
Vi är nu 23 anställda och omsätter 38 miljoner kronor.

Vi är ISO-9002-certifierade och anställer Bengt Linder som QA (kvalitetsansvarig)

För att få bättre sågsnitt byts formatsågen ut mot en specialbyggd Shellingsåg – sågarnas Rolls-Royce. Den placerades på Mörsaregatan den 7-8 augusti. Såglängd 4 230 mm, sågdjup 3 300 mm, klingbredd 5 mm.

En ny CNC-fräs köps in – en Mazak VTC 30 C – och vi börjar köra 2-skift.

Mässan K'98 genomförs och alla säljare besöker den – i omgångar.

"Legendaren" Wille Geete går i pension.

Vi har vår första kvalitets- och miljökonferens. En intern projektgrupp bildas för miljöstyrningssystemet inför ISO 14001-certifieringen. Claes Nyman på Eco Tech blir vår konsult för införandet av miljöprogram inom företaget.

Den 23 september 1998 hade STI 264 leverantörer, 1 670 kunder samt 4 635 halvfabrikatsartiklar och 37 378 kundartiklar.

STI:s miljöpolicy upprättas.

Mörsaregatan livas upp genom att gymmet installeras där. Rökrum införs också.

Vårt datasystem är fortfarande DEKON.

Emma Göthe tar över ansvaret för STI NYTT i pappersformat.

1999
I årtusendets sista år är vi 26 anställda och omsätter 40 miljoner kronor.

Arbetet med ISO 14001 fortsätter.

2000
28 anställda, 44 miljoner kronor i omsättning.

Vi miljöcertifieras enligt ISO 14001.

2001
Vi är 32 anställda och omsätter 45 miljoner kronor.

AXAPTA införs – ett affärssystem för datorer på servernivå, utvecklat av IBM & Damgard, senare förvärvat av Microsoft.

2002
Vi är nu 33 anställda och omsätter 47 miljoner kronor.

2003
Jag avslutar mitt engagemang för STI Plast AB och säljer bolaget den 1 augusti 2003.

Broschyr 1999.

Broschyr 2000.

Broschyr 2001.

CD nr 2!

Helsingborg 2005

Bästa kund,

Du håller nu ett exemplar av STIs nya katalog.
Tidigare utgåvor har i stil, storlek och mer citymässigt format.
Då flera kataloganvändare kommenterade formatet, beslutade vi oss för att trycka en ny upplaga i en mer lättanvänd storlek.

Efter sommaren 2005 bytte STI Plast AB ägare.
Tillsammans med Industriplast och Elevation ingår vi nu i Söderberg Företagen, en industrigrupp som omsätter ca 130 Mkr med produktion i Helsingborg, Malmö och Lund.

För dig som kund innebär detta endast fördelar då vi har möjlighet att erbjuda dig mer konkurrenskraftiga priser, leveranstiderna kan kortas ytterligare och vi kan utnyttja gruppens totala maskinpark, och vi kan byta kunskap och erfarenheter mellan varandra för att hjälpa dig som plastanvändare.

Förhoppningsvis att du ser att vi nu har en ny mycket konkurrenskraftig 4-axlad Maxxi Avant med genomgång 105 mm i produktionen! ! !

Med vänlig hälsning
Jan Söderberg
VD

Katalog 2003.
Den sista jag är "pappa" till och utgiven efter att jag lämnat skeppet.

Fler sidor från min sista katalog.

Mekanisk bearbetning av plastdetaljer utgör en stor del av STI Plasts verksamjet idag.

STI PLAST

VÄXER

med mekanisk verkstad

STI Plast AB arbetar både som grossist av plasthalvfabrikat och som underleverantör av mekaniskt bearbetade detaljer. Marknaden är uteslutande den svenska industrin. Sedan Hans Nilsson tog över företaget efter sin far har tillväxten varit kraftfull. Han investerade i en egen mekanisk verkstad, vilket visade sig vara riktigt. Faktum är att det är den delen som hjälpt oss att växa, säger han och konstaterar att den utgör 75 procent av verksamheten idag.

■ Hans Nilsson tog över STI Plast AB 1986. Han är VD och tillika sångare i företagets egna rockband The Plastic STI Band. Vår strategi är att sälja bra plastprodukter på den svenska marknaden. Det tycker jag vi lyckats bra med, säger han.

STI Plast har haft en gynnsam utveckling under åren. Mellan 1996 och 2000 ökade man omsättningen från 33 till 44 miljoner kronor. Förklaringen finns i den räcka av investeringar och offensiva utökningar som gjordes i verkstaden under perioden. Utvecklingen har visserligen inte fortsatt med riktigt samma framfart de två senaste åren. I år har man budgeterat en omsättning på 46 miljoner kronor. Förklaringen till de senaste årens lägre ökning är framförallt konjunkturen. Men jag tycker ändå att vi är det företag som klarat sig bäst genom denna på grund av bredden bland våra 1200 kunder. Vi undrar om han har någon uppfattning om hur stor marknadsandel de har av den svenska marknaden beträffande mekaniskt bearbetade produkter.

Marknaden ökar för varje år i takt med en ökad plastanvändning, säger han. Vi har vuxit mer i omsättning än våra kollegor, sett under en längre period. Men någon kvalificerad gissning beträffande marknadsandelen i Sverige vågar han sig inte på. Men vi sitter i ett stabilare läge än många andra, och det gynnar både oss och våra kunder, säger han.

SEDAN HANS tog vid har den rena grossistverksamhet av halvfabrikatsmaterial legat kvar på samma nivå medan andelen mekaniskt bearbetade produkter ökat. Idag utgörs kunderna till största delen av underleverantörer eller slutkunder från olika industrisegment som exempelvis förpackningsindustrin eller sågverksindustrin. Det de har gemensamt är att de vill köpa mekaniskt bearbetade komponenter eller maskindetaljer som tätningar, packningar, glidlister, styrskenor och kugghjul. Seriestorlekarna ligger oftast på mellan 1 till 100 detaljer. Serier på fler än 1000 detaljer hör till ovanligheterna.

Företagets maskinpark består av en konventionell verkstadsavdelning med svarvar, fräsar och borrmaskiner. Utöver detta finns två treaxliga CNC-styrda fräsar och en treaxlig CNC-styrd svarv med roterande verktyg.

Mekanisk bearbetning medför en hel del avfall i form av spånor och spill. Omhändertagandet har STI Plast löst genom att returnera allt plastspillet till respektive leverantör. Tidigare skickade de spånorna för energiåtervinning i Malmö men sedan ifjol höstas skickar de istället spånorna till Ängelholms Återvinningscentral som lägger dem på lager för framtida transport till Danmark för krackning till olja. Ett projekt som initierats av NSR och SITA.

STI PLAST bedriver sedan lång tid tillbaka ett nära samarbete med ett företag i danska Helsingør beträffande bearbetning av detaljer. De har en del andra maskiner att tillgå, bland annat ett antal fyraxliga CNC-styrda svarvar, säger Nilsson. Vi kompletterar varandra på ett bra sätt och hjälper varandra när någon har extrema toppar i produktionen. Det danska bolaget har även egen tillverkning av pressad PTFE med olika fyllnadsmaterial som STI köper för vidare leverans eller bearbetning. Andra huvudmän på materialsidan är tyska Sustaplast och deras PA, POM, PC, PEEK, PVDF och PSU samt Terbrack och deras HDPE. Men man har även material från andra mindre leverantörer. PTFE till exempel som är ett ganska

Artikel i Plastforum Nordica 2003...

stort material för STI Plast idag köper man inte bara från sin danska samarbetspartner utan även från en rad olika europeiska återförsäljare. Annat var det på 80-talet, då var det polyamid som sålde bäst av de tekniska materialen. Idag har POM med råge gått förbi polyamid, med en mer än dubbelt så hög materialåtgång. Men det är trots allt HDPE som står för den största materialåtgången av bolagets totala som hamnade på drygt 260 000 kilo i fjol.

VI PRATAR om trender och Hans Nilsson konstaterar att kravet på korta leveranstider blivit allt viktigare genom åren samt att allt fler kunder ställer krav på en större kontrollapparat hos de innan de släpper ifrån sig deras detaljer. Detta för att kunderna ska kunna slippa sin ankomstkontroll. Vi fick signaler om detta redan i mitten av 90-talet. 1997 tog vi därför steget fullt ut och investerade i ett omfattande kontrollsystem samt certifierade företagets kvalitetsledningssystem enligt ISO 9002. Tre år senare certifierade vi även företagets miljöledningssystem enligt ISO 14 001, eftersom de större kunderna börjat efterfråga även detta. I fjol investerade vi i ett nytt affärssystem, med helintegrerat MPS-system som omfattar alla delar av verksamheten. Investeringen gjorde visserligen att vi visade en liten nedgång i vinsten mot tidigare år, men investeringen var ett måste och idag när all utbildning är avklarad och alla kan systemet är vi till 100 procent nöjda. Inga ytterligare investeringar är planerade för tillfället, men när så blir fallet kommer de att hamna inom verkstaden i form av fler CNC-styrda maskiner.

INVESTERINGARNA kommer att konkretiseras först när konjunkturen vänder, men då är målsättning att öka i kapacitet. Men när den gör det vågar han inte ens gissa. De mer långsiktigt uppsatta målen är att följa kunderna i deras tillväxt och inte växa för växandets skull. Vi ska växa när våra kunder kräver så! Några ekonomiska tillväxtmål finns inte. De kväver bara en, säger han. Då är det bättre att leva med och i verkligheten. Vi frågar om det finns några planer på att söka lyckan på andra marknader än den svenska. Nej, inte just nu! Men visst, någon slags EU-export vore väl ändå inte fel, medger han. Tyskland, Italien och Spanien har alltid varit spännande länder. ★

Malin Folkesson

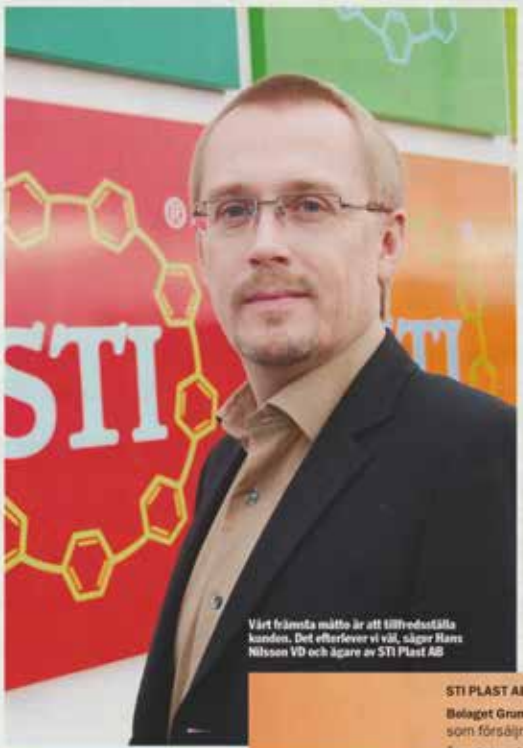

Vårt främsta mått är att tillfredsställa kunden. Det efterlever vi väl, säger Hans Nilsson VD och ägare av STI Plast AB

STI PLAST AB

Bolaget Grundades: 1956 som Svensk Termoplastisk Industri AB, som försäljningsbolag till Dansk Termoplastisk Industri A/S.

Ägarbyten: 1979 köptes bolaget av Jan Nilsson, som sålde det vidare till sin son Hans 1986.

Antalet anställda idag: 33

Omsättning 2002: 46 miljoner kronor

Fabriksyta: 3200 kvm.

Bearbetning på gång i företagets stora kapmaskin.

Vi levererar -sedan 1965
PLASTHALVFABRIKAT:
folier, plattor, ämnen, rundstänger, profiler, ämnesrör samt
Måttbeställda/bearbetade detaljer
enligt Er ritning
Material: de flesta termoplaster och hårdplaster

AKTIEBOLAGET
JAN O. MATTSSON
Box 44100 Tel. 08-13 14 00 / Fax. 08-656 04 92
100 73 Stockholm www.janomattsson.se

...i början på året.

Helsingborg 1/8 2003

Till alla anställda på STI Plast i Helsingborg

STI Plast är en fantastisk arbetsplats, vi ser till att våra kunder får bra kvalitet och detta ger företaget en god lönsamhet. Sedan jag började på företaget 1979 har vi växt från i stort sett ingenting till att idag vara 35 anställda och ha en omsättning på 47 miljoner kronor. Det är jag stolt över och du som anställd har varit mycket betydelsefull för vår framgångsrika utveckling.

Jag har alltid funderat på STI Plasts framtid och utveckling. För mig är det viktigt att vi kan fortsätta att utvecklas till förmån för våra kunder och för dig som medarbetare. Vi ska fortsätta att växa och erbjuda kunderna högsta kvalitet. Men personligen har jag under en tid känt att jag inte längre är rätt man att fortsätta driva utvecklingen av företaget.

När du nu kommer tillbaka efter semestern har STI Plast därför fått en ny ägare. För dig kommer detta att innebära mycket positivt och nya möjligheter. Jag är säker på att både företaget och du personligen kommer att kunna fortsätta växa. Annars hade jag aldrig sålt STI Plast!

Jan Söderberg, som den nye ägaren heter, är en person som jag har det största förtroende för. Jag anser att han, med de företag han redan äger, är den bäste att fortsätta utvecklingen av STI Plast. Du känner honom säkert redan som ägare av Industriplast i Malmö och Elisolation i Laxå. Nedan skriver Jan några rader till dig.

Jag önskar dig lycka till i framtiden!

Hans

Bäste medarbetare,

Jag ser verkligen fram emot att få arbeta tillsammans med dig på STI Plast. Söderberg-företagen har investerat i STI Plast för att vi tror mycket på er verksamhet. Jag har genom åren följt STI Plast på avstånd och vet att det är ett välskött och lönsamt företag som levererar hög kvalitet. Så skall det fortsätta att vara.

Omedelbart kommer det inte att ske några stora förändringar på STI Plast. Förutom att jag personligen kommer att gå in som VD i stället för Hans under en övergångsperiod tills vi har hittat en ny, permanent VD.

Jag är säker på att vi tillsammans nu får ännu bättre möjligheter att vara konkurrenskraftiga. Kunderna får större möjligheter att tillgodose sina behov av plast och plastdetaljer från en och samma företagsgrupp. Söderberg-företagen kommer också att erbjuda kunderna en väsentligt större produktionskapacitet. Jag tror att vi har mycket att lära av varandra och att vi tillsammans kan utveckla den samlade kompetensen inom företagen.

Avskeds- och introduktionsbrev...

Vi kommer också att kunna få bättre inköpspriser och även få en mer rationell lagerhållning. Detta ökar vår konkurrenskraft och möjlighet att växa med lönsamhet.

Jag bifogar det pressmeddelande som vi går ut med angående köpet av STI Plast.

Jag ser jag fram emot att få möta dig personligen. Du är alltid välkommen att kontakta mig.

Med vänliga hälsningar

Jan Söderberg
Tel: +46 40 17 02 95, +46 706 91 34 43
e-mail: j.s@telia.com

...till de anställda - augusti 2003.

Pressmeddelande
1/8 2003

Söderberg-företagen köper STI Plast i Helsingborg

Söderberg-företagen, som ägs av Malmöentreprenören Jan Söderberg, köper STI Plast i Helsingborg. Genom förvärvet växer Söderberg-företagen till en industriell grupp med fokus på industriplaster som omsätter 130 miljoner kronor och har ett 90-tal anställda.

- STI Plast är ett gediget och lönsamt företag som kommer att förstärka konkurrenskraften i vår grupp ytterligare. Den här affären kommer förhoppningsvis att gynna både kunder och anställda på sikt, säger Jan Söderberg, ägare av Söderberg-företagen.

Jan Söderberg äger och driver sedan tidigare företagen Industriplast i Malmö och Elisolation HTM i Laxå. Nu tillkommer STI Plast i Helsingborg med en omsättning på 47 miljoner kronor och 35 anställda.

Svenska industriföretag väljer att köpa från färre men mer kvalificerade leverantörer. De tre bolagen kommer sammantaget att kunna erbjuda ett bredare produktutbud.

- Vi blir en resursstark leverantör för att lösa kundens totala plastbehov. Vi får också möjlighet att arbeta mer kostnadseffektivt och kan därmed erbjuda konkurrenskraftiga priser, säger Jan Söderberg.

Blomstrande företag
STI Plast startades 1956 som dotterbolag till Dansk Termoplastisk Industri och togs över av dåvarande VD:n Jan Nilsson 1979 då moderbolaget skulle läggas ner. Den nuvarande ägaren och VD:n Hans Nilsson började sin anställning i firman samma år och tog över ägandet 1986.

- Bolaget är sunt med fantastiska anställda. Vi har nöjda kunder och en bra ekonomi. Men jag har kommit till en personlig punkt i livet där det känns rätt att lämna över till andra som kan utveckla företaget ytterligare, säger Hans Nilsson, och jag är säker på att Söderberg-företagen kommer att ge STI en stabil bas att utvecklas ifrån.

Söderberg blir t f VD
Den nye ägaren, Jan Söderberg, kommer personligen att gå in som tillförordnad VD i STI Plast under en övergångsperiod tills en ny VD har rekryterats.

- Med det här förvärvet ökar våra möjligheter att ytterligare fokusera på kvalitet och kompetensutveckling. Jag tycker att det skall bli mycket intressant att få fortsätta utveckla STI Plast tillsammans med de anställda, säger Jan Söderberg.

För ytterligare information kontakta:
Jan Söderberg, VD, Söderberg-företagen, tel: +46 40 17 02 95, +46 706 91 34 43
Hans Nilsson, STI Plast, tel: +46 42 25 66 07

Pressmeddelande...

Fakta om Söderberg-företagen

Söderberg-företagen är en företagsgrupp som bearbetar industriella halvfabrikat i plast, dvs skivor, stänger och rör. Företagsgruppen omsätter 130 MSEK och har ett 90-tal anställda. Kunder är främst svenska industriföretag. Ägare är Jan Söderberg.

I Söderberg-företagen ingår Industriplast i Malmö med en omsättning på 52 MSEK och 32 anställda, Elisolation HTM i Laxå med en omsättning på 32 MSEK och 20 anställda samt STI Plast i Helsingborg med en omsättning på 47 MSEK och 35 anställda.

Läs mera på www.industriplast.se, www.elisolation.se, www.stiplast.se

... augusti 2003.

Söderberg-företagen köper STI Plast

Elmia Subcontractor
UTSTÄLLARE

Helsingborg **(Polymervärlden)**
1 augusti övertog Söderberg-företagen i Malmö halvfabrikatföretaget STI Plast i Helsingborg av Hans Nilsson. Söderbergföretagen äger tidigare Svenska Industriplast i Malmö och Elisolation HTM i Laxå.
Genom köpet får Söderbergföretagen en breddning i huvudsak inom de områden koncernen redan är verksam in. Det innebär en ökad kapacitet, samtidigt som kundunderlaget breddas.
Totalt kommer nu Söderbergföretagen att omsätta 130 miljoner SEK med 90 anställda.

STI i Helsingborg startade 1956 som ett dotterbolag till DTI, Dansk Termoplastisk Industri. 1979 köpte Jan Nilsson företaget och ändrade namnet till STI, Svensk Termoplastisk Industri.

Hans Nilsson började i företaget 1979 och övertog ägandet 1986, som han haft fram tills nu.

Jan Söderberg, ägare av Söderberggruppen, kom in i plastområdet 1996, då han köpte Svenska Industriplast. Nästa steg blev köpet av Elisolation HTM 1998, och nu togs tredje steget med STI.

Välskött företag

- Motivet till köpet, säger Jan Söderberg är, att STI är ett lönsamt, välskött företag med en väl inarbetad kundkrets. Det blir ett fint komplement och stärker vår grupp.

- Vi ser, att framtiden innebär, att industrin i Sverige kräver underleverantörer med hög kapacitet, snabba leveranser och inte minst ständigt lägre priser. Skall man nå upp till de kraven måste man ha storlek.

- En anna fördel för oss är, att vi kan dra fördelar på råvaruinköp, genom att vi nu för högre volymer. Våra företag har i många fall likartade råvaror.

Kunskapslyft

- Vi kan även fördela uppgifter mellan de olika företagen och utnyttja vår maskinpark effektivt. Dessutom får vi ett kunskapslyft genom att vi kan ha ett nära erfarenhetsutbyte mellan företagen.

- Malmö och Helsingborg ligger dessutom geografiskt nära varandra, och vi kan dra logistiska fördelar.

- De tre företagen är delvis lika, delvis olika. Svenska Industriplast är duktiga på glasklar PMMA och polypropen, STI på PEHD och tekniska plaster, Laxå på härdplastbaserademateriał.

Olika kundkrets

- Svenska Industriplast och STI Plast har i stort olika kundkrets, och det innebär, att vi breddar vårt kundunderlag.

- Hans Nilsson har redan slutat i företaget, och tills vidare tar jag över ansvaret som VD. Avsikten är att söka en VD för STL på samma vis som vi har VD i Malmö och Laxå, eftersom samtliga tre företag är separata aktiebolag.

Problemlösningar

- Inom mekanisk bearbetning satsar vi hårt på att arbeta med problemlösningar gemensamt med kunderna, från prototyper till färdig detalj, och med korta ledtider.

- Vi kan även utföra slutmontering om så önskas. Det kan röra sig om metalldetaljer eller formsprutade, som skall integreras i våra.

Halvfabrikat

- Inom gruppen har vi ett komplett sortiment av halvfabrikat, i form av plattor, rör och stänger. Det spänner sig över termoplaster som polyamid, polyacetal, PVC, PTFE, polykarbonat, högmolekylär PEHD, polyimid, polyeterimid, PETP, PEEK, PMMA, polypropen, PVDF och PVC.

- Likaså ett brett program av olika former av härdplastlaminat.

STI Plast

- STI Plast har såväl mekanisk bearbetning som halvfabrikatförsäljning. 60 procent av mekanisk bearbetning sker internt. Resterande läggs ut på en dansk samarbetspartner med mottot, att vi gör det vi är duktiga på, de gör det de är bättre på.

- Detta samarbete har andra fördelar. Vid eventuella toppar kan vi få kapacitetsbrist, och då kan vi få kvalificerad hjälp.

- STI Plast är väl rustat maskinmässigt. Nämnas kan en formatsåg med ett djup på 3.100 mm och bredd på 4.500 mm.

- Sågen matar in skivorna med hjälp av underliggande luft. Den programmeras sedan för den bredd och det antal detaljer som erfordras. Den kan matas med en stor skiva eller flera mindre skivor samtidigt.

- Vidare en profilfräs, mycket avsedd för kedjeprofiler och fasade lister, samt flera NC-styrda och konventionella svarvar och fräsar.

- Senaste investeringen är en svarv,

Artikel i Polymervärlden...

Jan Söderberg

som klarar upp till 108 cm diameter. Det gör att vi nu kan göra detaljer vi tidigare inte klarat av.

Svenska Industriplast

- Svenska Industriplast arbetar i tre enheter, maskinell bearbetning, manuell bearbetning samt halvfabrikat.

- Ur maskinparken kan nämnas en numeriskt Cad-styrd femaxlad fräsmaskin med arbetsyta 3.200x1.500 mm.

- Vi kompletterar med tillverkning av tankar och hela tanksystem. Vi gör i dag tankar med volym upp till 200 liter, som svetsas eller limmas, i huvudsak av PVC.

- Andra sådana produkter är batterikärl av polypropen och framkallningstankar av akrylplast.

- Utöver detta har vi försäljning av rör och rördelar, som dels säljs externt, men även användes internt i uppbyggandet av kompletta tanksystem, säger Jan Söderberg.

Elisolation HTM

Elisolation HTM har mekanisk bearbetning samt försäljning av halvfabrikat och andra produkter.

Inom mekanisk bearbetning dominerar härdplasterna. De är som regel i laminatform, där pressad polyester/glasfiberroving dominerar.

Det kompletteras av fenoplaster, armerade med antingen väv eller papper, liksom glasfiberarmerad epoxi.

Ett material företaget specialiserat sig på är glasvävsarmerad polyimid.

Elisolation HTM har även ett program av högtemperaturtåliga specialkablar, från 130 till 800°. Störst är silikongummiisolerade kablar.

Likaså isoleringslang av flätad glasfiber, impregnerad eller belagd med PMMA, polyuretan, silikongummi, silikon eller epoxiplast.

Utöver detta PET-film, PET-tejp på rulle, PET-folie på ark för grafisk industri, samt polyamidfilm på rulle. *(Jac)*

...oktober 2003.

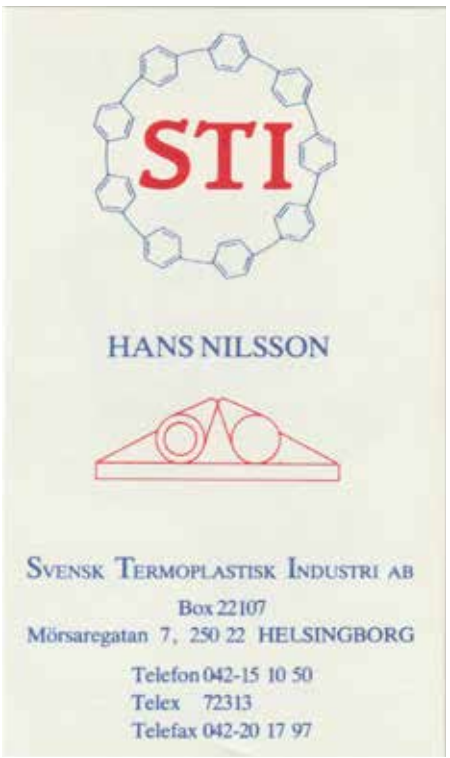

Ett antal av mina visitkort genom livet.

Företagsrock

The Plastic STI Band

Studiefrämjandet i Helsingborg startade *Företagsrock*, som blev en tävling i musik mellan band från företag och andra institutioner. Det började på Rockbolaget 1994, då brandmännen Brandsta City Släckers vann med sin rök'n roll medan The Plastic STI Band rök ut i första omgången mot Brandsta. Då var det publiken som röstade fram sina favoriter och det var klart att brandkåren i Helsingborg raggade fler röster än vi kunde göra på STI.

Det flyttades sedan över till The Tivoli och man skapade en jury, som bedömde banden, tillsammans med publiken.

Finalisterna i tävlingen fick sedan spela på den årliga Helsingborgsfestivalen. Det fick vi två gånger, 2002 och 2003.

The Plastic STI Band deltog i Företagsrock åren 1994, 1996, 1997, 2001 och 2002.

Vi spelade också in två CD, 1997 och 2002, som vi använde som reklam i firman.

Jag själv ledde bandet hela tiden, medan medlemmarna i övrigt varierade.

Helsingborgs första Företagsrock 1994.

Lasse Davidsson, keyboard,
Bo Kristén, gitarr,
Stefan Hallberg, trummor,
Hans Nilsson, sång,
Jatte Sandin, bas och
Søren Madsen, gitarr.

FÖRETAGSROCK

TORSDAGEN 10 FEBRUARI
SPELAR
THE PLASTIC STI BAND
PÅ ROCKBOLAGET

MAT SERVERAS Kl. 20,30

SÄG TILL I DÖRREN ATT
NI SKALL ÄTA FÖRETAGSMENY
SÅ SLÄPPS NI IN GRATIS

FÖR ALLA STI:are
ÄR UTDELAD T-SHIRT
OBLIGATORISK KLÄDSEL !!

OCH FRAMFÖR ALLT
GLÖM INTE ATT RÖSTA.
PÅ OSS!!!!!!!!!!

SEE YOU LATER ALIGATOR

Inbjudan till anställda att komma och äta och rösta på oss.

20 minuter rock'n'roll.

STI ROCK

OH BOY E

THATS ALLRIGHT E

RAVE ON E

LAWDY MISS CLAWDY C

BONY MORONIE E

= = = = = = = = = = = = = = = = =

SHAKIN ALL OVER E

I HEAR YOU KNOCKIN A

Låtlista 1994.

Stefan, Lasse, Søren, Jatte, Peter Gabriel, sång, Bosse, Hans, Emma Göthe, sång och Sabine Nilsson, go-go.

företags
ROCK
10 oktober startar
Företagsrock
GRATIS ENTRÉ
med HDpasset
Max 2 personer per pass

Företagsrock 1996.

THAT´S ALL RIGHT E
OH BOY E
1 JUST LIKE I TREAT YOU A
4 MATCHBOX A
SUMMERTIME BLUES E
READY TEDDY A
2 BONY MORONIE E
BACK IN THE NIGHT E
3 ROUTE 66 A
RAVE ON E
I HEAR YOU KNOCKIN´ A

Gig List 1996.

Li, Sabine och Bo.

Inbjudan till Företagsrock.

Hans.

The Plastic STI Band on stage 1996 at The Tivoli Helsingborg.

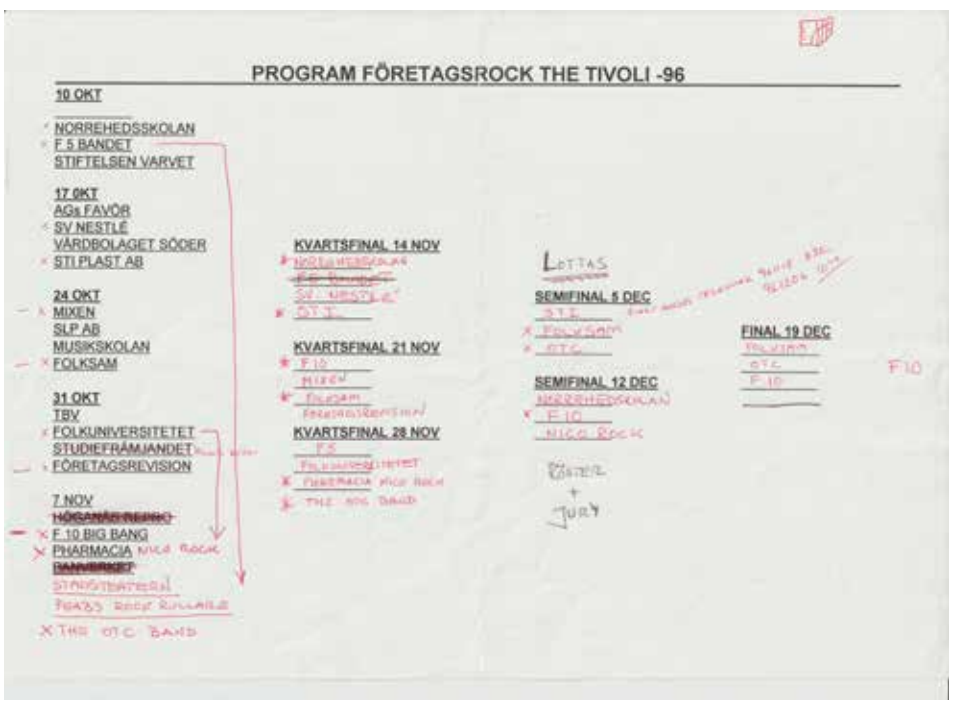

PROGRAM FÖRETAGSROCK THE TIVOLI -96

10 OKT

NORREHEDSSKOLAN
F 5 BANDET
STIFTELSEN VARVET

17 OKT

AGs FAVÖR
SV NESTLÉ
VÅRDBOLAGET SÖDER
STI PLAST AB

24 OKT

MIXEN
SLP AB
MUSIKSKOLAN
FOLKSAM

31 OKT

TBV
FOLKUNIVERSITETET
STUDIEFRÄMJANDET
FÖRETAGSREVISION

7 NOV

F 10 BIG BANG
PHARMACIA NICE ROCK

KVARTSFINAL 14 NOV

KVARTSFINAL 21 NOV

KVARTSFINAL 28 NOV

SEMIFINAL 5 DEC

SEMIFINAL 12 DEC

FINAL 19 DEC

Så gick det.

Lördag 7 december 1996

HD

Företagsam rock i ösig succé

HELSINGBORG (HD)

– Ta en röstsedel! Spänningen är olidlig... Samma uppmaning till alla de drygt 350 som på torsdagskvällen passerade Hasse Jönsson i entrén till Företagsrocken på The Tivoli. Tävlingen är inne på nionde veckan, och succén total.

– Det går ju inte att komma efteråt och be om en röstsedel, förtydligar grabbarna som håller i höstens populäraste vardagsnöje i city: anklagelser för fusk och mygel har nämligen förekommit.

Korprock är inget man tar lätt på.

Lagandan är total, när musikerna från Helsingborgs olika företag mönstras på scenen i den gamla ångfärjestationen vid Hamntorget.

– Rösta på (egna företagsbandet)! hojtar bekanta till bekantas bekanta i trängseln och stimmet. Också folk utan anknytning till företagen hittar hit, bara för stämningens skull.

Det är en väldig bredd på publiken, liksom på kvaliteten hos lirarna som öser gammal go' rock'n'roll av hjärtans lust på scenen.

Nivåerna i banden, och mellan grupperna, kan vara hisnande, för att inte säga ödesbedövande.

En kamrer rasslar försynt på tamburinen, medan lagerchefen lever sig in i rollen som Keith Richards eller Eric Clapton.

Tjejen i kassan förverkligar äntligen Abba-drömmen från flickrummet och den där tystlåtne nye killen i garaget visar sig besitta onaad röstvolym.

Inga moderniteter

The Beatles? Deras låtar är de nya på repertoaren.

Det finns ju Buddy Holly, Eddie Cochran och andra pålitliga hitmakare för dem som inte vill ha nymodigheter.

Företagsrocken är inne på nionde veckan. Öppnade den 10 oktober med Norrehedsskolan, F3 Bandet och Stiftelsen Varvet. Publiksuccé från första ackordet. Sedan har man fortsatt med tre–fyra band per omgång. Nu gäller det den första semifinalen.

O.T.C. Band är först ut. Sex stadiga medelålders pågar i västar och vita skjortor. "All my loving" följs av ytterligare en handfull Beatlesgodis, innan "Twist and shout" avrundar till stort publik bifall (i "Oh Darling" svajade tändarna!).

Bra tryck och inte fjärran originalet.

Företagsrocken skapar en väldig publikkontakt.

De följs av Plastic STI Band (med referens till John Lennons Plastic Ono Band): "Oh Boy" larmar igång med nio pers på scenen, inklusive go go-dansös. Väldans rörl. och klar partyvarning i låtar som "Matchbox", "Summertime blues" och avrundande patentaren "Route 66".

Hur kul som helst

Folksam, sju sångare och musiker, blandar rökare och ballader, där Per Myrbergs "34:an" samsas med "Living next door to Alice" (massan hojtar förstås med i "Who the fuck is Alice?"!) och i Tomas Ledin-klassikern "Knivhuggarrock" är det snudd på Sofierostämning. Hur kul som helst!

– Vidare till final går – Folksam! förkunnade kvällens toastmaster Cheetah.

162 publikröster, vilket är tävlingsrekord hittills.

Juryn hade sedan att välja vilket lag som också skulle gå till finalen.

Med bedömningen "Goa gubbar tolkar andra gubbar, världens bästa band the Beatles" blev det O.T.C. Band (Pharmacia).

Fortsättning nästa vecka med Norrehedsskolan, F10 big Band och Nico Rock. Final den 19 december.

Göran Holmquist

Rockigt semiband. *"Ready Teddy, go man go" – The Plastic STI Band åste gott i semifinalen. Tävlingen är inne på nionde veckan, och succén total.*

Foto: STEFAN ED

Artikel i Helsingborgs Dagblad
7 december 1996.

Vi ger inte upp!

Linda Fernebring,
Søren och Lasse 1997.

Hans, Emma och
Linda 1997.

Hans, Emma, Jatte och Linda 1997.

Och ut igen!

Fiberrikt och glatt

STI Plast tar företagsrockandet med det seriösa lättsinne som företeelsen kräver.

Man har ambitionen, man har prylarna – och man har skoj tillsammans.

Det räckte långt förut. Men när STI Plast ställde upp för tredje gången med sin råa bullriga rock klarade de inte kvalgränsen.

Men hänger inte läpp för det.

Tillbaks till replokalen bara. Med sikte på nästa omgång av Företagsrocken!

Glimten i ögat

Det blev Gullfiber som vann publikens hjärta, och röster, med varje fiber vibrerande i den värmande versionen av "When A Man Loves A Woman".

116 röster fick de.

Juryns favoriter blev Mactive. En förstklassig show med proffsigt stuk på dansbandsklassiker, och välgörande glimt i ögat därtill.

– Arvingarna kan slänga sig i väggen! var en allmän uppfattning bland jurymedlemmarna.

Christer Sjögren och Lotta Engberg har fått allvarlig konkurens!

Gullfiber och Mactive syns nästa gång i kvartsfinalen.

Torsdagskvällen bjöd som sig bör på god stämning, skratt och svett samt person- och personalminglande.

Nu på torsdag möts Kemira AB, Radio Rix och Norrehedsskolan.

Göran Holmquist

Aktivt showande med Mactive vann juryns röster.

Foto: BRITT-MARIE OLSSON

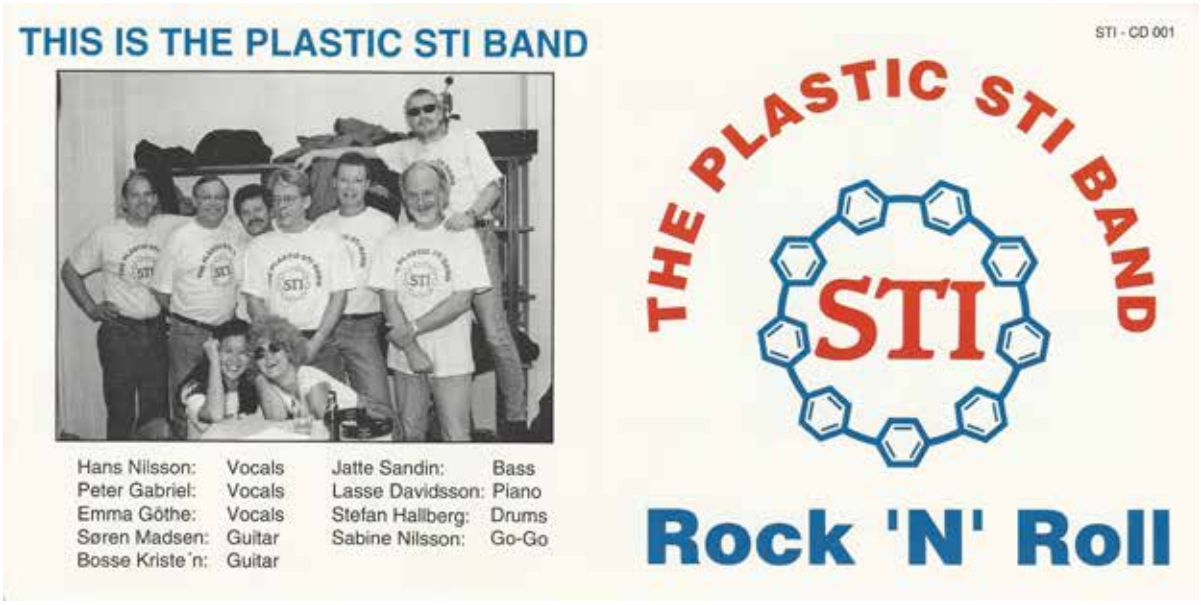
THIS IS THE PLASTIC STI BAND
STI - CD 001
THE PLASTIC STI BAND
STI
Rock 'N' Roll
Hans Nilsson: Vocals
Peter Gabriel: Vocals
Emma Göthe: Vocals
Søren Madsen: Guitar
Bosse Kriste´n: Guitar
Jatte Sandin: Bass
Lasse Davidsson: Piano
Stefan Hallberg: Drums
Sabine Nilsson: Go-Go

Rock 'N' Roll
THE PLASTIC STI BAND
STI
1. THAT´S ALL RIGHT
2. JUST LIKE I TREAT YOU
3. MATCHBOX
4. SUMMERTIME BLUES
5. READY TEDDY
6. BONY MORONIE
7. BACK IN THE NIGHT
8. ROUTE 66

Första CD:n.

Bosse på inspelningen av första CD:n.

Emma och Peter.

Søren.

Hans.

Stefan
och Richard Larsson.

Jatte och Lasse.

Redigering av låtlista.

Richard Larsson.

Efter några års paus är vi igång igen.

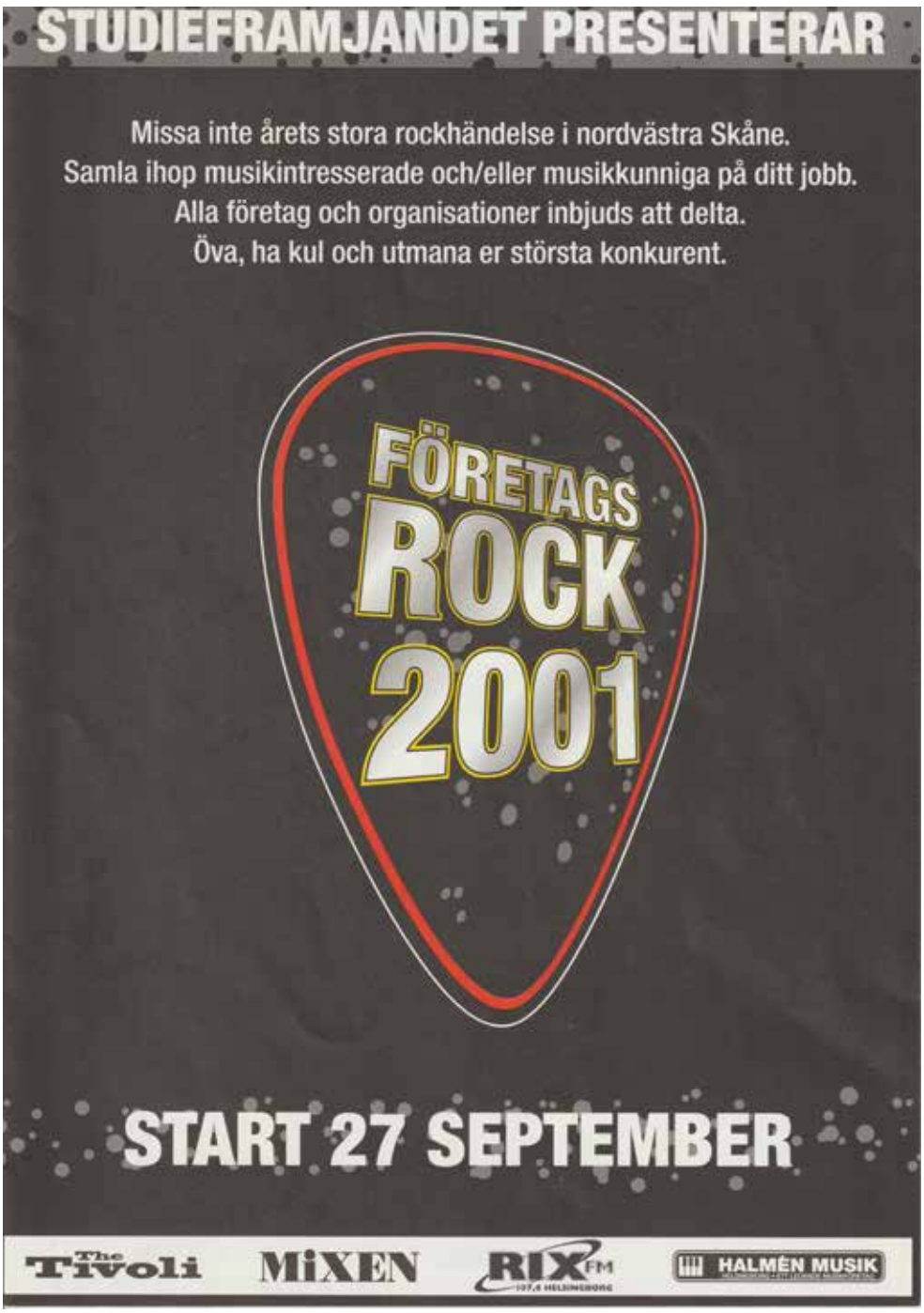

Företagsrock 2001
på The Tivoli i Helsingborg.

Mattias Olsson, Hans, Mattias Nilsson och Linda.

Linda och Hans.

Spelschema 2001.

FÖRETAGSROCK – 2001 SPELSCHEMA

27/9	Bokman, STI, ÅF
4/10	Sysav, HD, Stadsbyggnadskontoret
11/10	Fredriksdalsskolan, Ängelholms Sjukhus, Träningsakademin
18/10	Folksam, Thomées, ProCivitas
25/10	Pharmacia, Frisyrmakarna, Helsingborgs Lasarett
1/11	Olympiaskolan, Blå Annonsbyrån, Öresundskraft,
8/11	Uppsamlingsheat ett
15/11	Uppsamlingsheat två

Uppehåll under december för repning och julklappsinhandling.

10/1	Kvartsfinal 1
17/1	Kvartsfinal 2
24/1	Kvartsfinal 3
31/1	Kvartsfinal 4
7/2	Semifinal 1
14/2	Semifinal 2
28/2	*FINAL!!!!!*

Mattias, Mattias, Hans, Linda, Christer Simonsson och Anders Tallberg.

Mattias och Mattias.

Supportrar 2001.

Hans.

HD

Mästarna och missarna hittills i Företagsrocken

I kväll gäller det – Stadsbyggnadskontoret, Olympiaskolan, HD All Stars och Bokman i finalen. Företagsrocken kulminerar med ett hejdlöst ös, på och nedanför The Tivolis scen.

Med hjälp av konferencieren Lasse Stanley presenterar vi här en preliminär 10 mest & bästa-lista. Ros, men också lite ris. Den är baserad på spelningarna hittills. Vi avstår naturligtvis från att nominera några av kvällens tävlande personer/rockband!

Bästa bartender: Putte
Mesta fuskare: Procivitas (respektera reglerna!)

Bästa manliga sångare: Tore Felin, Väla Mark
Bästa kvinnliga sångare: Kjerstin Forsell, Sysav
Bästa gitarrist: Mats Helmer, Väla Mark
Bästa trummis: Jesper Leidning, Träningsakademin
Bästa keyboard: Gillis Robertsson, Frisyrmakarna
Yngsta deltagare: Li Nilsson, 14 år, keyboard STI
Miss i laguttagningen: Helsingborgs Lasarett
Best in show: Fredrik Hennings, Thomées

Göran Holmquist

Som vanligt gav företagsrockbanden allt för att imponera på juryn. Här ses STI Plastic band i full action. ▶

REDAG & LÄCKRA LÖRDAG
7 11 • S. Kyrkogatan 7, Helsingborg
restaurang Cantina nyöppnad

Artikel i Helsingborgs Dagblad där Li blir omnämnd 2002.

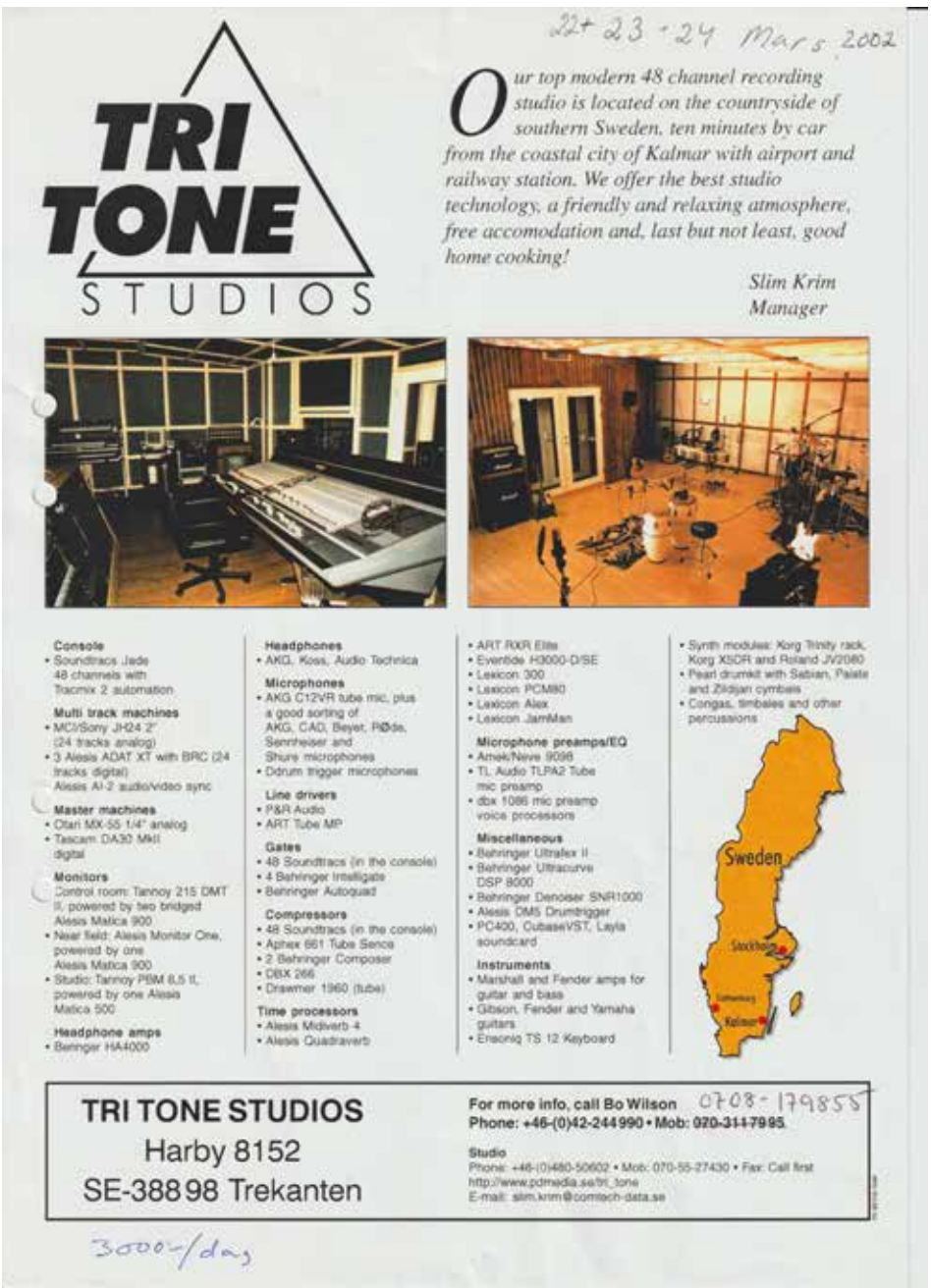

Inspelning av CD 2 - 2002.

"Fantastiska" Hotell Lergöken i Trekanten utanför Kalmar.

Li, som inte gillade att tapeterna på Hotellet rullade ner sig från väggen.

Linda, Bosse,
Bo Wilson och Slim
Krim.

Hans.

Linda.

Mattias Nilsson.

Bo Wilson.

Anders.

"Gourmetmåltid" i Trekanten där valen inte är så många.

Mattias Olsson och Christer.

THIS IS THE PLASTIC STI BAND
THE PLASTIC STI BAND
STI
Rockin' Again
Hans Nilsson : Vocals
Linda Fernebring : Vocals
Bosse Kristen : Guitar/Keyboard
Mattias Olsson : Guitar
Christer Simonsson : Guitar
Mattias Nilsson : Bass
Li Nilsson : Keyboard
Anders Tallberg : Drums

CD nummer 2.

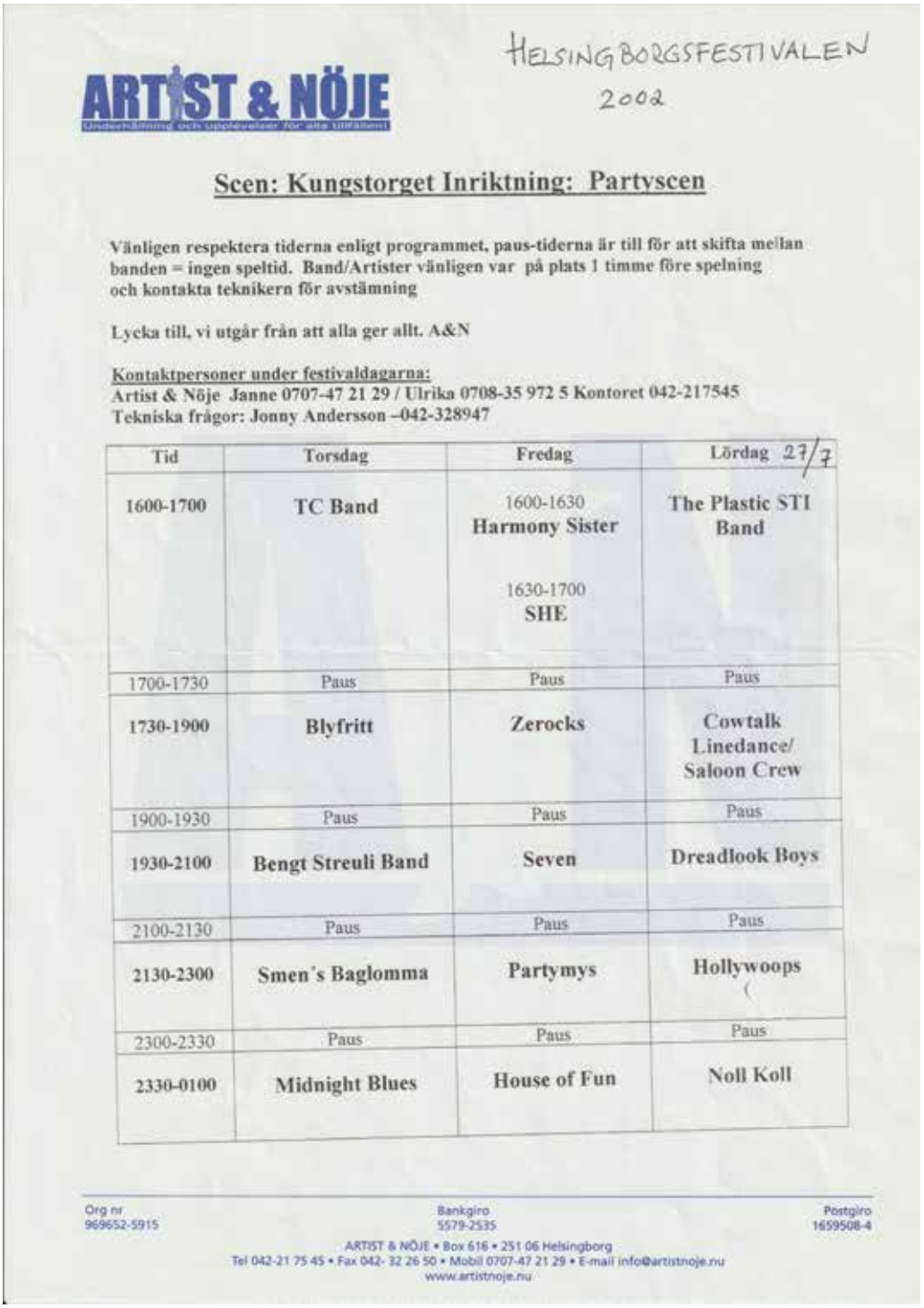

ARTIST & NÖJE
Underhållning och upplevelser för alla tillfällen

HELSINGBORGSFESTIVALEN
2002

Scen: Kungstorget Inriktning: Partyscen

Vänligen respektera tiderna enligt programmet, paus-tiderna är till för att skifta mellan banden = ingen speltid. Band/Artister vänligen var på plats 1 timme före spelning och kontakta teknikern för avstämning

Lycka till, vi utgår från att alla ger allt. A&N

Kontaktpersoner under festivaldagarna:
Artist & Nöje Janne 0707-47 21 29 / Ulrika 0708-35 972 5 Kontoret 042-217545
Tekniska frågor: Jonny Andersson –042-328947

Tid	Torsdag	Fredag	Lördag 27/7
1600-1700	TC Band	1600-1630 Harmony Sister 1630-1700 SHE	The Plastic STI Band
1700-1730	Paus	Paus	Paus
1730-1900	Blyfritt	Zerocks	Cowtalk Linedance/ Saloon Crew
1900-1930	Paus	Paus	Paus
1930-2100	Bengt Streuli Band	Seven	Dreadlook Boys
2100-2130	Paus	Paus	Paus
2130-2300	Smen´s Baglomma	Partymys	Hollywoops
2300-2330	Paus	Paus	Paus
2330-0100	Midnight Blues	House of Fun	Noll Koll

Org nr 969652-5915 Bankgiro 5579-2535 Postgiro 1659508-4
ARTIST & NÖJE • Box 616 • 251 06 Helsingborg
Tel 042-21 75 45 • Fax 042- 32 26 50 • Mobil 0707-47 21 29 • E-mail info@artistnoje.nu
www.artistnoje.nu

Som resulterade i en spelning
på Helsingborgsfestivalen.

En solig dag på Helsingborgs-festivalen.

Pubblikhav.

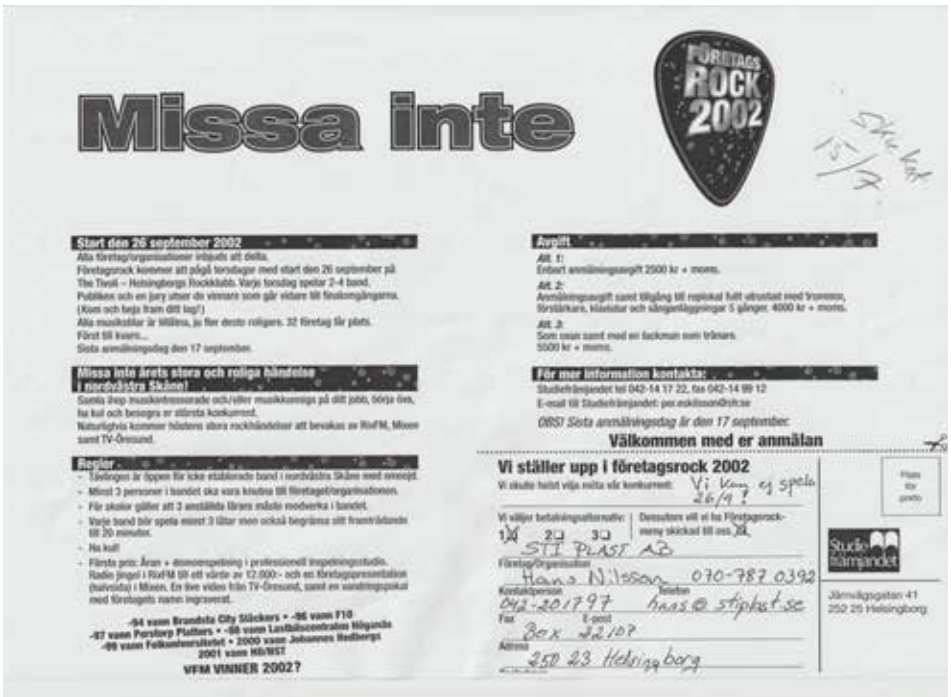

Missa inte

FÖRETAGS ROCK 2002

Skickat 15/7

Start den 26 september 2002

Alla företag/organisationer inbjuds att delta.
Företagsrock kommer att pågå torsdagar med start den 26 september på The Tivoli – Helsingborgs Rockklubb. Varje torsdag spelar 2-4 band.
Publiken och en jury utser de vinnare som går vidare till finalomgångarna.
(Kom och heja fram ditt lag!)
Alla musikstilar är tillåtna, ju fler desto roligare. 32 företag får plats.
Först till kvarn...
Sista anmälningsdag den 17 september.

Missa inte årets stora och roliga händelse i nordvästra Skåne!

Samla ihop musikintresserade och/eller musikkunniga på ditt jobb, börja öva, ha kul och besegra er största konkurrent.
Naturligtvis kommer höstens stora rockhändelser att bevakas av RivFM, Mixen samt TV-Öresund.

Regler

- Tävlingen är öppen för icke etablerade band i nordvästra Skåne med omnejd.
- Minst 3 personer i bandet ska vara knutna till företaget/organisationen.
- För skolor gäller att 3 anställda lärare måste medverka i bandet.
- Varje band bör spela minst 3 låtar men också begränsa sitt framträdande till 20 minutes.
- Ha kul!
- Första pris: Åran + atomomspelning i professionell inspelningsstudio. Radio jingel i RivFM till ett värde av 12.000:- och en företagspresentation (halvsida) i Mixen. En live video från TV-Öresund, samt en vandringspokal med företagets namn ingraverat.

-94 vann Brandsta City Stäckers • -96 vann F10
-97 vann Porstorp Platters • -98 vann Lastbilscentralen Höganäs
-99 vann Folkuniversitetet • 2000 vann Johannes Hedbergs
2001 vann HB/BST

VFM VINNER 2002?

Avgift

Alt. 1:
Enbart anmälningsavgift 2500 kr + moms.

Alt. 2:
Anmälningsavgift samt tillgång till replokal fullt utrustad med trommor, förstärkare, klaviatur och sånganläggningar 5 gånger. 4000 kr + moms.

Alt. 3:
Som ovan samt med en fackman som tränare.
5500 kr + moms.

För mer information kontakta:

Studiefrämjandet tel 042-14 17 22, fax 042-14 99 12
E-mail till Studiefrämjandet: per.eskilsson@sfr.se

OBS! Sista anmälningsdag är den 17 september.

Välkommen med er anmälan

Vi ställer upp i företagsrock 2002

Vi skulle helst vilja mäta vår konkurrent: Vi kan ej spela 26/9!

Vi väljer betalningsalternativ: 1☒ 2☐ 3☐ | Dessutom vill vi ha Företagsrock-meny skickad till oss ☒

STI PLAST AB

Företag/Organisation: Hans Nilsson 070-787 0392

Kontaktperson: 042-201797 Telefon: hans@stiplast.se

Fax: Box 22107 E-post:

Adress: 250 23 Helsingborg

Plats för porto

Studiefrämjandet

Järnvägsgatan 41
252 25 Helsingborg

Företagsrocks-anmälan 2002.

Publikbild på The Tivoli 2002.

Banduppsättning 2002.

The Plastic STI Band

1	Linda Fernebring	Sång			Anställd
2	Hans Nilsson	Sång			Anställd
3	Christer Simonsson	Sång	Gitarr		Anställd
4	Mattias Levin	Sång	Gitarr		Anställd
5	Bosse Kristén		Gitarr	Piano	Anställd
6	Mattias Nilsson		Bas		Anställd
7	Martin Rydnemalm		Sax		Anställd
8	Anders Tallberg		Trummor		Anställd
9	Peter Svensson			Bodygard	
10	Sabine Nilsson			Go-Go	Anställd
11	Karolina Levin			Go-Go	

2003-02-13

The Plastic STI Band.

Startlista Företagsrock 2002

26/9	Johns Manville – Gunneboskolan – Stiftelsen Varvet
3/10	Habiliteringen – ProCivitas – Folkuniversitetet
10/10	Högastenskolan – Pharmacia – Väla Mark o Trädgård
17/10	~~Fritidsledarna Söder~~ – citysajten.com – STI Plast
24/10	Strålfors – Olympiaskolan – Isocovers (SG Isover)
31/10	Bokman – Sipla Nordic – NSR
7/11	Hälsobandet (Ängelholms Sjukhus) – Nyajus Print och Bud – Aktiverum
14/11	Uppsamlingsheat 1
21/11	Uppsamlingsheat 2

Startlista 2002.

Finalen i Företagsrock 2002.

Hans, Linda och Christer.

Äntligen i final!

Hans, Martin Rydnemalm, Linda och Christer.

Finalklart i Företagsrock

I snart ett år har HD Allstars burit kronan som företagsrockare framför andra, något som säkert resulterat i lukrativa anbud från Per Sonerud och Bert Karlsson. Men nu är det snart slut med struttandet. På torsdag, den 27 mars, tar ett av de fyra band som kvalificerat sig till finalen i årets tävling över kronan. I förrgår sällade sig STI Plast och Blå Annonsbyrån till de redan finalklara Aktiverum och Folkuniversitetet.

Det blir tufft i finalen. Normalt har det band som har flest kompisar i publiken en god chans, men till finalen borde den fördelen jämnas ut. Kanske kommer låtvalen att vara avgörande. Vill man ha klassiska amerikanska rocklåtar mixade med Elton John är Blå Annonsbyrå med Sir Elton-wannabeen Ola Hall gjutna. Föredrar man en mer muskulös ljudbild borde Aktiverum vara favoriterna, vill man ha klassisk 50-talsrock blir det STI Plast. Folkuniversitetet, slutligen, kör rock- och diskohits från sent 70- och tidigt 80-tal. Ska man sedan se till vilka som genom delfinalerna varit favoriter hos juryn borde Blå ha en god chans, som gått vidare huvudsakligen på juryröster. Aktiverum, å andra sidan, bjuder på den kanske bästa showen.

Det blir, som sagt, hårt på torsdag.

Torgny Nilsson
torgny.nilsson@hd.se
Tel 042-489 93 56

Låtlista till finalen.

ROCK'N'ROLL MUSIC...A	Pålsjö strand G (BK)
LUCILLE...E	Mean Mean Man G (MR)
PÅLSJÖ STRAND...G	Blue Suede Shoes E (BK/MR)
MEAN MEAN MAN...G	Stupid Cupid E (BK)
JOHNNY B...G	Johnny B. Goode G (ML)
STUPID CUPID...E	Proud Mary D (AT)
OM EN HUND... A	

2003-03-27 Torsday

KULTUR & NÖJEN

Stor finalkväll för Företagsrocken

Efter den största och längsta omgången i Helsingborgs Företagsrocks historia står fyra hand redo för det slutliga avgörandet, Aktiverum, Blå annonsbyrån, Folkuniversitetet och STI plast. Och alla ställer sig förstås på scenen i kväll för att vinna.

AKTIVERUM. Nitolls har det gått över förväntan för nybörjarna. Varför ändra ett vinnande koncept? Foto: ANDERS LARSSON

Efter sex månader och 22 uttagningsomgångar har 2002 års Företagsrock hunnit fram till finalen. Säsongens omgång hade från början 24 förhoppningsfulla deltagare men tidigare som mest 16.

– Trots detta har det varit ett enormt publikintresse hela tiden, säger Per Eskilsson på Studieförbundet, en av arrangörerna av tävlingen. Kön till finalen väntar därför bli minst lika lång som förra året.

Nytt för i år är att juryns och publikens röster räknats lika i delomgångarna. Detta för att göra tävlingen mer rättvis. Andå tycker juryordföranden Fredrik Bergkvist från förra årets vinnarband HEAVY Allstars att det fortfarande inte blivit riktigt rätt.

– Det har känt en del människor med att band slagits ut som förtjänat att gå vidare, säger han och nämner Flirts och Rockjaxx som exempel.

– De både juryns röster men till på målsnöret när publikrösterna.

Inför finalen har sex nya jurymedlemmar med musikanknytning bjudits in för att tillsammans med de fem ordinarie fälla avgörandet. Bland dessa är bland annat Patrika Ivar Glenn Bergkvist från Brandstå city slackers, Martin Nilsson, Fame factory sångare från Svalöv och låtskrivaren Pontus Andersson från Påarp som haft med en par låtar i Melodifestivalen.

I finalen är det som vanligt jurysystem som utser vinnaren. Priset blir del i vanbringspokalen och en dervisa spelning i Studieförbundets studio. Publiken utser sin egen gunstling. Får utgör folkets jubel vinnaren.

Men alla finalister kan räkna med en och annan spelning framöver. Bland annat brukar de framträda på Helsingborgsfestivalen.

Nybörjare rakt till finalen

Aktiverum är nybörjarna som tog sig direkt till final. Men en av de åtta i bandet har faktiskt stått där förut. Jesefin "Simulan" Liljegren var med redan år 2000 då hon sjöng med Blå annonsbyrån, en av motståndarna i kväll.

Fyra i bandet jobbar på företaget, fyra träffar där.

– Jag gick en årsmöteskonkurs 1995 och har alltid kommit härifrån, berättar Tommy Håkansson.

I september började gänget plocka ihop. Därefter har de utvecklats i takt med tävlingen.

– Vi började i 170 och sedan har vi bara ökat. I kväll ska vi vinna att vi har kondition för hela distansen, säger Bas-segerstad.

Det Tommy är mest svallig för är egentligen inte motståndarna utan det där vadet han har med kontaktmen Lasse Stanley.

– Om han gick ner tio kilo till finalen så skulle jag äta tio gräddbullar. Och eftersom han har hållit sin del med råge och gått ner 23,2 kilo, så blir jag tvungen att hålla min del. Fast inte förrän efter spelningen!

I bolaget kände bandet generellt i går vilade de för att kunna ge allt i kväll.

– Vi har ju skapat ut alla motståndare tidigare. Nu får vi se hur långt samma medicin räcker. Fast risken är stor att vi tar hägga priserna och fordan landar hos Bert i Skara...

Litet men med sting

Blå annonsbyrån har sex anställda och ses i bandet. Men en av medarbetarna har under tävlingens gång bytt jobb och en är inlånad. Sångerskan Lotti Praznik, anställd som Kim Wilde, har ersatt "Simulan" som ju i år sjunger med Aktiverum.

Med bandet satsar allt och har en del att sätta emot en lista. Efter vad säger en gitarrist som spelat med Abba på den tid det begav sig? Eller en keyboardspelare och sångare som både ser ut och låter som Elton John? Anders Nordh och Ola Hall har under tävlingens gång tagit hem flera utmärkelser för bästa instrumentalist och sångare/showman.

– De här tre tar på sig att vara frontfigurer i bandet, förklarar kapellmästaren Claes Håkansson.

– Det behövs sådana. Fett band om man ska ha chans att vinna.

Visserligen har bandet varit i final förut, men den här omgången tänkte de varje deltävling att de skulle åka ut, avslöjar Claes. Ov hade ju inte ens tänkt ställa upp igen.

– Men vi har vi så alla en åsna som vi inte kan släppa. Flera av oss är ju gamla fotbollsrävar och det går tydligen inte att få stopp på oss!

Att en av motståndarna i finalen är just Aktiverum tycker han bara är roligt.

– Vi känner många där, inte bara "Simulan". Men jag blir mycket lyckligare om vi förlorar mot dem!

Så även om bandet tänkt hem varje gång som om den varit den sista femman? Javisst och de andra att det blivit lite champagne den här gången.

Äntligen final!

STI plast har varit med i Företagsrock i många år men det är första gången bandet tagit sig ända till final.

– Det känns fantastiskt, särskilt som vi kämpat rätt bra för året, säger sångerskan i bandet Linda Strömberg.

Hon hoppas att finalplatsen ska ge bandet chans att få lite andra spelningar. Hittills har det bara blivit en gång på Helsingborgsfestivalen i fjor.

Musiken är det viktigaste för bandet.

– Vi har inte gått in för att skriva så mycket, erkänner Linda.

– Det ska vara bra hållbar med gammal hederlig k'n'roll.

Den musiken är den troligtvis genom samma nämnaren för medlemmarna.

– Vi har så blandade åldrar, från 19 till 53, att detta låg bäst till.

Alla tio i bandet jobbar på företaget utom en.

– Det är en av våra kunder, men hon är för tillfället anställd.

Vinnerlösen tycker de att en finalplats räcker långt. Men naturligtvis gäller det att på att vinna.

– Vi har så alla en smög av nockstjärnetillstånd kvar sedan vi var små, säger Linda och skrattar.

Satsar på helt nytt

Folkuniversitetet har vunnit förut, då även Johannes Hedbergsskolan. Nu kallar de sig Folkuniversitetet men är ta är deltagarna är gymnasister från skolan och inte är lärare. Trummisen har bandet hyrt in.

– Men tyvärr kunde inte den vi haft hittills ställa upp i finalen, så vi har en helt ny, berättar Robert Lux, gymnasist och gitarrist.

Helt nytt blir också programmet. Under tävlingens gång har bandet bytt ut ett par låtar varje gång.

– Nu satsar vi på en hel liten teatershow med skolterna, avslöjar Robert.

– Det har blivit mycket träning och många sena kvällar. Men all tid vi lägg ner får vi betalning för när folk börjar droppa in på The Tivoli och vi får gå in på scenen. Det är en kick!

Bandet har burtit på publikframsnitt till finalen. Men även juryn kan då och då gjort full pott, så utgången i kväll är svår att säga om.

– Vi har stor respekt för de andra banden. Konkurrensen är stenhård nu i finalen. Men går allt som det ska kan det nog gå hela vägen, tror Robert.

– Annars är det ingen katastrof. Vi har haft jättemycket hela tiden.

Tjerstin Thorsén
tjerstin.thorsen@hd.se
Tel 042-489 90 11

Blå band. Elton John och Kim Wilde? Nej, Ola Hall och Lotti Praznik. Foto: GÖRAN STENBERG

STI plast. Linda Farnebring och de andra rocker loss för allt vad de är värda. Foto: ANDERS LARSSON

Folkuniversitetet. Helt nya scenkläder utlovas till finalen. Vad sägs om korta rutiga kjolar på tjejerna?

Nu är det dags, Helsingborgs Dagblad.

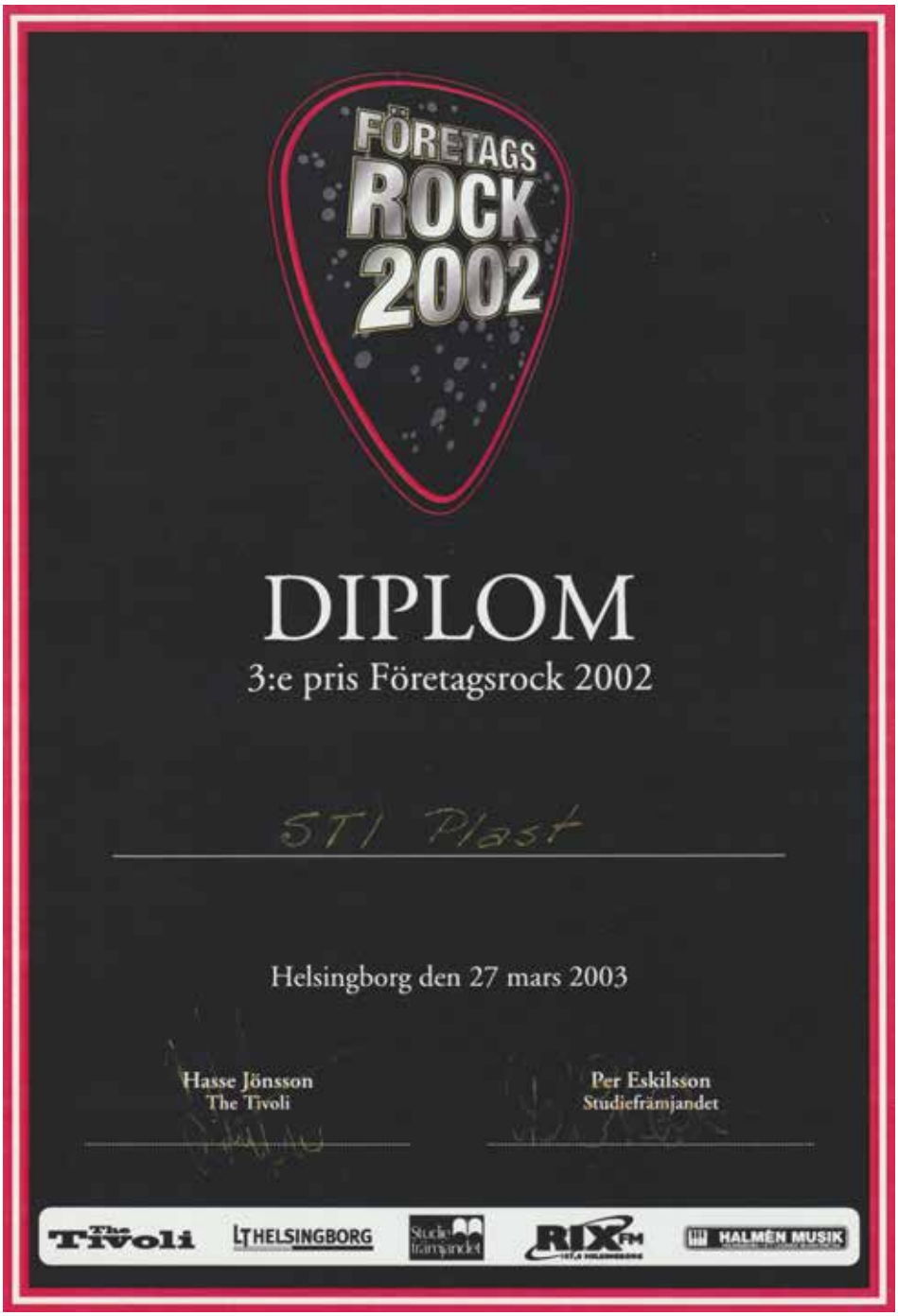

Tredje plats!

KÖRSCHEMA 26/7 MED RESERVATION:

STORTORGET MOT STATYN

1430-1520	MORENDO BRASSBAND
1530-1730	FÖRETAGS ROCK MED TRE BAND VARJE BAND HAR EN REPERTOAR PÅ CA 30 MINUTER BAND 1: FOLKUNIVERSITETET BAND 2: STI PLASTIC BAND BAND 3: AKTIVERUM

STORTORGET MOT TERRASSTRAPPORNA

1800 - 1830	TIMBUKTU
1845/1900 - 2000	BRANDSTA CITY SLÄCKERS

OBS!!!
DIREKT EFTER TIMBUKTU UTAN FÖR LÅNG PAUS SÅ PUBLIKEN HINNER FLYTTAR SIG SÅ SKALL BRANDSTA CITY SLÄCKERS GÅ PÅ SCEN
BRA OM VI RIGGAR SÅ ATT BÅDA AKTER ÄR KLARA UNDER E.M.

STORTORGET MOT STATYN

2000-2200/2230	PREBENS PÅGAR (MED PAUS) DIREKT EFTER BRANDSTA CITY SLÄCKERS

STORTORGET MOT TERRASSTRAPPORNA

CA. 2230-2315	DADDY BOSTIN MED GÄSTARTISTER B.LA DOGGE FRÅN LATIN KINGS

STORTORGET MOT STATYN

2330-2400	ESTRADE 6 PERSONER CD BAKGRUNDER
2400-100	PREBENS PÅGAR.

Artist & Nöje/Helsingborgs Festivalen
Janne

Som återigen resulterade i en spelning
på Helsingborgsfestivalen.

Mattias Olsson, Christer, Hans och Linda.

Hans och Linda.

Del 2

Och livet går vidare...

I januari 1990 såg vi en konsert med Ian Hunter och Mick Ronson, som tidigare spelat med Mott the Hoople. Ronson har också spelat med bland andra David Bowie och Bob Dylan. Bra konsert, på Pumpehuset i Köpenhamn!

I april samma år var det återigen dags för Dr Feelgood, nu på gamla KB i Malmö. Då var också Sabines syster och svåger med – och det var nog sista gången vi såg dem…

Den 27 augusti 1990 fyllde jag 30 och vi skulle ha stort kalas. Jag hyrde Hemvärnets stuga på Berga industriområde i Helsingborg, där vi var ungefär 100 personer. Min gamle polare och lokala kändisen Björn Almquist spelade och sjöng och ordnade ett sjujäkla drag.

Finanskris med blandad påverkan

År 1991 var det stor finanskris i Sverige. Just då köpte jag ett hus, ett gathus i centrala Helsingborg, på Hallgatan 8-10. Huset var byggt på slutet av 1800-talet av en sjökapten Peter Nordfeldt, som hade blivit rik av att sälja guano från Galapagosöarna. Jo, fågelskit…

Huset hade en stenlagd liten innergård med ett persikoträd och en vinranka. Härligt, för jag var väldigt trött på trädgården jag hade på Rosenvägen.

På gården monterade jag upp en vedeldad pizzaugn. Den var ett svartbygge, för jag förstod att det skulle bli ett nej om jag ansökte om bygglov. Möjligen hade folk i grannskapet synpunkter på mitt eldande och pizzabakande – jag vet inte. När jag senare sålde huset, monterade den nye ägaren ner ugnen och jag såg delarna utanför, kastade i en sopcontainer. En ugn värd 100 000 kronor – jag tror inte han förstod värdet av den.

Problemet, när jag hade köpt huset, var att Rosenvägen inte var sålt ännu.

Ian Hunter och Mick Ronson på Pumpe- huset i Köpenhamn.

Hans 30, sjöslag som vanligt.

Rolling Stones på Idrottsparken i Köpenhamn.

Så här såg huset på Hallgatan ut när jag köpte det.

Och så här blev det med nytt tak och rosaröd fasad.

Min vedeldade pizzaugn på gården på Hallgatan.

Legendariska Johnny Winther på den gamla biografen SAGA i Köpenhamn.

SAGA Vesterbrogade 25 Nr. 0891

DKB Concertpromotion ApS presents

JOHNNY WINTHER

Lørdag 21. september 1991 kl. 19,30

Jag satt med väldigt mycket lån alltmedan räntorna sköt i höjden med skrämmande hastighet. Det blev en tid då det var svårt att sova på nätterna.

Sverige devalverade också 20 procent. Jag minns hur jag satt i firmans Volvo i Väla Centrum när beskedet kom och i det ögonblicket förlorade vi en halv miljon.

Devalveringen innebar högre priser på termoplastiska material eftersom våra inköp blev mycket dyrare. Ändå accepterade kunderna våra höjningar och verksamheten fortsatte gå bra.

I maj sålde jag Rosenvägen.

Sommarresorna till Italien fortsatte förstås och i september, fortfarande 1991, åkte Sabine och jag till Köpenhamn för en konsert med Johnny Winther. Vi hade inför den tryckt upp varsin T-shirt med Winthers skivomslag tryckt på. Hans folk såg det och blev väldigt förvånade och förmodligen irriterade. Vi köpte ju ingen tröja av dem utan såg konserten i våra ”svartbyggen”…

Äntligen en Porsche 944!

Där träffade jag också en gammal polare, Basse, som visade att han var försedd med en komplett inspelningsutrustning innanför kläderna, så nu har jag förstås hela konserten kvar.

Förband var, den då för oss okända gruppen Omar and the Howlers.

Det som ändå toppade det händelserika 1991, var inköpet av en Porsche

944 i december. Begagnad, visserligen, men jag lackade den röd, inklusive fälgarna.

Jag jobbade vidare i firman, men konserter måste man förstås gå på ändå. I mars 1992 besökte Tom Petty and the Heartbreakers Malmö Isstadion. Det var en jättebra konsert, förutom en ny låt som var så lång och tråkig, att folk började bua.

Tom Petty på Malmö Isstadium.

Sommaren 1992 hade Li blivit fem och ett halvt år och det blev dags att göra en avstickare till Paris på vägen till, som alltid, sommarboendet i trakten av Arma di Taggia i Italien. Nu handlade det förstås om det då nyöppnade Eurodisney. Det passade Li som hand i handske.

Sabine och Li i Dumbokarusellen på Disneyland Paris.

Nyårsafton 1992 firades i vår sommarstuga i Ranarpsstrand, tillsammans med bästa kompisen Tomas och hans familj.

Jobb, konserter, jobb, semester, jobb

Jag jobbade alltså väldigt mycket dessa år, men aldrig på en lördag. Då, och fram till lunch på söndag, umgicks jag med familjen.

Jobbet handlade om att utveckla nya system – att bli effektivare på alla plan; förbättra lagret, skaffa nya maskiner, jaga nya kunder och göra mer egna jobb för att kunna minska antalet underleverantörer. Ja, kort sagt, jag jobbade för att firman skulle tjäna mer pengar.

Li och Sabine vid ingången till Disney.

Bruce Springsteen på Gentofte Stadion i Danmark.

I maj 1993 firade vi Mors dag på lilla gården och när kaffet var drucket sade jag ”ajöss – jag reser bort, ända till Gentofte i Danmark!” Anledningen var en konsert med Bruce Springsteen. Jag hade gillat honom sedan militärtjänsten och fick nu chansen att se honom live. Men konserten pågick i tre timmar och det orkade jag inte. Förmodligen är jag den ende som lämnat en Brucekonsert innan den var slut.

I juni 1993 åkte jag till Mejerifestivalen i Lund för att lyssna på John Mayall and the Bluesbreakers, med Coco Montoya på gitarr. Också en gammal favorit. Långt innan konserten gick jag fram till scenen och där stod Mayall. Alldeles ensam, ingen annan fanns i närheten. Då bad jag honom om en autograf, men svaret blev ett iskallt NEJ!

Konserten blev i alla fall bra…

Sylt.

Sommarresorna hade vi ju börjat variera litet, så på vägen till Italien sommaren 1993, stannade vi på den tyska ön Sylt i Nordsjön. Där bodde Sabines farbror Karli – bror till Ingo – och hans fru Marga.

Sylt ligger i Nordsjön, nära gränsen till Danmark. Det är känt som Tysklands jetset-ställe och har dessutom många nakenstränder. Egentligen är hela ön en enorm sandbank och dit åker man biltåg.

Från Sylt åkte vi till Wismar vid Östersjökusten, där Sabines föräldrar

växte upp. Nu, fem år efter murens och DDR:s fall, hade staden blivit ”västtysk”. Därifrån fortsatte vi till Berlin, staden där vi gifte oss och som vi gillar skarpt.

År 1994 drabbades vi av en stor sotskada i huset på Hallgatan. Jag ville öppna upp skorstenen för att mura upp också över vinden, vilket innebar vårt sovrum. Men något gick snett och när vi kom hem en dag var hela huset fullt med sot. Vi bodde på Esso Motor Hotell en natt, och resten hos mina svärföräldrar, under saneringen…

Till slut hade vi ändå en kamin i vardagsrummet och det blev jätteskönt i huset.

Midsommar 1994 tillbringades i Mollösund. En granne på Hallgatan hade sommarhus där och vi sov en natt i hans båthus. Li, då 6 år, var med liksom grannens egen son. Hans bror skulle ta dem med ut i båten och hade då en unge under varje arm, men också en fot i båten och en kvar på bryggan. Så hamnade han mer och mer i spagat i takt med att båten gled ut, men jag hann rusa fram och ryckte bort båda barnen från honom samtidigt som han föll rakt ner i vattnet. Ett roligt minne…

Innan semesterresan hann vi med ett par konserter. The Hooters, som fortfarande ger konserter, och Katrina and the Waves, båda på Sofiero i Helsingborg, samt Robben Ford på Femøren i Köpenhamn. Det är ett fint grönområde i södra delen av staden.

Li i Wismar.

Berlin.

Li, Henry och Paulina i Blaubeuren vid Ulm i Tyskland.

Venedig.

Status Quo i KB-hallen i Köpenhamn.

Jag hade fått en platta med honom av en kompis i 30-årspresent, så jag var nyfiken på hur han lät live.

Semestern 1994 inleddes med besök hos Sabines moster Bärbel i Ulm. Vi hade Paulina med – min bästa kompis Tomas dotter, som är ett år äldre än Li.

Vi hyrde sedan en bungalow på stranden en bit utanför Venedig och tog en båt in till sta'n för sightseeing. Häftig stad, Venedig!

Därifrån litet västerut, till Sirmione vid stranden av Gardasjön, och sedan till Riva Ligure, mina favorittrakter på den italienska Rivieran. Där bodde min kompis Nino, som hade skickat iväg sin familj för att bereda plats för oss under två veckor.

På hemvägen gjorde vi ett stopp i Heidelberg.

Tuff körning och tystlåten Heiner med slagrutan

Väl hemkomna deltog jag i en kurs i "progressive driving" på tävlingsbanan i Falkenberg. Det var en förarkurs, där man till exempel skulle bromsa i en kurva med bortkopplad ABS-broms, köra slalom, både framåt och bakåt, samt träna halkkörning. Väldigt nyttigt, extremt roligt!

Hösten 1994 genomlevdes och i november var det dags att besöka Köpenhamn och KB-Hallen för att lyssna på konsert med Status Quo. Bra, men

ett tråkigare minne, är att Sabine förlorade sitt armband under konserten.

Li fyllde 7 på julafton 1994 och i februari 1995 åkte vi till Bad Hofgastein i Österrike för att åka skidor. Sabines föräldrar var också där. Jag och Li hade en skidlärarinna och hon lärde mig att ploga ner all snö till botten av backen.

I april 1995 besökte jag alltså Gnarp, där jag för första gången träffade min biologiska pappa, Heiner, och hans fru, Ingrid. Det var då Heiner tog med mig ut i skogen med slagrutan.

Efter det känslosamma mötet åkte vi söderut igen, till Grythyttans Gästgiveri. Där firade vi påskafton med Carl-Jan Granqvist och konstnären Ylva Maria Thompson med familj, vid samma bord. Vi hade hur trevligt som helst!

Därefter åkte jag till Jönköping för att njuta av bilar, helst vintage-modeller på Elmias bilmässa. Själv körde jag nu en Audi A6 med en V6:a på 2,8 liter.

I maj åkte jag med Sabine till Hamburg för att lyssna på Fats Domino tillsammans med hennes kompis Thomas Piehl, som bodde i Hamburg. Fats Domino var en fantastisk kille – och vilket band han hade. Men, oj, en så'n trist publik hamburgarna var. De bara satt stilla och glodde, så det blev vi tre, som fick igång publiken.

Till Hamburg åkte vi nästan en gång i månaden för att där hälsa på Sabines farmor, Margarethe.

Bad Hofgastein i Österrike.

Hans och Heiner i Gnarp 1995.

Fats Domino på Congress Centrum i Hamburg 1995.

La Flèche i Frankrike.

Lourdes 1995.

Audi CAB.

Tossa del Mar i Spanien.

I maj 1995 hade STI konferens på Ven. Hela personalen åkte med och vi övernattade där ute. Jättefint är det där. Och så nära Helsingborg.

VW-/Audihandlaren Din Bil i Helsingborg bjöd kunder till Knutstorp för att få provköra några av sina häftigaste modeller. VW Golf VR6 var ett roligt krutpaket, liksom en Porsche 911 GT 1 på 500 hk – svårkörd, för man måste börja bromsa direkt innan första kurvan när man just börjat gasa – men Audi A8 var inte lika rolig att köra på bana på grund av sin automatlåda.

I juni 1995 gjorde vi en semesterresa av det mer innehållsrika slaget. Först till Holm i Tyskland, med ett vattenland för Li och där Sabines mamma har en semesterlägenhet. Vidare förbi Kiel för att se den stora regattan, sedan till farmor i Hamburg och sedan ner längs franska västkusten.

I badorten Berck-sur-Mer fick jag gå ut i köket på en restaurang och peka på vad jag ville ha – och fick bästa måltiden någonsin. La Flèche var en underbar gammal stad med sköna människor. I Le Faute-sur-Mer bodde vi på sunkigaste hotellet någonsin – det var fantastiskt. Bayonne var en underbar stad. Lourdes, ja, vackert… Andorra, ja, så blev det avprickat på listan.

Så åkte vi in i Spanien, till badorten Tossa del Mar, norr om Barcelona, där vi mötte upp med vår vän Nino från Ligurien. Den här gången hade han

familjen med sig. Vi besökte Figueras med sitt fina Salvador Dali-museum och vi såg en corrida i Lloret. Jag ville bara uppleva en tjurfäktning för att kunna ha en egen uppfattning om det. Och, det var det värsta jag varit med om. Och Nino hatar det än mer sedan dess.

Hemåt åkte vi förstås genom Frankrike igen och stannade återigen på Disney World i Paris. Li verkligen älskade det.

Och resan gjordes behagligt i en Audi Cabriolet, byggd på Audi 80.

På hösten jobbade vi som vanligt hårt, men hann med en konsert i Köpenhamn och såg då Leningrad Cowboys. Det är ett roligt finskt gäng på tio personer, utspökade i enorma Elvisfrisyrer och duktiga på att spela covers, ofta tillsammans med den ryska Aleksandrovkåren eller ryska flygvapnets kör.

Vi lyssnade också på Roy Rogers på Jazzklubben i Helsingborg.

Dali's museum i Figueras, Spanien.

Corrida i Lloret i Spanien.
Det bästa var när matadoren fick ett horn i benet.

Disney i Paris.

Roy Rogers i Helsingborg.

Snöplogande och många resor i Europa

1996 inleddes i februari med en veckas skidsemester i Bad Hofgastein i Österrike. Där hade vi samma skidlärarinna som året innan och det gick precis som året innan: Li lärde sig att åka skidor allt bättre, medan jag fortsatte att ploga ner all snö till botten av backen. Men maten var bra…

Li i Österrike.

Vincenzo, Gabriele & Kristina.

Återtåget 1996.

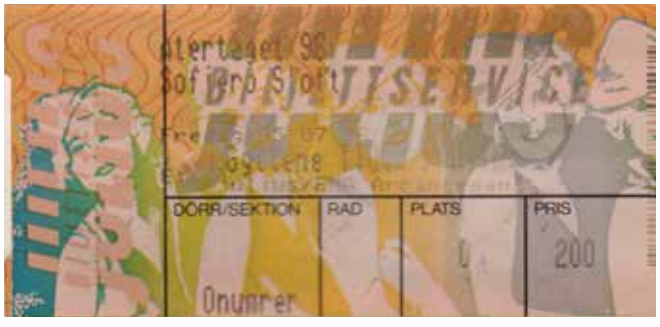

Vid den här tiden var den lilla trevliga Föreningsbanken vår bank. Och i april 1996 bjöd den ett antal kunder till en teknikmässa i Hannover. Jag åkte alltså med som privatkund och det blev en trevlig bussresa direkt till Hannover. Och via Hamburg på vägen hem. Eftersom vi ofta var i Hamburg för att hälsa på Sabines farmor, utsågs jag till guide när vi skulle ut på middag och alla gubbarna ville se Reeperbahn.

Jag berättade om det stora torget, där repen gjordes, om Paul Hundert Mark köpcentrum, om Hamburgs största Mercedesbutik, en känd teater, om alla konsertklubbar – inte minst Kaiserkeller och Star Club, där Beatles upptäcktes – och allt annat, som finns i området Sankt Pauli, varigenom gatan Reeperbahn går. Det handlade alltså väldigt litet om detta med sex.

I maj såg vi det engelska bandet Mick Green and the Pirates på Dickens i Helsingborg, då min kompis Björn spelade bas i bandet.

I juni 1996 träffade jag Kristina för första gången i Rom. Hon är min halvsyster på min biologiska pappa Heiners sida. Hon bor i stadsdelen Spinaceto, där hon lever med mannen Vincenzo och sonen Gabriele. Det kändes bra. Vi umgås fortfarande och träffas då och då.

I juli såg vi en dubbelkonsert på Sofiero i Helsingborg – Återtåget med Gyllene Tider och Wilmer X. Det var ett ruggigt drag och folk hade ringt från Danmark och klagat på ljudnivån.

I augusti åkte vi istället över Sundet, till det berömda slottet Kronborg, men inte för att träffa Hamlet. Nej, där hölls konsert med Leningrad Cowboys. Och riktigt bra var den, men jag vet inte om danskarna fick klagosamtal från Helsingborg om ljudnivån.

Leningrad Cowboys.

I augusti 1996 hyrde vi också en helikopter för att fotografera STI:s fastigheter. Men vi passade på att flyga med, hela familjen och en kompis. Fotografen, Thord Engström, hängde ut genom en öppen dörr och fick dessutom fotografera vårt hus.

Min andra halvsyster, nu på min biologiska mammas sida, heter också Cristina, men stavar alltså med C. Hon bor i Kista i Stockholm, gift med en spanjor, och även henne träffade vi nu för första gången, i september. Vi har bara träffats en gång sedan dess.

Cristina.

I oktober blev vi bjudna på bröllop i Ulm i södra Tyskland. Sabines moster Bärbels son Oliver skulle gifta sig och dit åkte vi i den enda Mercedes jag ägt. Å andra sidan var det också den största Merca som byggts i modern tid – en gammal 560 SEC, köpt av mina föräldrars granne, som hade kört den en gång i veckan till tobaksaffären och därefter alltid tvättat den för hand.

Samma månad kom the Rocky Horror Show till Helsingborg. Till lilla Helsingborg. Det blev en jättebra föreställning. Praktiskt taget alla i publiken kunde ju alla låtarna och spelade med i spektaklet.

Rocky Horror Show i Helsingborg.

Maria, Heiner, Gunilla, Hans och Li.

Staffan & Hans.

Vi reste också till ett släktkalas i mina födelsetrakter i Norrland. Jag hade bett att de skulle försöka få ihop så många släktingar som möjligt och vi blev ett 20-tal personer, inklusive min biologiska farmor, alltså Heiners mamma. Det blev ett trevligt kalas och det var kul att träffa alla mina släktingar, inklusive min halvsyster Maria.

Efter festen åkte vi också till Härnösand, där vi träffade Staffan för första gången. Han är min halvbror på min biologiska mammas sida. Jag hade inte förvarnat honom, men hade kollat att han jobbade i en videobutik. Jag gick helt enkelt in i butiken och sade till expediten ”jag heter Hans och är din bror”. Han svarade helt lugnt ”ja, dig har jag hört talas om”.

På bara några få månader hade jag nu träffat alla mina fyra halvsyskon för första gången. Häftigt!

I november 1996 såg vi en konsert med Davidsson & Moog Country på Jazzklubben i Helsingborg. Lars Davidsson var tidigt med i Plastic STI Band och Otto Moog skulle senare komma att köpa mitt hus i Helsingborg. Hur som helst, det var en bra konsert och då var Jazzklubben ett trevligt ställe.

I december åkte vi fem dagar till Berlin för att fira vår 10-åriga bröllopsdag, där vi hade gift oss. Vi lät göra två nya ringar hos samma guldsmed, som gjorde de ursprungliga och vi bodde på samma hotell som den gången. Till

och med i samma rum, som jag efter mycket övertalning lyckades boka.

Vi hade ju haft ett väldigt bra band, som spelade på en pub i samband med vårt bröllop och dem ville vi förstås höra nu också. Jag kontaktade puben vi hade varit på, men de hade inte musikkväll då. Sade de. Men eftersom jag hade lyckats få tag i bandet och fått dem att ställa upp, så gav också puben upp och lät dem spela där. Till överraskande glädje för alla stammisar och andra, som fyllde puben. Det blev väldigt trevliga dagar och en perfekt kväll i Berlin!

En äkta tjurskalle
och en krockad hingst

1997 började med en viktig händelse i februari: Jag fick tag på en tjurskalle! Jag hade alltid velat ha ett tjurhuvud, ni vet, ett tjurhuvudskelett. Bara plåten och hornen, att sätta upp på väggen. Så nämnde jag det för en kund, som visade sig ha kontakter i Norrland. Det är där man slaktar riktigt stora tjurar. Så en dag slaktades en stor tjur där uppe och huvudet skickades i en stor kartong till Helsingborg. Där hade jag fått fram adressen till en konservator, som skulle vara villig att bearbeta en tjurskalle. Men nu var det sent på eftermiddagen en fredag och jobbet måste göras omgående för att inget skulle förstöras. Det hade konservatorn ingen lust med eftersom skallen var så enorm, men med ett visst ekonomiskt bidrag satt han hela fredagskvällen och putsade bort allt

Tjurskalle.

"Hingsten".

Jameson Distillery.

organiskt utanpå benet. Och på den vägen är det – skallen fick transport till Nice i sinom tid och här sitter han vackert på väggen innanför entrédörren.

I april 1997 hade jag bytt Mercan mot ”Hingsten”, en Audi S4. Det var då en variant av kombin Audi 100 Avant, försedd med en 4,2-liters V8 på 290 hästkrafter. Den använde jag en dag litet för hårt i Helsingborg och tryckte till en annan bil ordentligt bakifrån. Audin bärgades till och lagades på Din Bil och sedan satte jag mig i bilen för att åka till Italien. Där skulle jag se på ett hus i slutet av månaden.

Sent på kvällen, 22.30, i runt 200 kilometers fart i vänsterfilen på Autobahn, släppte plastkåpan under motorn – förmodligen dåligt monterad efter olyckan i Helsingborg. Den slog av drivningen och stötdämpningen till höger framhjul och hela drivningen slogs ut. Bilen började studsa och jag stod på bromsen för allt vad det gick. I vänsterfilen…

Ändå lyckades jag, på ett oförklarligt sätt, lirka mig över till vägrenen, allt medan all trafik stannade upp bakom mig.

Det blev bärgning till tyska varianten av Din Bil i ”metropolen” Bockenem och för mig att ta in på hotell. Det blev en av mina tråkigaste nätter någonsin och morgonen efter fick jag veta, att bilen inte var så enkel att laga. En skada höger fram hade satt allt ur funktion och reservdelar skulle dröja.

Så fick jag en Audi A4 utan AC som lånebil och körde vidare mot Riva Ligure och San Romolo med bakrutorna nere…

Jag kom dit och fann huset – vara skit. Så det blev att vända tillbaka norrut igen, till ytterligare en hemsk natt i Bockenem.

Passerade Milano på vägen upp och lärde mig att den vägen ska man inte köra en söndag eftermiddag. För då kör alla milaneser hem från havet.

Jag fick i alla fall tillbaka min S4 och kunde köra hem. Den gjorde återigen 200+.

I juli 1997 åkte vi på semester och besökte för första gången Irland. Flög dit med Aer Lingus och löste ut en hyrbil i Dublin. Med styret på fel sida, förstås, för att man ska kunna köra på fel sida. Jag läste villkoren och såg att promillegränsen är 0,8 promille. Och bestämde då att inte vara ute på vägarna när irländarna kör hem från puben…

Vi skulle till Kilkenny och allra först studerade jag hur man kör i en rondell. Det gick bra och vi besökte förstås Limerick och Galway. Där köpte Sabine en speciell ”förlovningsring”, som hon har kvar än idag. Vi åkte till havet på västkusten, till Roundstone, och frågade lokalfolk om de badar ofta och fick svaret ”möjligen, om vi är riktigt bakfulla”. Vi badade inte!

Tillbaka till Dublin, en trevlig stad, där vi besökte och, givetvis, drack Guinness.

Roundstone.

Guinness i Dublin.

Casa Nilsson i Costarainera.

Sabine och Li på toppen i Österrike.

Bosse Jonassons bil.

Costarainera funnet

I september 1997 hörde Nino av sig igen från Ligurien. ”Nu har jag hittat huset”, var hans glädjebudskap. Jag satte mig i bilen igen och plockade upp Thomas Piehl i Hamburg. Hussäljaren var en tysk kvinna och det kunde vara bra med en tysk som vän i förhandlingarna. Han gjorde det bra och vi köpte huset i början av oktober.

Det har vi fortfarande kvar. 234 meter över havet och med utsikt över Korsika.

Robbie, Barry och Sean gjorde en turné i Sverige och passerade Helsingborg, där de gjorde en konsert på the Dubliner. Robbie är en av dem, som spelade på puben i Berlin efter vårt bröllop. De är irländare, Barry boende i New York. De kom hem till oss på middag en kväll, tvättade kläder och spelade godnattsånger för Li.

I februari 1998 åkte vi för tredje gången till Bad Hofgastein i Österrike och bodde återigen på designhotellet Pyrkerhöhe. Li och jag gillar ju inte att åka skidor, så vi hoppade över skidlärarinnan. Åkte istället till Salzburg och shoppade. Jag kom tillbaka med en guldpläterad toaborste!

STI Plast sponsrade racinggruppen JPS och föraren Bosse Jonasson. Han körde en 993 Carrera RSR i Porschecupen och i maj 1998 åkte jag till Mantorp för att se honom vinna ett heat och komma trea i det andra.

Kanske inspirerad av Bosses framgångar, gick det aningen för fort på vägen hem och jag såg inte helikoptern som jagade mig. Det gick i 160 på 90-väg, så polisen tog mitt körkort och gav mig en tillfällig lapp, så jag kunde köra, lagligt, hem och ställa bilen. Jag överklagade indragningen och fick tillbaka körkortet efter två månader istället för tre.

Så blev det förstås semester till nyinköpta huset i Italien i juli. Jag ringde först till Thomas Piehl, som är jurist, och undrade vad som händer om polisen i Tyskland tar mig utan körkort. ”Ring mig då”, var svaret och vi åkte förstås. Jag körde enligt hastighetsreglerna och ingenting hände…

Vi gjorde utflykter, bland annat till Antibes och havsparken Marineland i Biot. Kul med alla delfiner, späckhuggare och annat, tyckte Li.

I september spelade Lucky 7 på Sundspärlan i Helsingborg. Trevligt band, med flera medlemmar som hade ingått i the Plastic STI Band, som lirade country.

I oktober blev jag inbjuden till Mantorp Park av vår leverantör av polykarbonatplast (PC), Arlaplast i Borensberg, att få köra Formel Ford. Det var riktigt kul.

Samma månad flög jag till K-mässan i Düsseldorf och skulle sedan vidare till Nice, dit Sabine hade kört med sin mamma och Li, för att vi tillsammans skulle bo i ett hus jag hyrt i vår

Marineland i Biot.

Formel Ford på Mantorp.

Steve Earl & Del McCoury Band på KB i Malmö.

Biograf Sandrew i Helsingborg.

by, Costarainera, eftersom helrenovering pågick av vårt eget ”nya hus” där. Resebyrån Nyman&Schultz hade fixat biljetterna, men när jag kom till flygplatsen i Düsseldorf undrade de hur jag kunde ha en biljett till ett flyg som inte fanns… Jag blev i alla fall ombokad på flyg till Nice, men via Lyon.

Ja, ja, det löste sig och vi kunde åka till Italien igen.

Så hem för att jobba, jobba och jobba. Med inslag som lussetåg från Högasten, julfest på STI och så jul- och nyårsfirande.

Allt sådant gör förstås att min ständigt känsliga mage inte mår bättre. Snus, kaffe, arbete – stress – ställer också till det och alla slags dyra mediciner tog jag. Utan resultat.

Så när en dansk kompis i Helsingborg i januari 1999 berättade om en tjej han kände i Köpenhamn – en kvinna från Nepal – blev jag intresserad. Hon jobbade med naturmediciner och det lät så intressant, att vi gjorde resan över Öresund. Hon ville ha urinprov, men hade ingen teknisk utrustning, och gav mig piller. Stora som spelkulor, modell större, ni minns, så’na där färgade glaskulor. Men hennes piller var bruna och kunde förstås inte sväljas. Nej, man skulle krossa dem och de smakade skit. De gjorde ingen som helst nytta. Jag minns inte vad det kostade…

Tillbaka till jobb, jobb, jobb…

Höll oss på Bakken och sköt skarpt

I maj 1999 tog jag Li med kompisen Andrea och hennes pappa, Micke, och drog över till Bakken. Man tar färjan från Helsingborg över till Helsingør och vidare till Klampenborg med tåg. Därifrån åker man hästdroska genom skogen till Bakken, som förutom nöjespark också innehåller Dyrehaven. Medan flickorna åkte karusell käkade papporna ”fleaskesteg” med rödvin därtill. Jag är livrädd för bergodalbanor, så att åka Nyckelpigan med Li var max vad jag (nästan) klarade. Trevligt ställe och entrén till Bakken var dessutom gratis.

Det var glesare med konserter en tid, men i maj åkte vi till KB i Malmö och såg Steve Earle och Del McCoury Band. Ett country-familjeband med fem personer, som hade en mikrofon. De bildade en halv ring kring den och respektive solist klev fram till mikrofonen.

I maj hyrde jag biografen Sandrew för STI-konferens. Vi passade förstås på att se en film också, men vi kan inte komma ihåg vilken film det var. Lunch åt vi på restaurang Stones i Norra Hamnen – ett ställe där man fick in heta stenar att steka sitt kött på.

Under tiden lät vi göra ny fasad på huset på Hallgatan. Det hade gjorts också vid inflyttningen, nio år tidigare. Men då hade plastfärg använts, som nu flagade av putsen därunder. Nu använde vi danska killar, som lade färgpigment i putsen. Blått var det och så snyggt, att jag lät kontoret få samma färg också.

Den underbara blåa färgen på fasaden som inte alla gillade.

Äntligen Vibrators igen efter 22 år!

...och deras autografer.

Fortfarande i maj 1999, blev jag och inköpschefen Bo Kristén bjudna av ARLA Plast i Borensberg, som vi köpte polykarbonat av. Istället för förra årets Formel Ford-körning, skulle vi nu skjuta lerduvor. Jag älskar att skjuta och prickade några stycken. Kul! Det blev middag på en kanalbåt. Vi åkte en bra bit på Göta Kanal och passerade flera slussar.

I juni hade vi en kul reunion på The Tivoli i Helsingborg. År 1977 hade jag sett The Vibrators i Bournemouth, England, tillsammans med kompisen Thord Engström. Då var det populärt med ”badges”, alltså plåtknappar med någon bild eller symbol på. Den gången köpte vi badges med gruppens stora V på och som de ekorrar vi är, hade vi sparat dem och satte på dem även nu, när vi tillsammans såg The Vibrators, 22 år senare. Bandet såg våra badges och blev väldigt nyfikna. När vi berättade, blev vi inbjudna på pilsner backstage. Kul!

På skolavslutningsdagen 1999 hämtade jag Li och en kompis till henne på skolan och gick direkt till bilen. Där satt Sabine redan och väntade. Så körde vi till Italien för en händelserik semester.

Vi åkte till Saint-Raphaël en bit bort på franska kusten. Där förestod vännen Ninos kusin en skjutbana och eftersom vi gillar skytte, åkte vi dit för att skjuta. Li har också alltid varit duktig på tivolin och så, liksom Sabine. Jag gillar revolvrar, härliga vapen, och vi sköt med en 45:a, en 357:a och en 10-mm.

Efter varje skjutning lägger man vapnet på exakt rätt sätt på bänken framför sig. Hårda regler, men när Sabine var klar med sin 10-kulors bössa, stod hon och vevade med den i luften, varvid 40 manliga skyttar kastade sig ner på marken i skräck för sina liv.

Nej, det blev inget mer skytte den dagen…

Vi åkte istället till Valbonne, där Erzébet Jonasson bor. Vi var grannar i Helsingborg och jag hade hennes dotter anställd i STI. Här nere är hon känd som reseguide hos Rivieraklubben, särskilt för resor till hennes ursprungsland, Ungern. Hon var dock inte hemma, så vi stod utanför och tittade på huset. Grannarna undrade varför och Nino, som hade påstått att han talar franska, lyckades dåligt med förklaringen. Inte fasen kunde han någon franska.

Sedan gjorde vi en rejäl tur söderut i Italien. För första gången till Kalabrien – stranden Torre Ruffa och till Robinson, utanför Tropea, en vacker stad. Därifrån se man vulkanön Stromboli precis utanför. Den känns så nära och är ett lysande, sprutande skådespel varje kväll.

Vi passerade Montepulciano i Toscana och sov över på Albergo il Borghetto, innan vi kom tillbaka till Costarainera.

I början av juli gjorde vi en heldag på vår första vingård i Piemonte, en agriturismo-gård, innan vi vände hem mot Sverige igen.

Skjutbanan i Saint-Raphaël.

Stranden Torre Ruffa med Stromboli i bakgrunden.

Vingård i Piemonte.

Audi TT.

H99 - Bomässa i Helsingborg.

Bilar, bilar, bilar

Väl hemma i Helsingborg igen, var det dags för leverans av min Audi TT – Sveriges första med dubbelturbo. 225 hästar. Den gjorde 250 knyck. Någon klantig tysk hade vält med en TT, som orsakade ståhej i pressen och Audi tvingades åtgärda alla bilarna. Så jag fick en liten vinge där bak. Nu var vi verkligen familjen Audi. Jag hade TT:n, min S8, Sabine en vanlig Audi Cab och farsan en A8.

I juli 1999 genomfördes H99 i Helsingborg; en bomässa, dit jag hade levererat mycket material. Vi sponsrade utställningen. Farsan hade varit med på H55, några år tidigare… H99 handlade om att de nya husen i Norra Hamnen invigdes, men också om alternativa småhus och annat – en stor utställning med mycket folk under sex veckor.

I augusti åkte jag till Anderstorp, där Porschecupen kördes och jag ville prova TT:n på banan. Jag fick då tillfälle att åka med kompisen Bosse Jonasson i hans Porsche. Han lät montera en nödstol bland alla rör och annat bredvid sig. Sedan åkte vi. Så in i h-e fort. Men det gick också fort nog när jag fick köra runt med TT:n.

Samma månad åkte vi till High Chaparall i Småland. Bandet Lucky 7 uppträdde. De hade ju flera medlemmar som ingått i STI Plastic Band. Li var extra glad för hon fick skjuta kåbojer.

Ännu mera bilåkning blev det innan augusti 1999 var till ända. Nu skulle det vara Formel 3-kurs på Gelleråss-

banan i Karlskoga. Kursen innehöll sex moment: Först teorilektion i solen, sedan köra gokart på gokartbanan; rejäla kärror med dubbla motorer och jag snurrade av redan i första kurvan. Men lärde mig ganska snabbt ändå.

Lektion 3 var att köra trimmade Opel Corsa på banan innan vi bytte till ST-CC-bilar och nu gick det undan ordentligt. Innan finalen – att köra Formel 3 i tre varv – fick vi sitta bredvid Tony Ring i en Ferrari 355 Competition för att lära oss bästa spåret runt banan.

Så fick vi köra F3. De hade två exemplar och vi fick veta, att en avkörning kostar 10 000 kronor. Det undvek jag, men jag orkade bara köra tre varv. Helvete, vad fort det gick! Men det blev också slutet på min racingkarriär.

Hösten kom med mycket arbete, men i oktober åkte vi över till Ishøj Strand, väster om Köpenhamn. Där finns en anläggning kallad Arken, som hade en konstutställning med Salvador Dali. Honom har jag alltid gillat och det var en häftig utställning.

December kom och vi såg med spänning fram emot alla katastrofer, små som stora, som skulle ske vid millennieskiftet. Vi ville se flygplanen ramla ner från vårt hus i Costarainera. Så vi lastade TT:n på biltåget från Hamburg till Bolzano i Sydtyrolen i nordöstra Italien. Kompisen Tomas Nilsson med familj körde deras Chrysler Voyager genom Tyskland.

Formel 3 på Gelleråsen.

Daliutställning - Ishøj Strand Danmark.

Milleniumskifte i Costarainera.

I takboxen låg både deras och våra skidor. Vi ville slippa åka genom Tyskland på vintervägar, men i Bolzano var det ändå vinter och då kändes 4-hjulsdriften bra att ha.

Så skulle nyårsfyrverkerier köpas och då behövdes vapenlicens i Italien. Vi hade inte det, men Tomas son hade med sig pjäser från Sverige, som vi sköt upp. Det gick bra fastän det verkade som om alla italienare hade vapenlicens! Kyrkan står fortfarande kvar och inte ett enda flygplan ramlade ner. Det blev inte ens katastrof i datorerna.

Januari 2000 började alltså riktigt bra och vi ville åka skidor i Limone. 19 plusgrader nere vid havet och fullt med snö och perfekt skidföre däruppe, en och en halv timme bort. Det är onekligen en av de stora fördelarna med att bo på Rivieran.

Det tristaste var att herr Nilsson tog en kurva litet för snävt i Royadalen och skrapade höger bak mot bergssidan. Skulle kanske åkt med Ferrarin ett varv till på Gelleråsen. Eller orkat ett till med F3:an…

Sjukt, kass filmfestival, minitorsk och kasst i Grekland

I februari blev jag sjuk. I en vecka, fjorton dagar. Allting bara försvann för mig. Jag trodde jag var dödssjuk och tyckte alla läkare var idioter, som inte hittade något fel på mig. Jag var fruktansvärt trött och gick ner åtta

kilo. Men så blev jag i alla fall bra och vet än idag inte vad som var fel.

I april opererade jag bort en leverfläck på bröstet. Den hade växt snabbt, men visade sig vara ofarlig.

Li, som nu var 13 år, åkte med klassen på resa till London. Det var första gången hon var utan oss – och vi barnlösa. På båda håll klarade vi oss bra.

Vi såg bluesgitarristen Walter Trout på Amager Bio och snart därpå The Buddy Holly Show på Tivoli, båda alltså i Köpenhamn. Den showen var fruktansvärt bra!

I maj såg vi André Williams på The Tivoli i Helsingborg. Han är känd för att ha varit gitarrist till Ike & Tina Turner, men också för sitt fula språk. Han var inte rolig att lyssna på mellan låtarna, för han använde ordet Pussy 500 gånger. Men jag tror att det ändå var han, som lärde mig uttrycket Fuckin' Fucker, som jag vid sällsynta tillfällen blir arg och då använder…

I maj 2000 åkte jag med kompisen Thord Engström till Milano för att besöka Plastmässan där. Därifrån körde vi förstås till vårt hus i Costarainera och eftersom det var tid för filmfestivalen i Cannes, körde vi över gränsen till Frankrike. Där skulle vi skåda kändisar, men fy f-n så mycket folk det var där. Vi fick passa en stege i folkmassan, men inte ens att stå på den hjälpte – vi såg inte en enda kändis. Jo, Thord såg filmrecensen-

Walter Trout på Amager Bio i Köpenhamn.

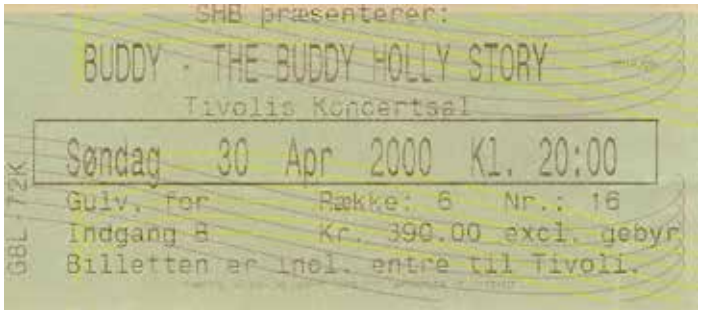

The Buddy Holly Story på Tivoli i Köpenhamn.

André Williams på The Tivoli i Helsingborg.

Filmfestivalen i Cannes år 2000.

ten Nils Petter Sundgren. Det var helt meningslöst att åka dit, men nu vet vi det.

I juni 2000 var det dags att fiska! Tillsammans med grannen Magnus Snygg på Hallgatan, vars flickvän, Angela Bevilacqua, hade varit klasskamrat med Sabine och nu dessutom leverantör av vatten till STI. Som alltid när jag ska göra något nytt, hade jag satsat allt på att köpa värsta fiskeutrustningen och med den gick jag till hamnen.

Napp fick jag – och upp kom en 20-centimeters torsk. Som Magnus slängde ut i havet igen. Det påminde om den förra gången jag fiskade. Det var med farsan och en granne, när jag var pojke, i träekan Puttnik. Också då tog vi upp stora torskar och jag en 20-centimeters, som farsan slängde tillbaka i havet.

Jag har inte fiskat mer.

När sommarlovet började, gjorde vi en annorlunda semester – vi tågluffade ut i Europa. Slutmålet var Korfu i Grekland. Vi hade aldrig tågluffat och nu fanns möjligheten även för 40-åringar. Det började med färjan till Helsingør, där vi klev på tåget mot Köpenhamn och därifrån tåget mot Hamburg, via färjan mellan Rødby och Puttgarden. Så nytt tåg till Hannover, där AC:n inte funkade i vagnen.

Då började jag prata med en svensk med en son i Lis ålder. Han berättade

att han jobbade med ett program på TV, kallat Striptease. Han hette Janne Josefsson och vi hade ingen aning om vem han var. Han skulle till Rimini för att fiska.

Nästa tågbyte blev i München, där Janne fick panik. Han var inte van att ordna resor själv och visste inte vart han skulle gå, Så vi hjälpte honom till hans tåg. Själva åkte vi till Brindisi, varifrån vi skulle korsa Adriatiska Havet till Korfu. Antingen via vanlig färja på åtta timmar eller en mycket snabbare katamaran. Och eftersom Nilsson aldrig gillat långsamma fordon, kostade vi på katamaranen.

Väl på Korfu skulle vi hyra bil och blev då tillfrågade av en gubbe om vi hade någonstans att bo. Nej, det hade vi inte och han erbjöd oss att hyra ett hus av honom. Det låg 20 minuter från havet, på ostkusten. Vi gick ner till byn för att äta, men där fanns inkastare på ställena, som slet i oss för att vi skulle gå in på deras barer. Nej, det var inte kul. Det roligaste var en illgrön groda i badrummet. Det näst roligaste var att Nilsson, vännen av ordning, såg ett stort rör mynna ut 20 meter ut från badstranden. Byns avlopp. Vi fick nog, sade upp huset och gick ut för att äta. När vi sedan kom tillbaka, låg pengarna vi hade betalt för resten av den tänkta tiden där, på bordet.

Vi körde runt på ön på usla vägar i vår hyrbil, en öppen ”jeep”, då en humla surrade in under Sabines shorts, så hon fick ett rejält brännmärke på låret.

Stranden på Korfu.

Franskt vrålåk i Grekland.

EXPO 2000 i Hannover.

Så hittade vi ett annat hus, på västra kusten. Där var vattnet iskallt. Vi såg ett grekiskt bröllop medan Sverige spelade landskamp på TV:n – mot vilka eller hur det gick, har jag ingen aning om. Vi vaknade morgonen därpå och varken Li eller jag kunde andas – vi var båda allergiska mot möglet i huset.

Så blev det att söka nytt boende igen. Det blev ett hotell i Korfu City och jag bokade katamaranen tillbaka till Brindisi till dagen efter. Men det var risk för inställt eftersom det blåste för mycket. Vi vaknade på natten av att heltäckningsmattan var genomblöt – läckage hade uppstått. Byte till annat rum…

Så blev förstås katamaranen inställd och vi ombokades till färjan. Och trodde först att resan var på bara sju timmar, tills vi insåg att det var en timmes tidsskillnad. Den tog åtta timmar.

Från båten såg vi inga utlovade delfiner, men däremot den ödsliga kusten av Albanien.

Sedan tåg hem till Costarainera, där vi kunde ha litet semester.

Därefter tog vi oss till Hannover för att besöka världsutställningen Expo 2000. Det blev i alla fall sommarens höjdpunkt, där det handlade om mat, mat, mat och åter mat. Där åt vi oss Jorden runt på en dag.

Vi har inte tågluffat igen.

I juli 2000 såg vi Torsson på The Tivoli i Helsingborg. Torsson var det 4:e bästa bandet i Lund och än idag fullt aktiva. Basisten, Dan Persson, var bänkkamrat med mig i grundskolan, Han känns igen på klassbilden från 3:an. Bosse i Torsson är dessutom en kopia av kompisen Göran Norberg i Nice, precis som Iggy Pop är en kopia av mig…

Torsson är bäst!

Vi besökte också Lousiana i Humlebaek, norr om Köpenhamn, för att se på en utställning av Andy Warhol. Ni vet, han med Marilyn Monroe i olika färger, Heinz bön-burkar likaså. Han inspirerade mig så att jag lät göra en ny firmalogo i olika färger. Men, nej, inte gjord av Warhol…

Så var det dags för Karnevalen i Landskrona – en stad man inte besöker alltför ofta – och vidare till Törringelund i Malmö och Skåne Country Jamboree. Dag 1 hade Derailers spelat där och vi kunde alltså ha upptäckt dem redan då. Men vi var där dag 2 och då skulle Elvis son uppträda. Sade programmet, men inte blev det så.

Fotboll är inte riktigt min grej, men jag gick ibland med farsan på matcher i min barndom – då fick man ju varmkorv. I augusti 2000 gick jag ändå på fotboll, på Olympia i Helsingborg, där HIF mötte italienska Inter i någon internationell cup. Nu var det Canon, vars produkter vi använde i firman, som bjöd på match med öl och middag därtill. Hur det gick i matchen?

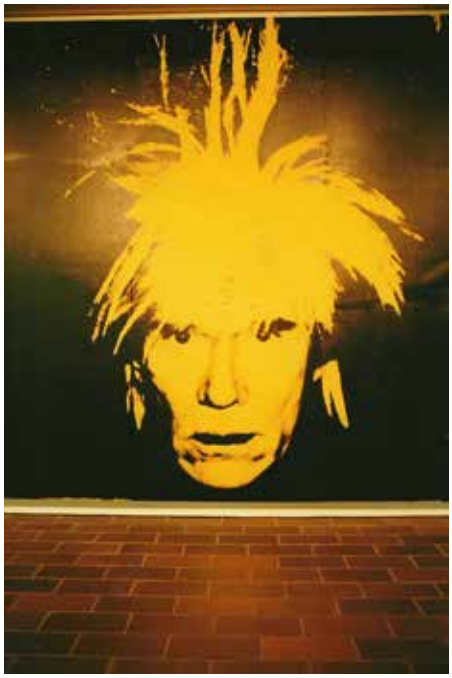

Andy Warhol, självporträtt.

Big Guitars From Memphis i Törringelund.

Ingen aning, men jag höll tyst om vilket lag jag höll på eftersom det givetvis var Inter.

Inbjudan till min 40-årsfest.

40 år och rivning av Natt och Dag

Den 26 augusti 2000 firade vi min 40-årsdag (en dag för tidigt). Det var på Natt och Dag, en nattklubb i den gamla karantänsbyggnaden på rangerbangården i Helsingborg. Det var den sista aktiviteten i byggnaden, för den skulle rivas.

Programmet var omfattande:

1. Dotter Li blev först ut med sitt skolband. Hon gick då i 7:an i musikklass. Hon spelar flera olika instrument, men piano är nog favoriten, fast jag också hade köpt trumset, som hon tränade på hemma.
2. BEN, ett Helsingborgsband kom därefter. Låter litet som Neil Young.
3. Stenen Kryper – Stones på skånska, alltså riktigt bra covers. Gitarristen spelade redan på min 30-årsfest.
4. Bo Wilson Band, en trio med bas, trummor och gitarr, spelade medan vi hade bartömning. Jag stod i baren och såg till att den tömdes inför husets rivning… Jag smidde också planer för framtiden.

Vi var ungefär 100 personer från hela världen, varav förstås många från Tyskland. De ville dessutom sjunga för mig på förmiddagen den 27 augusti, vilket blev litet jobbigt eftersom vi hade hållit igång hela natten.

Li på bas.

Högastensskolans musikklass.

Suveräna ungdomar som inledde musikkvällen.

Bandet Ben.

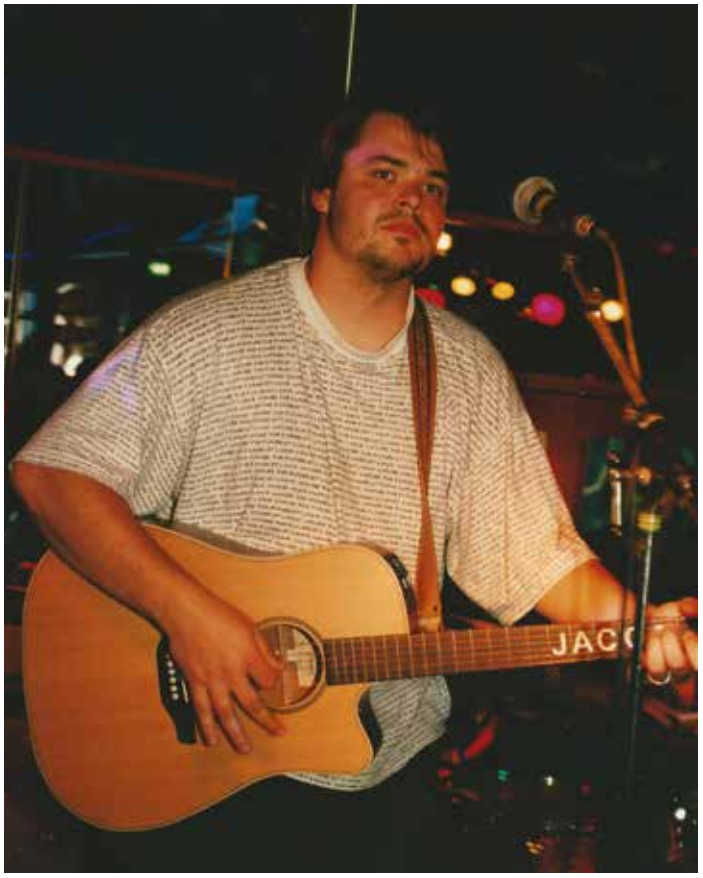

Daniel Frank.

Andreas Ejnarsson och Jonas Andersson.

Vi vet inte vem hon är.

Stenen kryper. Björn Almquist, Lars Göte Nilsson och Lars Schill.

Jatte och gitarrist.

Lars Göte.

Jatte Sandin.

Midnattschampagne.

Bo Wilson Band.
Bo Wilson,
Lars Langmach och
Steen Lindblom.

Bo.

Linda.

Steen på bas och cigg.

Konstig människa med fru.

Todde kallade mej Hasse.

Nattamat = nygrillade hamburgare.

Matsedeln var buffé vid stående bord, delvis ute, delvis inne. Grillade hamburgare var nattamat. Och tur med vädret hade vi också.

Gästerna hade ombetts att inte köpa presenter, men gärna ta med en vinflaska. Jag fick vin för ett år framåt.

En minnesvärd 40-årsfest! Med en liten överdrift kan jag säga att vi rev stället.

Därpå såg vi Steve Earle med hans eget band The Dukes på KB i Malmö.

I september 2000 sade Sabine att vi skulle resa till London. Det var hennes present till mig. Jag hade så mycket jobb, att jag inte skulle hinna det. Men – såklart hann jag det!

Vi hade transfer till hotellet, som visade sig vara samma hotell som jag hade bott på 20 år tidigare. Hur stor är chansen att slumpen för oss just dit?

Hon hade köpt biljetter till Mamma Mia, men första kvällen var vi på rockklubben The Garage och lyssnade på Andre Williams – the pussy man, som vi hade sett i maj samma år.

Kväll 2 var det dags för Mamma Mia. Det blev då gott om champagne och mat i pausen. Efteråt drog vi till en pub, men lämnade den och tog taxi till ytterligare en pub, som en kille hade tipsat om kvällen innan. Där spelade Wilko Johnson och det var roligare än ABBA.

Kvällens buffé och nattens burgare.

Min 40-årspresent blev Mamma Mia i London med allsång!

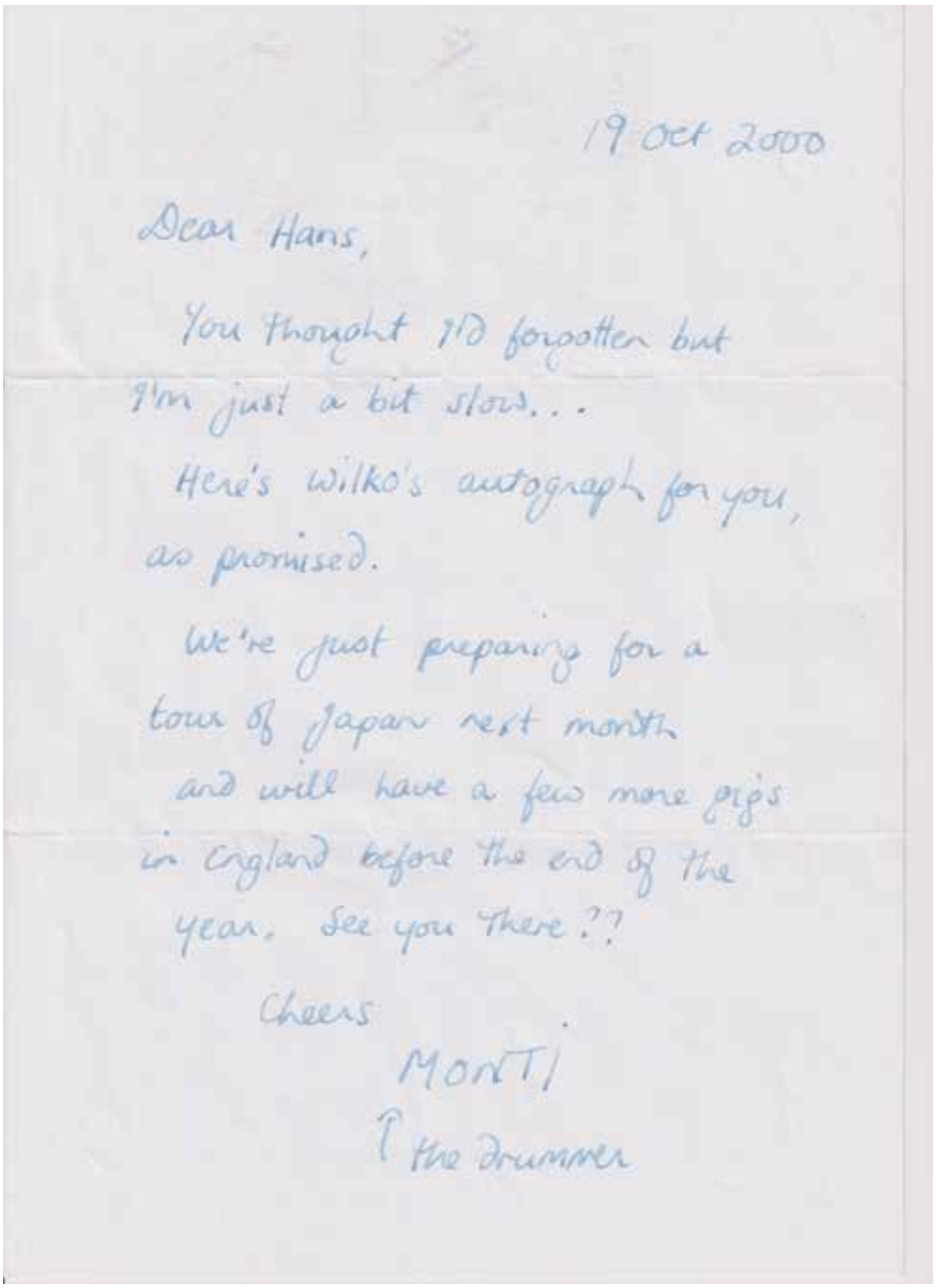

19 Oct 2000

Dear Hans,

You thought I'd forgotten but I'm just a bit slow...

Here's Wilko's autograph for you, as promised.

We're just preparing for a tour of Japan next month and will have a few more gigs in England before the end of the year. See you there??

Cheers

MONTI

The Drummer

Jag fick aldrig träffa Wilko men jag träffade hans trummis Monti som lovade att fixa Wilkos autograf till mig.

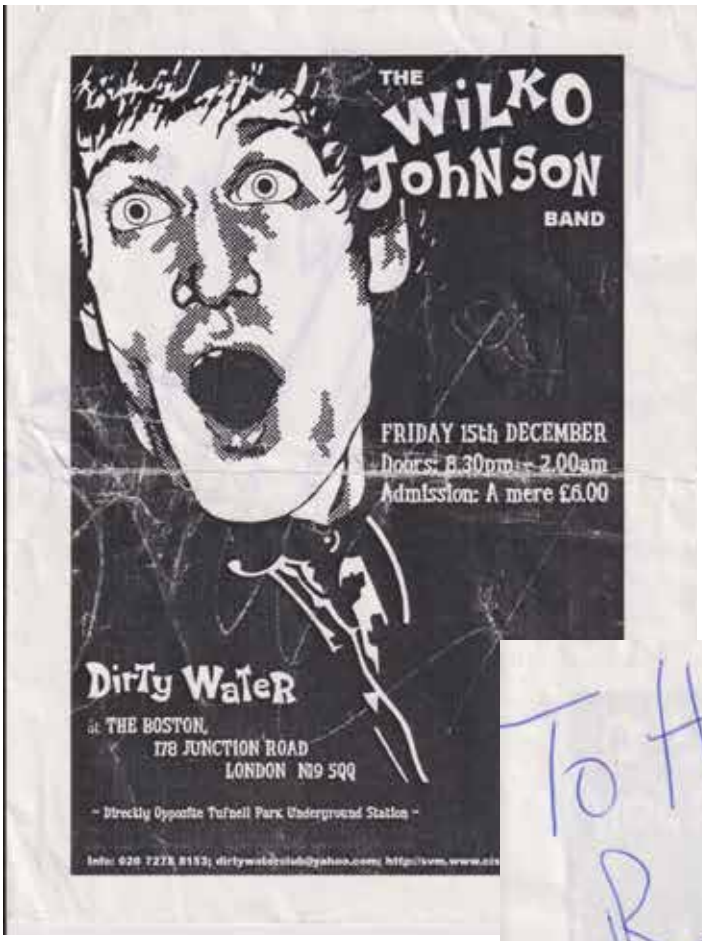

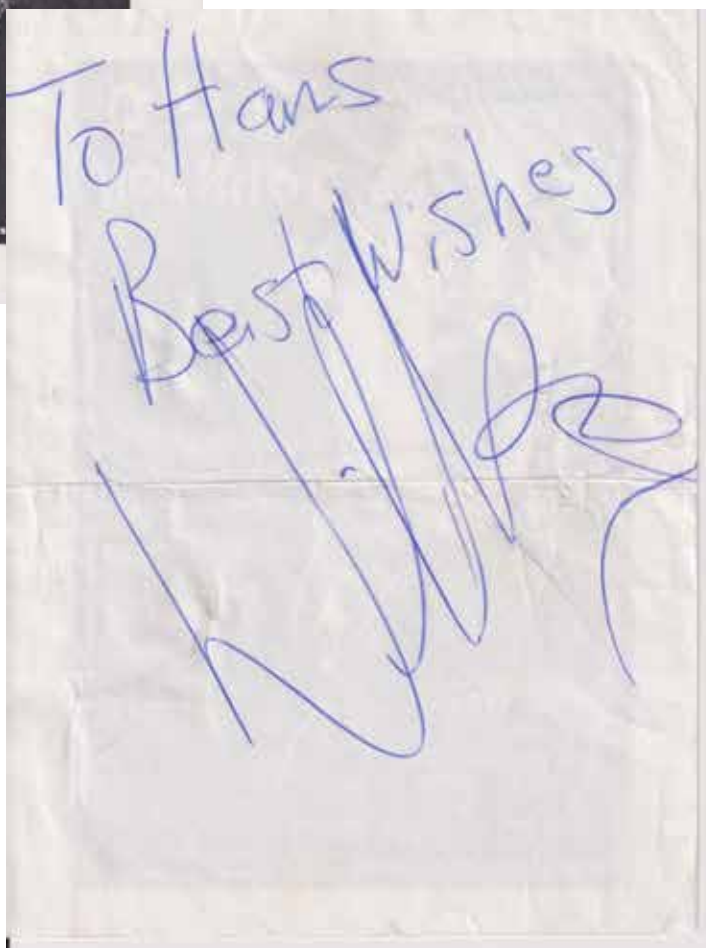

Wilko Johnson var originalgitarristen i Dr Feelgood men slutade innan jag såg bandet, så detta var första gången som jag såg Wilko live och Monti höll vad han lovade.

Phi Phi Island Long Tail Boat.

Solnedgång på Koh Phi Phi.

Tredje kvällen i London gick vi på casinot Hippodrome, som tillåts sälja alkohol i baren efter midnatt. Där fanns fler herrar i svart kostym, vit skjorta och med öronsnäcka, än jag sett någon annanstans.

Thailand dubbelt upp

Första begivenheten år 2001 var resan till Thailand i februari. För första gången semestrade vi utanför Europa. Min ekonomichef, Stefan Wallin, tipsade om bra platser och jag gillade ju redan maten, så – varför inte?! Det skulle vara fräckt!

Innan testade jag mig för dykcertifikat hos en läkare – det kan vara bra att ha – men hon ville inte skriva ut intyg till Li, som bara var 14 år, men gjorde det till sist ändå.

Så tillbringade vi första veckan i Patong på västra sidan av Phuket Island och därefter seglade vi med en norsk katamaran till Phi Phi Island, till den nordöstra delen av ön. Där fanns PADI, ett dykcentrum lett av en holländare med en japansk tjej som dykinstruktör med litteratur på engelska.

Li fick ett inflammerat nagelband och ett stort bandage runt tummen. Hon kallades u-båten när hon badade, för hon höll handen med tummen uppe över ytan. En spruta fick hon varje dag, men något dyk blev det inte.

Vi hade löst reseförsäkring hos Europeiska och som svar på vår skade-

anmälan fick vi alla pengar för resan tillbaka. Vartenda öre! Så gjorde vi om resan i december samma år. Och nu kunde vi dyka. Japanskan tog då hand om Li och holländaren alla andra.

På Phi Phi Island ville vi ha soppan Tom Yum och servitrisen undrade om vi ville ha den ”turistisk” eller ”riktig”. Vi ville förstås ha en riktig och fick det starkaste jag någonsin ätit. Det rann överallt på kroppen och fem thailändska ansikten i dörren till köket såg väldigt glada ut. Jag har minskat mitt intag av chili sedan dess…

I juni 2001 åkte vi på semester till Italien, den här gången först till Piacenza. Jag körde min stora Audi S8 in i centrum och parkerade framför en bar – trotsade alla förbudsskyltar och hot om bortforsling.

Audi S8:an.

Vi gick en sväng i sta’n och träffade på en vänlig pensionerad stadsguide, som visade oss runt. Det var mycket trevligt och vi avslutade med ett glas vin eller två i hans dotters bar.

Vi släntrade tillbaka till bilen – som var borta!

Ägaren till baren jag hade parkerat framför upplyste mig, vänligt leende, om att polisstationen låg runt hörnet och att jag där kunde få information om hur jag skulle få tag på bilen.

Det visade sig att den skulle finnas en bra bit utanför sta’n, så vi gick tillbaka till guidens dotters bar och där satt pensionären kvar. Jag förklarade vårt

Bob Dylan på Sofiero.

dilemma och i ett huj satt vi alla i hans lilla Fiat Panda på väg ut från Piacenza till hagen där bilen fanns.

För att få ut bilen skulle förstås böterna först betalas. Givetvis kontant, vilket jag inte kunde. Nytt dilemma… Då tog pensionären till orda och gormade så mycket, att personalen i hagen gav mig ett inbetalningskort OCH bilen, så vi kunde köra vidare. Pensionären och vi skildes glatt vinkande åt.

Böterna betalade jag aldrig eftersom bilen hade svenska plåtar och till Sverige hade de ännu inte börjat skicka böter.

Resan fortsatte mot en liten by utanför Piacenza, jag minns inte namnet. Där avlade vi blixtvisit hos kompisen Sandro, som var där på sitt årliga mamma-besök. Sandro drev Oscár, den bästa fiskrestaurangen i Helsingborg, där vi var stamgäster.

Sandros mamma blev glad över vårt besök och visade oss sin fina trädgård, som hon höll på att vända jord i med sin spade. Hon sade också, att när hon inte längre skulle orka ta hand om trädgården, ville hon jobba på hotellet tvärs över gatan. Hon var då 85 år…

I juli 2001 såg vi Bob Dylan i Sofiero slottspark i Helsingborg. Enligt Göran Holmqvist, Dylanfantast och reporter på Helsingborgs Dagblad, var det en lysande konsert. Precis som Sabine och jag, uppskattar han att Dylan ibland spelar sina låtar på ett helt nytt

sätt. Det gör däremot inte många andra – det ska låta som på skivorna, annars går jag hem. Det gjorde en del av publiken, medan vi stannade och njöt.

Samma månad var vi på Sofiero igen, nu för att se Magnus Uggla och The Ark – artister jag uppskattar mycket. En tredje snubbe var också där, en kille som bara göteborgare kan gilla, Håkan Hellström. Uggla körde samma låtar som han gjort sedan 70-talet – helt OK, tycker jag. The Ark, med Ola Salo, som sjunger bra, och med ett band som är musiker på riktigt. De gjorde allt på rätt sätt.

Magnus Uggla, The Ark och Kalle Anka på Sofiero.

Nu skulle i alla fall dykkursen bli av, och det i Helsinborg. Li var knappt 14 år och jag ville att vi båda skulle ta certifikatet i Sverige för att kunna lära oss allt som behövdes. Vi började öva i en bassäng på Råå Camping men vi skulle göra det näst sista dyket i Ransvik på Kullaberg. Vi hade våtdräkt, men det var ändå kallt i vattnet. Då gällde det att ta av och på snorkel och mask, under vattnet, och till exempel tömma masken på vatten. *Under vattnet*. Inte så enkelt, men vi klarade det.

Mitt dykcertifikat.

Sista dyket – ”studentfesten” – skedde i Arild, på Svensmalens badstrand. Där hade vi nöjet att se blå sjöstjärnor. Jo, BLÅ! När alla var godkända fick vi en sista uppgift: Äta en banan under vattnet. Med order att inte svälja allt vatten i Skälderviken…

Sommaren 2001 fick Li sitt första sommarjobb – på STI Plast. Det var ett säkert sätt att riskera vänskapen

KB & THE TIVOLI
PRESENTERAR
DEEP PURPLE
+ SUPPORT
HAMNTORGET HELSINGBORG
LÖRDAG 11 AUG 2001 KL 19.30
ONUMRERAT
PRIS: 325 INKL SERAVG
VARAV MOMS: 21.26KR MOMSNR
Köpt biljett återlöses ej
00407PET-010517-14:53-38634576-1188

Manfred Mann's Earth Band och Deep Purple på Hamntorget i Helsingborg.

med sin dotter för där skulle hon luka rabatterna. Ja, skånska för att ta bort ogräset. Fast det blev förstås inte hela lovet – en dag, eller så.

Den 11 augusti 2001 blev en höjdarkväll. Deep Purple skulle spela på Hamntorget i Helsingborg – deras enda spelning i Sverige på den turnén. The Tivoli arrangerade konserten – som höll på att bli inställd eftersom Helsingborgs Stad inte ville ha utomhuskonserter i centrala sta'n.

Nu blev den av och med Manfred Mann's Earth Band som förband.

Deep Purples skiva "Live in Japan" är sanslöst bra, den bästa skivan i världen någonsin. Så bra var inte konserten i Helsingborg, men ändå ruskigt bra. Och oj, vad det svängde på torget!

Så kom hösten och med den jobb, jobb, jobb…

I december 2001 gjorde vi årets andra resa till Thailand. Vi hade ju fått tillbaka pengarna efter trasslet med Lis tumme i februari och nu var vi både friska och försedda med nödvändiga dykcertifikat. Så nu blev det dykning!

Annars var det mest samma-samma eftersom vi åkte charter. Till Patong på Phuket Island och till Phi-Phi Island.

Rostade insekter "mums".

Då pussar jag hellre en kobra. Tommy sa (han till vänster) att det tar bara 10 minuter att köra till sjukhuset så även om jag kommer att bli biten så kommer jag att överleva!

Thailand för egen maskin

Så hoppar jag precis ett år framåt, till december 2002. Nu åkte vi till Thai-

land för tredje gången, nu helt i egen regi.

Vi började i Bangkok – snart kan vi den sta'n så bra, att jag kan ta jobb som guide där. Därifrån tåg norrut, till Chiang Mai. Här vandrade vi i bergen med en tjej som guide, vi åkte raft i en flod, red på elefanter och fick riktig thai-massage. Det var helt fantastiskt jämfört med Patong. Här var allting på riktigt!

Mycket tåg åkte vi på den här resan. Först tillbaka till Bangkok och sedan vidare med sovvagn söderut, med målet Koh Tao, som betyder sköldpaddsön - vi skulle ju bada och snorkla också, förstås.

Tåget gick till Chumporn och därifrån båt till Koh Tao, som är en gammal fängelseö med få turister. Ett rent paradis, tyckte vi. Vi upplevde fantastisk snorkling och underbar mat – lugnt och trevligt var det.

Vi bodde i en bungalow på stolpar och en kväll regnade det rejält. Då klättrade markens alla myror uppför stolparna och in till oss. En hund flydde också in från regnet. Då var det bra att ha satellit-TV… Vi hade bara 20 meter till restaurangen, men det räckte till för att vi skulle bli fullständigt genomblöta. Men av tropiskt, varmt regn, så det var inte plågsamt.

Tillbaka i Sverige gällde det att roa sig, så i januari 2003 åkte vi till Köpenhamn för att se The Rocky Horror Show. Och nu hade vi ju lärt oss efter

Traditionell dans och musik i bergen i norra Thailand.

Utsikt från Koh Tao i Thailandviken.

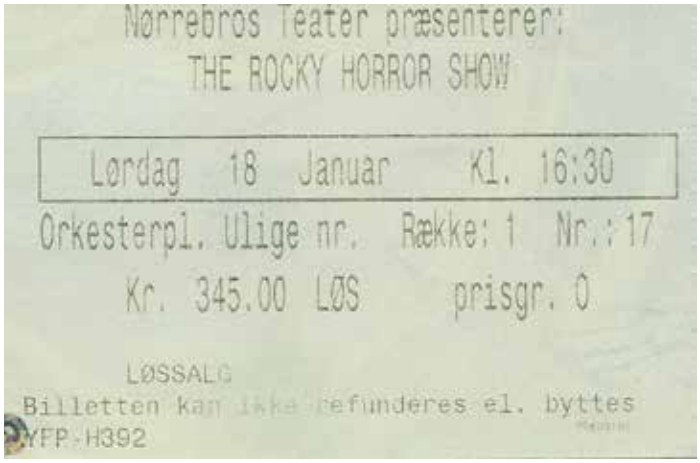

The Rocky Horror Show i Köpenhamn.

The Spotnicks, The Violents och Johnny and The Hurricanes på Konserthuset i Helsingborg.

förra gången vi såg den, att publiken deltar i showen. Det blev en dubbel upplevelse.

I mars 2003 hade vi en spännande konsertupplevelse i Helsingborgs konserthus. Tre urgamla band spelade – Spotnicks i sina rymddräkter, med musik utan sång, som The Shadows ungefär, bildad 1961, The Violents, också utan sång när Jerry Williams inte längre var med, bildad 1959 och till sist amerikanska Johnny & The Hurricanes, med sång, gruppen bildad 1957. Det blev en helt fantastisk konsertkväll – smock fullt och bra stämning.

STI – ett minne blott

Men mitt liv i övrigt hade en del övrigt att önska. Jag hade nu jobbat på STI Plast i 24 år, varav 17 år som VD. Det hade varit slitsamt och jag diskuterade mycket med Sabine hur vi skulle göra. Jag kunde inte fortsätta att bara sova fyra timmar per natt. Det är inte nyttigt.

Jag var ju bara 42 år gammal, men vi började ändå diskutera om vi inte skulle sälja firman och få ett lugnare liv. Åtminstone ett liv med mindre ansvar och stress.

Vid den här tiden byggde Ratos-arvtagaren Jan Söderberg upp sin koncern Söderbergsföretagen med inköp av företag av vårt slag, mest härdplaster, men han kunde kanske vara intresserad även av oss, som jobbade med

termoplaster. Han hade köpt Svensk Industriplast, som var likt mitt företag. Han fanns dessutom i våra trakter, hade huvudkontoret på Lilla Torg i Malmö.

Så jag ringde helt enkelt upp honom och sade:

- Jag ser att du har en plan.

- ”Hmmmm”.

- Jag vill sälja – vill du köpa?

Han hade en lista på intressanta företag, visade det sig. Vi fanns på den, men han trodde inte att jag ville sälja eftersom jag var så ung.

Men vi träffades och kom överens. Väldigt snabbt!

Jag sålde, han köpte och sedan dess sover jag betydligt fler timmar per natt.

End of My life – 1. Fortsättning följer…

Sydsvenskan 2003-08-05

Malmöentreprenör tar över STI Plast

Text
NICLAS ERICSON

STI Plast i Helsingborg med 35 anställda och en omsättning på 47 miljoner kronor köps upp av Söderberg-företagen, som ägs av Malmöentreprenören Jan Söderberg.

– Svenska industriföretag väljer att köpa från färre men mer kvalificerade leverantörer. Med förvärvet av STI Plast hoppas vi kunna erbjuda totallösningar vad gäller kundernas plastbehov. Dessutom får vi möjlighet att pressa inköpspriserna, säger Jan Söderberg.

Köpet av STI Plast innebär att företagsgruppen växer till en årsomsättning på 130 miljoner kronor och ett 90-tal anställda.

Jan Söderberg äger och driver sedan tidigare Industriplast i Malmö och Elisolation HTM i Laxå. Dessutom har Jan Söderberg varit vd för metallgrossistkoncernen Bröderna Edstrand.

Söderberg-företagen bearbetar industriella halvfabrikat i plast som skivor, stänger och rör. Kunderna återfinns huvudsakligen inom verkstadsbranschen.

FOTO: STI PLAST

Jan Söderberg köper STI Plast av Hans Nilsson, ägare sedan 1986.

Några förändringar vad gäller personalstyrkan inom den nya företagsgruppen är inte aktuellt, enligt Jan Söderberg.

– Det finns inga planer på att genomföra några förändringar av personalen. Verksamheten kommer att fortsätta precis som tidigare, säger han.

STI Plast startades 1956 som dotterbolag till Dansk Termoplastik Industri. Dåvarande vd:n Jan Nilsson övertog företaget 1979 då moderbolaget hotades av nedläggning.

Nuvarande ägaren och vd:n Hans Nilsson började arbeta hos STI Plast samma år, 1979, och tog över ägandet 1986.

Hans Nilsson har ännu inte bestämt sig för vad han tänker syssla med nu när företaget är sålt.

– Först ska jag skola in Jan Söderberg i företaget och sedan ska jag ta en lång semester, säger han.

Tills vidare tar Jan Söderberg över som tillförordnad vd, men planerna är att en permanent vd ska ta över så snart en lämplig kandidat hittats.

– Det finns mycket kompetens inom företaget och det kan mycket väl bli en internrekrytering, säger Jan Söderberg. ■■■

STI
Rockin' Again
PUMPE HUSET
STUDIESTRÆDE 52 KØBENHAV
HUSETS MUSIKKONTOR
PRÆSENTERER
I SAMARBEJDE MED ET.
JAN HUNTER
MICK RONSON
BAND
TIR. 30. JAN
160kr.
HAMMERSMITH PA
DEREK BLOCK PRESENTS
DR. FEELG
Plus Suppo
Tuesday 23rd Septer
ALL TICKETS
№ 095
This Is My Life
Gasolin'
fter endnu en dag (1976)
Dan Beck, Skip Malone
Music by Gasolin'
Am
F
231
13421